

KOMÜNAR

Sosyalizmden Kuşku Duymak İnsandan ve Onun Geleceğinden Kuşku Duymaktır

Ocak 2008 Yıl 3 Sayı 26

2008 Yılında Daha Büyük Kazanmak İçin Gerilla Tarzının Zenginliklerini Her Alanda Güçlü Uygulayalım!

İçindekiler...

Biz şehitlerin vasiyetine sahibiz, şehitlerin anılarına sahibiz. Bunlar bizim gerçek esaslarımızdır Bunların dışındaki her şey yalandır. Şehitlerin gösterdiği yol doğru yoldur...!

KOMÜNARDAN...

Merhaba;

Bir yılı daha geride bıraktık. Kimi kayıplarımız olsa da, kazanımlarımız yıla damgasını vurdu.

2008'in sıcak çatışma ortamında geçeceği yılın bitimi itibariyle belliydi. Bush-Erdoğan arasında yapılan görüşmeler sonrasında Medya Savunma Alanları'na yönelik gerçekleştirilen hava saldırıları beklendiği gibi 2008'in ilk günlerine de sarktı. Bu beklenmeyen bir gelişme değildi, hava saldırılarının aralıklarla da olsa devam edeceği görülüyordu. Bunun aynı hızla önümüzdeki aylarda devam etme ihtimali de vardır. Bu saldırıların daha kapsamlı bir hal kazanması da mümkündür. Bush-Gül görüşmesinin muhtemel ana konusunun da bu olduğu söylenebilir. Yani Türk Devleti hava saldırılarıyla yetinmemekte, kapsamlı bir kara harekatını hedeflemektedir. Dolayısıyla bahar aylarında Güney'deki güçlerimize yönelik bir kara harekatının gündeme gelmesi kuvvetle muhtemeldir. Tartışmaların bu eksende yürütüldüğü söylenebilir.

Kara harekatına ABD'den henüz bir onay alındığı söylenemez. ABD'nin yaptığı açıklamalar; kapsamlı bir kara harekatının Türkiye'nin çıkarlarına olmadığı yönündedir. Bu açıklamadan kapsamlı ve geniş çerçeveli bir saldırıya onay vermedikleri anlaşılıyor. Sınırlı ve süreli bir harekat işaretleri vardır ve bunun çerçevesi genişleyebilir. Türkiye'nin amaçlarından biri; Güneyli işbirlikçi güçleri de bu saldırıya dahil etmektir. Kendi başına gerçekleştirebileceği bir saldırıyla gerilla karşısında sonuç alamayacağını bildiğinden bu güçlerin saldırıya dahil olması için uğraşmaktadır. YNK yaklaşım ve açıklamalarıyla bu saldırıda yer alabileceğinin işaretlerini vermektedir. KDP bu yönlü henüz net bir açıklamanın sahibi olmasa da, saldırıda yer alması şaşırtıcı olmayacaktır. YNK-AKP ilişkileri, Talabani'nin AKP'yi destekleme yönlü halkımıza yaptığı çağrılar bu saldırıya katılma isteğinin önemli işaretleri olarak değerlendirilebilir. Gerçekleştirilen hava saldırılarının da bu güçlerin izin ve onayı çerçevesinde gerçekleştiği söylenebilir.

Hava saldırıları kapsamlı planlanmıştı. Onlarca uçağın katıldığı ilk hava saldırısından sonra gerçekleşen ikinci kapsamlı saldırıya da onlarca uçak katıldı. Bu saldırılarla güçlerimize büyük kayıplar verdirmek istedikleri kesindir. Bu anlamda hedeflerine ulaşamadılar. Ancak ilk saldırıda bir noktada beş, ikinci kapsamlı saldırıda da farklı iki noktada ikişer olmak üzere dört arkadaşın şehit düşmeleri bizler açısından ciddi kayıplardı. Dikkat ve tedbir daha büyük bir önem kazanmıştır. Gerilla güçlerimiz daha büyük bir ciddiyet ve gizlilikle konumlanırlarken, kurumlarımızın da gerilla tarzı bir yaşama geçmeleri kaçınılmaz bir zorunluluk haline gelmiştir.

Son hava saldırısında hastanede Dirok (Zeyna HEMDO) arkadaşla birlikte şehit düşen arkadaşlardan biri de; birlikte çalıştığımız ve bu derginin sizlere ulaşması görevini eksiksiz yerine getiren Sinan (Sinan ŞAHİN) arkadaştı. İlkeli, kararlı, çalışkan, hesap ve kaygı nedir bilmeyen özellikleriyle Sinan yoldaş bizlere hep örnek olacak, yol gösterecektir. Anılarına bağlı kalarak mücadeleyi yükseltmek namus ve onur borcumuzdur. Şehitlerimizi saygı ve minnetle anıyoruz. Yeni bir sayıda buluşmak dileğiyle….

Halk Savaşı Özgürlük Savaşıdır

Bugün partilileşme ve halk ordusuna ilişkin birkaç soru daha soracağız.

Parti de, ordu da tek başına ne bir amaç ne de çözümdür. Süreç içerisinde halk için kendini ne zaman yaratırsa, o zaman amaçları doğrultusunda mevcut duruma göre yaşamsal bir araç olmaktadır.

Her yönüyle yaşamı elinden giden bir halk için, yaşamı bir yana bırakalım, ülkesi ve hatta adı bile elinden alınmış, insanlık namına elinde hiçbir şeyi kalmamış bir halk için her şeyden önce ne yapılmalıdır? Eğer bu halk yaşamı, özgür yaşamı istiyorsa bazı şeyleri düşünmek gerekir. Halkın başına ne geldi, ne getirildi? Kim neyi, nasıl başına getirdi? Bunların hepsi ideolojik tespit meseleleridir; tarihle bağlantılıdır ve gereklidir, bilimsel yöntemle açığa çıkarmak gerekir. Ne kadar doğruysa o kadar doğru yol açılır. İdeoloji olmadan Kürt halkı nasıl yürüyemeyecekse, bu halkın çalışması, bu halkın savaşı da yürüyemez.

İdeoloji bir ışık gibi insanın önünü sürekli aydınlatır. Eğer bu yürüyüş savaşsa, kirli savaşa ve katliama karşı bir savaşsa, ışıksız bu savaş içerisinde nefes almak mümkün müdür? Akıllı olmak gerekiyor. Kendinizi cahil bırakmış, sonuna kadar düşürmüşsünüz. Ayıplarınızı, kusurlarınızı fazla açmak istemiyorum. Ama kendinizi ilk ilkellik sürecindeki hayvandan daha çok düşürmüşsünüz. Nefsinizle mutlaka savaşmak zorundasınız. Her şeyden önce ideolojiden bu kadar kaçış hayvanlıktır, hatta hayvanlıktan daha aşağı bir durumdur. Gözünüzü dört açın. Eğer burada insani bir yaşam varsa, amaç varsa, bu ideolojiye, insanlık sorununa her şeyden önce sahipleneceksiniz. İdeolojiden kopuklukta ısrar etmek, hayvanlıkta ısrar etmektir.

Tekrar söylüyorum: Biz kirli bir savaş içindeyiz, katliamı dayatan bir savaş içindeyiz. Eğer bu savaşı tanıyamazsan, bu savaşa ilişkin büyük düşünceyi, büyük irade gücünü oluşturamazsan ne yapacaksın? İnsan biraz dürüst ve akıllı olur. Bir nefes bile alamıyorsunuz, bir lokma yemek bile yiyemiyorsunuz. Bu durumun içindeyiz. Bunun için Kürt halkı diyoruz. Kürt halkı dediğimiz zaman ideolojiden bahsediyoruz. Katliam sürecinde olan bir halkın başına gelenleri ideoloji aydınlatıyor. Bunun için ideolojik meseleler ihmal edilemez. Yemeği içmeyi ihmal edebilirsin, ama ideolojik mesele ihmal edilmeye gelmez.

Partileşme dersinde bu konuları işlediniz. İçimizde ahmaklığınızı, serseriliğinizi sürdürmezsiniz. Köylü kurnazlığınızı çok fazla konuşturuyorsunuz. Sizi ne kadar doğruya çekmeye çalışıyorsak da, emeğimiz üzerinde hayvanlığınızı dayatıyorsunuz. Sizin oyunlarınız bunlardır; köylü kurnazlığınız, ahmaklık oyunlarınız bunlardır. Ama bunlar doğru şeyler değildir. Burada kendi gericiliğinizi, düşmanın hizmetinde olan yaşamınızı cesaretle sürdürüyorsunuz. Tekrar diyoruz ki,

bunlar doğru şeyler değildir. Bu noktalarda dürüst olacaksınız. Eğer dürüst olmazsanız olmaz. Neden kişiliklerinizde yücelme olmuyor, neden kişilikleriniz birkaç basit şeyi birbirinden ayırt edemiyor, neden ciddi ve dürüst olamıyorsunuz? Sebebi ne? Sebebi ideolojik meselelere kendinizi sokmadığınız, bu meselede sahtekârlık yaptığınız içindir.

Bize rağmen yaşamak istiyorsunuz; düşünce savaşı vermeden, başkalarının emeği üzerinde, hatta kendi ölümünüz üzerine yaşam istiyorsunuz. Bunlar doğru değildir. Size bunları zorla kabul ettirmiyorum; yaşamın koşullarını, yaşam şartlarını söylüyorum. Biz bunu sizden ne rica ediyoruz, ne de size minnet ediyoruz. Ama eğer yaşam istiyorsanız, yaşam için ne kadar netlik, ne kadar aydınlık gerekiyorsa ona ulaşacaksınız. Bu sizi düşman karşısında ayakta tutar, yaşam düşüncenizde netlik ve aydınlığa yol açar. Bunlar mecburiyetten değildir, yaşam şartlarıdır. Bu dersi verirken sanmayın ki size bunları zorla kabul ettiriyoruz ya da sizi zora sokuyoruz. Hayır! Bunlar doğru değildir.

Parti ideolojisine ilişkin söylediklerimizi tekrarlamak istemiyorum. Tarifi böyledir. Eğer dürüstseniz, size her şeyden önce yürek ve düşünce kadar gerekli olandır. Bu meseleler yürek ve düşünce işidir. Anlarsanız yaşarsınız, anlayamazsanız yaşayamazsınız. Savaşmayı bırakalım, yaşayamazsınız. Birinci nokta budur.

Tabii beyni çalıştırmak, aydınlanmak tek başına yeterli değildir. Sadece büyük tavır, büyük netlik de yetmez. Ezilen bir halk her gün düşman kılıcının altındadır. Düşman baskısının altında olan halk için tabii ki Önderlik gereklidir. Önderlikten söz edildiğinde, öncelikle ideolojik önderlikten bahsetmek gerekir. İdeoloji tek başına yetmez. Düşünce vardır; ama kolun olmazsa, bacağın olmazsa, fiziğin olmazsa, ayağın olmazsa faydası yoktur. Tek başına beyin vücudun yaşaması için yeterli değildir. Her şeyden önce diğer gerçeklikler de gereklidir. Bu gerçeklikler nelerdir? Senin bütün fiziğindir. Bunlar ne anlama geliyor? Örgütlenme, yaratıcılık, buna göre beyin, buna göre aydınlanma ancak seni yürütebilir. Hem yaşam hem savaş içinde her engele karşı zorlu yollarda düşmeden ayakta kalabilmek için parti içindeki örgütlülük çok önemlidir. Çok hızlı, düşmeden, sağlam bir birlik içinde yürümeyi bileceksin. Budur.

Siz tüm bunlardan kaçıyorsunuz, örgütlenmeden kaçıyorsunuz. Birkaç şey öğrenmişsiniz, fakat onunla yürümesini bilmiyorsunuz. Burada hasta bir insan veya yarı ölü bir kişi gibi duruyorsunuz. Başkalarının emeği üzerine kendinizi yaşatıyorsunuz. Parti içerisindeki durumunuz böyledir. Kendi gücü, emeği üzerine yaşama değil, her zaman Önderliğin yürütmesini bekleme durumundasınız. Sizin elinizden gelen, hasta bir insan gibi kendini üzerimize atmadır. "Beni yürüt yıllarca" diyorsunuz. Gece gündüz sabırla sizi yürütüyoruz. Ama bu doğru değil. Kendinizi ıslah edeceksiniz. Eğer amaçlar doğrultusunda yürümek istiyorsanız, görevlerinizi her zaman yerine getirecek ve bu temelde yürüyeceksiniz. Başka türlü de doğru değildir.

Parti örgütünü inkâr ediyorsunuz, birçok temsilci komitelerle oynuyorsunuz. Özellikle örgüt sorumluluğu, örgüt temsilciliği adı altında sahtekârlık yapıyorsunuz. Bu sizin köylü kurnazlığınızın ikincisi biçimidir. Bu çok pis ve kötü bir durumdur. Köylü kurnazlığıyla siyaset olmaz, akıl yürütülemez. Ucuz bir kandırmacadır. Hırsız da değilsiniz. Hırsızın bir sanatı vardır, sizinki bundan daha da beterdir. Böyle öğrenmişler, olmaz! Ayaksız yürüme olur mu? Elsiz bir şey kaldırabilir misin? Gözsüz bir şey görebilir misin? Bu şekilde parti içerisinde yaşıyorsunuz.

Komite çalışması nasıldır? Parti toplantıları nasıldır? Partinin rapor ve talimat sistemi nasıldır? Nasıl yerine getirilebilir ve yürünebilir? Bu sorunlar sizin için çok önemli değildir. Bu cahillikle parti adına hareket edilemez. Şimdiye kadar bu şekilde kendinizi başımıza bela ettiniz ve yürüttünüz. Hayır, olmaz! Sahtekârca yaşamak istiyorsunuz; iyi

niyet adı altında sahtekârca yaşam içindesiniz. Bunlardan elinizi çekeceksiniz! Neden kişilikleriniz partinin politik kişiliğine ulaşamıyor? Çünkü sahtekârlıkla olmaz. Örgüt savaşımını, örgüt görevini, parti programını, ideolojisini amaçlar doğrultusunda yürütemezsen, sen nasıl dürüst ve başarılı olabilirsin? Sahtekârlıkla insan ancak hırsız olur. Sahtekârlıkla en sonunda kaybeder ve düşersin.

Bunun için diyoruz ki, parti içi örgütlenmeyi, parti içi yaşamı kendinize esas alacaksınız. Onsuz yaşam olmaz! İçinizde birçok ahmak var, görüyorum. Bir parti dersini almak istemiyor. Eğer bir dersi bile alamayacak düzeydeysen, burada ne arıyorsun? "Gücüm yok, beynim kaldırmıyor, hazır değilim" diyor. Hazır değilsen kendini öldür, yok et. Bu halinle savaş içerisinde, parti içerisinde bıraksak, bir gün bile yaşayamazsın. Kendini kandırıyorsun, sahtekârlıkla kendini kandırıyorsun. Artık bunu bırak! İçimizde bazı arkadaşlar ciddiyeti görmüyorlar. Biz parti yaşamına, parti örgütlenmesine muhtacız. Onlar kendilerini bundan uzaklaştırıyorlar, hatta engel bile oluyorlar.

Bunları fazla tekrar etmek istemiyorum. Bu biçimde insan nefes bile alamaz. Parti içinde sorumluluk almayı ve komutanlık yapmayı bir yana bırakın, düşmanlıktan başka bir şey yapamazsınız. İçimizde böyle birçok insan var. Umarım parti dersinde bu sorunları çözmüşsünüzdür. "Ben çözmedim, anlayamadım" diyeni sonuçta düşman sayacağız. Kabul edilemez. Belki ülkede böyle yaşadınız, ama bundan sonra böyle kabul edilemez. Dikkat edin, parti içerisinde örgütlenmeyle yaşamsallaşma olur. Nedir bunlar? Bunlar komite, toplantı, talimat, propaganda, denetim, tartışmadır. Bunlar yoksa parti içinde kalmayın. Biz bunlara işleyiş kuralları, tüzük diyoruz. Bunların temeller üzerinde parti yaşamını sürdürmek gerekiyor. Parti ve tarih üzerine birçok şey söyledik. PKK olmasaydı adımız bile olmazdı. Özgür yaşam bir yana, bir tek insanın bile adı olmazdı. Sadece bizim içimizde değil, sempatizan halkımız, hatta hainlerimiz bile PKK'siz bir gün bile yaşayamaz durumdadır. Barzani'den tutalım bütün koruculara kadar birçok oluşum, PKK'nin gücü olmasa, bir gün dahi karınlarını doyuramaz. Kürdistan'da partisiz ne sempatizan ne de hain yaşayabilir. Bunun için PKK'yi yaşamın en esaslı şartı olarak algılayacaksınız. Bir sigaraya nasıl değer veriyorsanız, bin kez daha fazla partiye vereceksiniz.

Sizin için her şeyi imkân dahiline koyan parti doğrularıdır. Parti doğruları olmazsa, Kürdistan'da kendi adını dilinin ucuna bile getiremezsin, "Ben Kürt'üm" diyemezsin, "Ben insanım" diyemezsin, iğne ucu kadar şereften bahsedemezsin. Parti bu kadar büyük bir güç konumundadır. Kendi canınızdan önce partiye değer vereceksiniz. Neden? Çünkü bu parti diğer partiler gibi değildir. Kürdistan ve PKK birleşmiştir. Onsuz hiçbir şey olmaz, kimse halk partisi kuramaz. Bundan binlerce yıl öncesinde de olmadı, binlerce yıl sonra da kimse bunun gibi parti kuramaz. Bunun için dürüst olun, akıllı olun.

Kürdistan tarihine bakın, birçok şeye bakın: Bazı şeyler mümkün mü, değil mi? Bu büyük fırsattır, önünüze koymuşuz, binlerce kez değer verin. Bu partinin ideolojisi, örgütlülüğü, silahı binlerce yılın gerçeğini elinize fırsat olarak vermiştir. Büyük bir müjdedir, değer vereceksiniz. Bu konuda da tekrar yapmak istemiyorum. Umarım anlamışsınız, yaşamın esas şartını almışsınız, kararlı çalışmayı yaşamınıza hâkim kılmışsınız. Hepsini de gördünüz. PKK tarihi nasıldır? Şehitler tarihidir. Her şehidi nasıldır? Bunları gördünüz. Bir ihanet tarihidir, ama nasıl bir ihanettir? İçte ve dıştaki ihanetin tarihidir. İşkence tarihidir, zulüm ve baskı tarihidir. Başlangıçtan şimdiye kadar nasıl üstesinden gelindi? Dağda, zindanda korkunç işkenceler altında, açlıkta, susuzlukta, soğukta, sıcakta bu tarih yaratıldı. Bu tarih büyük bir politik tarihtir. Bu tarihi karanlık binlerce yıldan alıp bugüne getirdik. Böyle bir insan ne tarihte ne dünyada vardır. Bu tarih kapsamlı ve görülmeye değer bir tarihtir. Herkes kendi-

ni bin kez güçlendirebilir. Bu tarihi bilmeyenin elinden hainlikten başka bir şey gelmez. PKK tarihi olmadan yaşam olmaz, siyaset olmaz, savaş olmaz. Bunları yavaş yavaş beyninize koyun.

Yaşam mı istiyorsunuz? Yaşam sizin hakkınızdır, ama nasıl bir yaşam? Büyük bir sorununuz var. Sadece size söylemiyorum, bütün Kürt halkına söylüyorum: Yaşam güzeldir. Sadece karnını doyurup hayvan gibi soyunu sürdürmekten değil; bazı şerefli şeyler uğruna ülkeye sahip olan, tarihe sahip olan, bir özgür ruha sahip olan, bir partiye sahip olan yaşamdan söz ediyoruz. Hatta maddi olarak da bazı şeylerin elde edilmiş olması gerekir. Bir çalışmaya sahip olma, bir sağlığa sahip olma, bir öğrenime sahip olmadır. Yaşam bunlarla güzeldir. Biz Kürtlerin elinde bunlar yoktur, bunlar daha önce ellerimizden alınmıştır. Size bakıyorum, sanki hepsi özgür olanların evlatlarıymış gibi, dedeleriniz ve babalarınızın hepsi özgürleşmiş, ülkeye sahiplermiş, şerefe sahiplermiş, tarihe sahiplermiş, her yönüyle iyilermiş gibi davranıyorlar. Sanki bir şerefe sahipsiniz, zaten özgürlük için fazla bir şeye de ihtiyacınız yoktur, önceden özgür doğmuşsunuz gibi davranıyorsunuz.

Duruşunuz budur. Bu duruş en büyük ihanettir.

Kürt'ün kendini kandırma olayı bu noktadadır. Özgür olmadıkları halde kendilerini özgür sanıyorlar. Ülkesizdir, kendini ülke sahibi sanıyor; partisizdir, kendini parti sahibi sanıyor; çaresizdir, kendini güç sanıyor; cahiller kendini akıllı sanıyor. Bunun için de doğru şeylere tenezzül edip öğrenmiyor. Bu büyük bir çelişkidir ve sizi felçli duruma getirmiştir. Her şeyden önce yaşamınızdaki bu çelişkiyi çözmelisiniz. Kendinizi dönüştürmeyi bile ihtiyaç olarak görmüyorsunuz. Bu biçimiyle yürüyorsunuz, bunca yıldır sizi bu durumla karşımdasınız. Sizi kabul etmiyorum. Köle insanı, düşürülmüş insanı, yaşamdan bir şey anlamayan insanı ben nasıl şerefli ve örgütlü güç olarak sayacağım? Bunu beyninize iyi yerleştirin. Kendi derdini bilmeyene nasıl ilaç verebiliriz? Kendi hastalığını bilmeyen, nasıl sağlığın değerini bilebilir? Kendi yüreksizliğini, kendi imansızlığını bilmeyen, nasıl yürek ve iman sahibi olabilir?

Burada biraz dürüst olun. Bunların hepsi yaşamın esaslarıdır. Eğer içinizde bazı arkadaşlar, hatta bütün arkadaşlar gelişmek istemiyorsa açık belirtsinler. On yıldır savaş içindeler, o dağlarda düşmana karşı büyük bir güç olamamışlar, büyük bir örgüt olamamışlar. Sebebi nedir, neden? Şimdiye kadar da bu çelişkiler içinden çıkamamışlar. Esas çelişkilerini, yaşam ve özgürlük çelişkilerini çözememişler. İnsan ahmaklık temelinde, kölelik temelinde büyüyemez ki! Sizin büyüyememenizin, çaresizliğinizin altında yatan neden budur. Bu sizin suçunuz değil; aile sizi kandırmış, devlet sizi kandırmış, parti içinde önderlik adı altında sizi kandırıyorlar, siz kendi kendinizi kandırıyorsunuz. İşte çare bu söylediklerimizdir. Kendiniz bu durumu çözeceksiniz.

Kürt'ün kendini kandırma
Olayı bu noktadadır
Özgür Olmadıkları halde
Kendilerini özgür sanıyorlar
Ülkesizdir
Kendini ülke sahibi sanıyor
Partisizdir
Kendini parti sahibi sanıyor
Çaresizdir, kendini güç sanıyor
Cahiller kendini akıllı sanıyor

Doğru yaşam sizden ne istiyor? Parti sizi buna mecbur etmiyor. Bu sizin şerefinizdir. Özgürlük yaşamının yolu açılmazsa, başka türlü de yaşam olmaz. Anlamadan, bu temelde savaş verilmeden yaşam olmaz. Ben kendimi nasıl yokluktan var ettimse, siz ben daha fazla kendinizi yapacaksınız. Neden? Çünkü önünüze koyduğumuz imkânlar benimkinden daha fazladır. Partinin temsil edilmesi meselesinde, hatta insanlık temsilinde bile bu

sorunu çözeceksiniz. Tekrar etmek istemiyorum. Eğer bu noktada kendinizi çözümlerseniz, sonunda halk içinde, düşman karşısında, savaş ortamında, nerede olursa olsun, doğru yürüyebilirsiniz, savaşta yerinizi alabilirsiniz. Parti çizgisinin temsili temelinde kendinizi çözmüşseniz, o zaman büyük savaşa da el atabilirsiniz.

Savaşımımız sadece dağda savaşmayla, gerilla savaşıyla sınırlı değildir. Halk arasındaki siyasi savaş, ideolojik savaş, örgütsel savaş, kültürel savaş, sanatsal savaş bir bütün olarak rolünü oynayabilir. Ama insan ancak belirttiğim kişilikle bu rolü oynayabilir. Bu savaşı getirip üzerimize attılar. Halk içinde halk gerçekliğine dayanarak ne yapabilirsin? Kadın örgütlenmesine, çocuk örgütlenmesine, yaşlılar örgütlenmesine, köylüler örgütlenmesine, şehir örgütlenmesine, işçi örgütlenmesine, burjuva örgütlenmesine, ağa örgütlenmesine nasıl yaklaşacaksın? Ne alabilirsin, ne verebilirsin? Bunların hepsi için bu özellikler gerekiyor. Özelliklere göre yaklaşım gerektiriyor. Burada kendini bazı yönleriyle geliştirmek isteyen varsa, bu gerçekleri mutlaka görmelidir. "Ben gerillayım, halk beni kabul etsin, ben ideolojik bir insanım, halk beni her şeyimle kabul etsin" demekle olmaz. Bu böyle olsaydı, biz "Bu parti halk içindir" demezdik. Halkın kendisi ayağa kalkardı. Eğer birkaç sözle olsaydı, şimdiye kadar halkı yüz defa kurtuluşa götürmüştüm.

Burada kendini
Bazı yönleriyle geliştirmek
İsteyen varsa, bu gerçekleri
Mutlaka görmelidir
"Ben gerillayım
Halk beni kabul etsin
Ben ideolojik bir insanım
Halk beni her şeyimle kabul
Etsin" demekle olmaz
Bu böyle olsaydı
Biz "Bu parti halk içindir"
Demezdik. Halkın kendisi ayağa
Kalkardı. Eğer birkaç sözle
Olsaydı, şimdiye kadar halkı
Yüz defa
Kurtuluşa götürmüştüm.

Bizden çalışma istiyorsunuz, halk için çalışmak istiyorsunuz. Bunun üzerinde çok derinlikli durduk. Derin bir halk çalışmasını isteyen de yoktur. Küçük bir çalışmadır. Bu temelde rahatlıkla yapabilirsiniz. İdeolojik çalışmaların hepsini kendimiz yürütüyoruz. Yürüyebilmeniz için size ne kadar gerekliyse, o da hazır önünüze konulmuştur. Partinin stratejisini, partinin taktiklerini derin ele alıp çözmüşüz.

Gerilla savaşı, askeri savaşım konularına gelelim. Burada da şunu görüyorum: Yüzde doksan düşmanın veremediği zararı, siz gerilla savaşı adı altında partiye verdiniz. Savaş bir sanattır. Siz savaş sanatı üzerinde durmuyorsunuz. Bir savaş ki parti esaslarını yüzde yüz parti önderlerinden istiyor. Siz bundan da kaçıyorsunuz. Halk savaşı tamamen halkla bağlantılı olarak yürütülür; siz halkı da ayaklarınızın altında ezdiniz. Gerilla savaşı dağ savaşıdır. Gerilla savaşı nasıl rolünü oynar, yeri nedir? Bunları da göz ardı ettiniz. Serseri bir grup gibi, dağda asi-avare grupları olarak kaldınız. Avare bir grup gibi işlevsiz, çalışmasız o dağlarda büyük zorluklarla yaşadınız. Elinize bu imkânları vermişiz, çok zor ve büyük zahmetler çekilerek elinize o silah vermişiz. Bunları çok ahmakça, hatta eşkıya grubundan daha ahmakça bir keyfiyetle harcadınız; kendinizi de, çevrenizi de mahvettiniz.

Her şeyden önce savaş tarihi, halk savaşı, halk ordusu tarihi derslerini ve bizim savaş tarihi derslerimizi özümseyerek kendinizi bilinçlendireceksiniz. Sizin yürüttüğünüz bu savaş üzerinde çok durdum. Nefes nefese on beş yıldır, 15 Ağustos'tan bugüne hazırlık da yapıyorum. Ülkeden çıkışımız, buradaki on sekiz yıldır yürüttüğümüz çalışmalarımız bu

savaş içindi. Maalesef siz daha bu savaşta nasıl, ne kadar rol oynadığınızın, savaş gerçekliğini ne kadar kavradığınızın, ne kadar uyguladığınızın hesabını bile vermekten korkuyorsunuz. İçinizde on yıldır, yirmi yıldır bu savaşta kalanlar var. Doğru dürüst hesap vermekten korkuyorsunuz. Kendi zayıflığınız hakkında, kendi ihanetiniz hakkında, savaş sanatının dışında, parti esasları dışında, halka verdiğiniz zarar, dağla oynama hakkında iki kelime söylemeye korkuyorsunuz. Anlayışınız da kalmamıştır.

Daha önce de söyledim: Cahilliğiniz çok derindir. Her şeyi kendi ellerinizle kaybetmişsiniz. Sonra da geliyorsunuz, "Biz gerillayız" diyorsunuz. Serseriler gibi bu yaşamı sürdürmek istiyorsunuz. Size diyorum, bu böyle olmaz! Biraz dürüstlüğünüz varsa, size birçok imkân yarattık; her şeyden önce diyebilirim ki size sunduğumuz imkânlar var. Hatta sizi bu halinizle idam etmemek ne demektir? Ağır bir suç varsa, işleyeni dakikada çıkarıp idam edeceksin. Bunu böyle anlayacaksınız. Parti esaslarına ters düşen, savaş esaslarına ters düşen suçlarınız için sizi dakikada idam etmek gerekir. Neden? Gençsiniz, ama cahilsiniz. Savaş sanatını yakalayamamışsınız, savaş gerçekliğini tanı-yamamışsınız, partiyi de iyi tanımamışsınız. Bazıları komutanlık adı altında sizi cahil bırakmış. Yaşamın temel çelişkileri konusunda kendinizi ahmak gibi bırakmış, kendinizi kandırmışsınız.

Bunun için diyorum ki, savaş adına sizi idam etmek gerekir. Fakat biz sizi tecrit ediyoruz. Yani bazı siyasi esaslar için, düşmanın oyunlarına düşmemek için sizin idamınızı durdurmuşuz. Affedilmiş değilsiniz, bunu unutmayın. Düşmanın oyunlarına düşmemek, sizi tamamen kaybetmemek için bunu yapıyoruz. Sizi ıslah edebilmek mümkündür. Bunların hepsi ne içindir? Borçlarınızı ödemeniz içindir. Yurtseverlik borçlarınızı, parti borçlarınızı, şehitlere borçlarınızı, halka borçlarınızı ödemeniz içindir. Belki sizi ıslah edebiliriz. Bir şeyler yapabilirsiniz.

Bunların söylüyorsam, sizi zorlamak için değildir. Bunlar PKK'nin esaslarıdır. Şehidimiz Hayri Durmuş'un kendisi "borçluyum" demişti. Hâlbuki bu arkadaşın çok fazla hatası da yoktu. Partiye zarar vermemişti; partinin silahını, parasını, örgütünü düşmana vermemişti. Fakat bazı görevleri vardı. Neydi bu görevler? Ucuz düşmanın geline geçememekti, düşmanın elinde partiyi zora sokmamaktı. İşte bu noktada kendini çok borçlu sayıyordu. "Ben borçluyum" diyordu. Hatta çok büyük bir direniş de sergiledi. Yine de kendini borçlu sayıyordu. Bunlar emirdir, PKK'de bunlar benim için bir emirdir. Biz bu temelde partiyi yürütüyoruz. "Ben bunu duymuyorum, görmüyorum" diyen bu kesimi artık kabul etmiyoruz. Böyle söyleyenleri kabul etmemiz mümkün mü? Biz şehitlerin vasiyetine sahibiz, şehitlerin anılarına sahibiz. Bunlar bizim gerçek esaslarımızdır. Bunların dışındaki her şey yalandır. Şehitlerin gösterdiği yol doğru yoldur. Ben birisinden bahsediyorum, ama PKK'nin binlerce şehidinin hepsi de böyledir. Onlar bizim için esastır, emirdir.

Bunları boşa çıkarmak istiyorlar. "Biz unuttuk, keyfimiz nasıl isterse" diyerek ve hatta çok ilginç bir karşı çıkışla, gece gündüz düşünmeden. Peki, bu parti ne için var? Maalesef partinin verdiği bu kadar imkânı arkadaşlar kullanamıyorlar. Kahraman arkadaşlar yanı başlarında. Para, silah var, hepsini etraflarına dağıtıyorlar. Hatta bayan arkadaşlar bile bizi anlamıyorlar. Hepsini dağıtıyorlar, halen doymuyorlar. Şunu çok iyi bilmelisiniz ki, ideolojisi düşmanın elinde olan çok kötü bir durumdur bu. Hırsızdan da daha beterdir, çok namussuzcadır. Bu namussuzlukla komutanlık yapıyorsunuz. Ahmaklıktır, çaresizliktir. Ben bile böyle şeylere cesaret edemiyorum. Siz nasıl cesaret ediyorsunuz? Sizdeki cesaret değil, ahmaklığınızdır, cahilliktir. Cahillik insanı kör cesaretli yapar, ama cehaletten kaynaklanan bu kör cesaret çok tehlikelidir. Hırsızların kör cesareti, gafleti çok tehlikelidir. Bu kör cesaretle tarihsel ve yüce amaçlar uğruna yürümen mümkün müdür? Bununla ancak ihanet yürür.

Dışarıda düzeniniz kalmamış. "Ne olursa olsun, bir canım var, onu da verdim, bundan başka benden ne isteniyor?" diyorsunuz. Sorun bu değildir, bir can vermekle sorunlar hallolmaz. Sadece can vermekle bu iş olsaydı, bu kadar şehit verdik. Sorun yaşamın esaslarıyla hallolur, sorun savaş esaslarıyla hallolur. Burada kendini sorumlu tutacaksın. Savaşmak tek başına yetmez. Savaşçılığının düşman karşısında bir değeri olmazsa, hatta savaşta kendi silahınla kendini vuruyorsan - yüzde doksan kendi silahınızla kendinizi vuruyorsunuz zaten- olmaz. Bir görevin var, bunun karşısında kendini bile savunamazsın. "Ben kendimi nasıl bir gerilla yaptım, nasıl şerefli bir gerilla oldum" diyemezsin. Sen kendi silahınla kendini vurdun, parti silahıyla partiyi vurdun, ayrıca herhangi bir başarın da yoktur. Düşmanı geriletmedin, bir dağda düşmanı sıkıştıramadın.

Her şeyi benim omuzlarıma yıkmışsınız. "Ne kadar yetersizliğim olsa da, nasıl olsa başarı Önderliğin çalışmasıyla gelir" diyorsunuz. Biraz vicdanlı olun, neyim var benim? Fakir, borçlu, hatta devlete bile borçlu olarak öğrenim gördüm; bir yıl memurluk yaparak aldığım parayla bu işe başladım. Büyük bir çalışmayla size bu kadar imkân yarattım. Bu imkânlar gökten mi bana gönderiliyor? Arkamda devlet mi var? Hayır! Kürtlerin bir Allah'ı bile yoktur. Bunu iyi bilmeniz gerekir. Devlet yok, hepsi düşmandır. Bazı imkânları taktiklerle, dostane ilişkilerle önünüze koymuşuz. Bunu günü gününe, saati saatine, dakikası dakikasına boşa çıkarıyorsunuz. Ondan sonra da "Haydi Başkan, bize büyük başarılar kazandır" diyorsunuz. Burada ne vicdanınız var, ne beyniniz kalmış. Bunun için de başımıza bela olmuşsunuz, kendi başınıza da belasınız.

Eğer askerlik derslerini tamamlamak istiyorsanız, bu noktada vicdanınızı ve bilincinizi çok dürüstçe göz önüne getireceksiniz. Bundan başka çareniz yoktur. "Yaşam değerlidir" diyorsunuz. Doğrudur, yaşamınıza değer vermek istiyoruz. Partinin ve halkın yaşamına da değil, kendi yaşa-mınıza sahip çıkmak istiyorsanız biraz doğru yaklaşın. Sizi zorla savaş içine gönderen yoktur, kimse sizi zorla düşman karşısına göndermiyor.

Size kedi gibisiniz demek gerekir. Kendini korur, etrafını da parçalar. Kedi gibi savaşıyorsunuz. Kendinizi savunmanız için elde ne varsa parçalıyorsunuz. Bu tarz halk savaşı tarzı değildir, aslan tarzı savaş değildir; sizin savaşınız kedi savaşıdır. "Kendi savunman için, çevrenin savunması için ne yaparsan yap" yaklaşımıdır. Böyle olmaz! Ayrıca kedi savaşta başarılı olamaz. Ben sizi bir kedi bile saymıyorum. Aslanların elinde de değilsiniz, kedinin elinde oynadığı fareye benziyorsunuz. Savaştaki durumunuza bakıyorum: Fare nasıl kedinin ağzında yaşadığını sanıyorsa, siz de dağda düşmanın elinde fare yaşamı yaşıyorsunuz. Düşman içinize geldiği zaman, kedinin fareyle oynadığı gibi sizinle oynuyor. Gerilla fare olur mu? Hayır!

Her şeyden önce dedik ki, gerilla aslan tarzıyla, kaplan tarzıyla dağa girmelidir. Siz bunu da anlamadınız. Bunları size neden söylüyorum? Eğer kendinize saygınız varsa, dürüstseniz, gerçekten bir yaşam istiyorsanız veya kendinizi yaşatmak istiyorsanız, bazı şeyler vardır ki ekmek ve sudan önce istenir. Bunların hepsi birbiriyle bağlantılıdır. Bazıları sizi kandırmıştır, siz de kendi kendinizi kandırdınız. Kimsenin suçu değil, sizin suçunuzdur. Karşınızda nasıl bir düşman var, anlayamadınız; ideolojiden kaçtınız. Halkınız imkânlarıyla, bilinçsizliğiyle nasıl bir halktır? Bunu da ihmal ettiniz. Bir ağa kadar, bir muhtar kadar bile halka dürüst yaklaşmadınız. Dağda bile tarihte gerilla savaşı nasıl verilmiştir, dağın gücü nedir, tüm bunları ihmal ettiniz. Köylere gittiniz. Eğer bu savaşın başlangıcında "Köye gidip bir çay, bir kahve içseydim, yemek yeseydim" demek yerine, "On beş yıl için dağda bir hazırlık yapsam" deseydiniz, şimdiye düşmanı bitirmiştik. Bir sigara için, bir çay için, bir ekmek için gittiniz; halk size yapsın, siz de yiyin istediniz. Bunlar gerilla tarzı değildir.

Siz dağa da ihanet ettiniz. Ucuz bir yaşam için, sonuçta o da elinize geçmedi.

Düşman köylüleri de vurdu, 3000 köyü boşalttı. Bunun sebebi sizsiniz. Dağda kurtarılmış bir alan yapmadınız, şimdi size dağ bile kalmadı. Hâlbuki stratejik bir dağda doğru bir hazırlık yapılmış olsaydı -ki, Kürdistan'ın hepsi böyledir-, düşman girmeye korkardı. On beş kişilik bir gerilla birliğiyle gerilla tarzında bir hazırlık yapsan, düşman oraya giremez bile. Maalesef sahte yaşamınız, bir sigaraya bağlı yaşamınız disiplinsiz, ruhsuz,

ucuz şeylere tenezzül eden, afyonlaştırmış gibi, uyuşturucu gibi kendini alıştırmış. Kendinizi köylere bıraktınız. Düşman da hat oluşturdu tabii.

Köylerin içinde her gün şahadetler yaşanmıyor mu? Dün de yaşandı, diğer gün de yaşandı. Şimdi de bana "Biz perişan olduk" diyorlar. Hayır! Gözlerin çıksın. Her gün haber geliyor. Onlar da sizin gibi burada söz verdiler. En son olay ortada; Kamil de buradan gitti, iyi biliyorsunuz, Adıyaman'a gitti. On bin kişiyi, 20 yıl idare edebilirdi. O gitmiş kendini fare gibi köyle hapsetmiş. Tabii düşman da her tarafta örgütlenmiş, istihbaratı var. Hepsi de hepsi sizin gibi buradan gitti. Köy yaşamı gibi! Oradakine insan köy yaşamı gibi de diyemez. Gittiler, ikinci gün hepsi ölüyor. Sonra da "Vay kötü bir duruma düştük" diyorsunuz. Böyle olmaz!

Gitmeden önce hepsine ders verdik. Amed'deki olayların hepsi aynı. Kendilerini dağda tutabildiler mi? Hayır! Kendilerini düşmanın bildiği bir vadiye bıraktılar; bir ovaya yüz kişi, iki yüz kişi şeklinde indiler. Düşman da istihbaratını alıyor; tankıyla, uçağıyla vurdu, hepsini kar içinde bitirdiler. Hâlbuki Dersim'in o dağlarında sıradan bir çoban bile dikkatli bir biçimde "Bu grup buraya, bu grup şuraya" deseydi, yirmi yıl da kalsa düşman hiçbir şey yapamazdı. Savaşta bu ucuz yaklaşım ölümdür. Hele Mardin'dekiler, başlarını kessen onları köylerden çıkaramıyorsun. Binlerce arkadaş böyle gitti. Botan'da da böyle. Botan'ın stratejik dağlarında kendilerini örgütleyemediler, mevzilenemediler. İyi biliyorsunuz, Güney Kürdistan'da ya halktan zorla bir şeyler alıyor, ya da "Barzani'nin yanına gidelim" diyorlar. Gidin, bakın böyledir, başka bir şey değildir. Hâlbuki oradaki dağlarda insan bir devlet gibi güçlü olabilir.

Peki, dağda kalanlar ne yaptılar? Eşkiya kişilik, ne kendine ne arkadaşına saygısı var. "Keyfi yaşam, her şey benim hakkımdır" diyorsunuz. Hiçbir şey yapmamış, hiçbir şey örgütleyememiş, planlayamamış. Partinin bütün imkânlarını sonuna kadar bitirme peşinde. Size bilânçosunu da yaptım. Bu son Haftanin'dekini verdim: Altı tabancadan tut, binlerce mermiye kadar, doçka, havan, küçük ve büyük diğer silahlar, yüz torba un ve fasulye, peynir, yağ, çay vb… Depoları düşmanın eline geçmiş. İnsan bilir ki, düşman dakikasında depo yerini tespit edebilir. Her gün birisi kaçıyor, düşmanı depolara getiriyor. Bunlar da hala "Biz yönetimiz, biz komutanız" diyorlar. Bu sizin rezaletinizdir. Bunları hepiniz yaşadınız? Şimdiye kadar bu imkânı yoktan var ettim. Yalnız bu son yıllarda Kürdistan'ın bir parçasında düşmanın eline geçirdiğiniz malzemeleri düşmanın kendisi bile askerlerine veremez. Bunları görmüyorsunuz. Bu büyük sahtekârlıktır. Merkezden tut sizin gibilere kadar bir hesap bile vermiyorlar. "Arkadaş, sen savaş hamlesinde bu şeyleri kaptırmışsın" diyorum. Peki, kendinize nasıl

saygınız olacak? Siz bu değerleri bir hiç uğruna, hiç sebepsiz düşmana teslim ettiniz.
Ben şehitlerden de bahsetmiyorum artık. Bir Reşit vardı; "Burada zil yönetimi var" diyor. Kendi sorumluluğunda 26 arkadaş şehit düşmüş, ondan bir o kadar fazla kaçış var. Bu güç, bu değerler elden nasıl gitmiş, hiç bilmiyor! Hatta buraya geliyor, bizi bile kabul etmiyor. Bunlar şunu ispatlıyor: Ne kadar büyük bir gaflet içindesiniz, büyük bir ihanet içindesiniz, kendinizden haberiniz yoktur. İnsanlık kalmamış. Cehalet, hatta cehaletten de daha kötü! Bu sizin kişiliğinizdir. Ben sizi yetiştirmedim. "Ben bilmiyorum" diyor. Sen benden yönetim istiyorsun, komutanlık istiyorsun. Bu kadar şeyi kaybettin, hesap ver diyorum. "Ben bilmiyorum" diyor. Bilmiyorsan nasıl yönetimim diyebiliyorsun, nasıl komutanım diyebiliyorsun? Bölüğündeki bütün arkadaşlar şehit düşmüş. O "Ben bilmiyorum, kendileri gitmiş" diyor. Sen komutanlarıydın, yerlerinden, onlardan sen sorumluydun. O "Ben bilmiyorum" diyor. Bütün arkadaşlarını şehit ettirmiş, kendisi tek başına kalmış. Nedir bu? Bunun gibilerinin hakkında bin kez idam istenir. Böyle komutanlık olur mu? İşte bu sizin gerçekliğinizdir.

Gaflet ve ihanet bu kadar olur. Bunun gibileri hakkında idam istenilir diyorum. Fakat cahildir. Hasta bir insan gibi kendini bırakmış. Burada iki kelime söyleyemiyor, ayakları üzerinde duramıyor. Bunu ne yapacaksın? Parti sizin gibilerini çözüyor. Bazılarınızı çözümlüyorum. Size ciddi söylüyorum. Düşmanın oyunları olmasa, bir dakika olsun sizi sağlam bırakmamak gerekir. Kendi değerlerini böyle yitiren, arkadaşlarını böyle şehit ettiren, kendi sorumluluğuyla böyle oynayan dakikada tasfiye olur. Kendinizin farkında bile değilsiniz. En büyük silahınız cehalettir, hafifliğinizdir, edepsizliğinizdir. Böyle olmaz! O zaman neden sizi insan yerine koyalım?

Şimdi de kızlar, erkekler benden yaşam istiyorlar. Siz kendinizi daha idamlık durumdan bile kurtaramamışsınız, ayrıca büyük cahilsiniz. Sizi ne yapalım? Ülke için, kurtuluş için bir şey yapmayı bırakalım, yaptığınız şeyleri düşman bile yapmamıştır. Burada sorumlusu vardır, siz hesap vereceksiniz. Parti amaçları, parti düzeni ve insan ahlakına ilişkin "kendimizi ne hallere koyduk" diyeceksiniz. "Biz ölmüşüz, zaten edepsiz, ahlaksızız" diyecek olursanız, bu çare değildir. O zaman savaş içinde, parti içinde kalamazsınız. Edepsiz, ahlaksız insan parti içinde kalamaz, çaresiz insan savaş içinde kalamaz. Halk savaşı, özgürlük savaşı kahramanların savaşıdır, yiğit insanların savaşıdır. Yiğitliğiniz olmazsa kalamazsınız.

Yiğitlik nedir? Yiğit hem savaşını kahramanca verir, hem de çok ahlaklı ve disiplinlidir. Bir kelimeyi bile yanlış söylemez. Bir adımı bile yanlış atmaz. Bunlar olmazsa bu savaşta kalınamaz. Çoğunuza bakıyorum, ne yapıyorlar? Size küçük bir örnek verdim, bunun gibi binlerce örnek var. Tekrarlamak istemiyorum. Siz de çok iyi biliyorsunuz. Bu kadar çok şeyi kaybettirdin arkadaş. İnsaf, hala "Ben bilmiyorum" diyor. O zaman sen sahtekârsın. Bu senin işindir. Hiç sebepsiz bu kadar şehit verdin, hala daha "ben bilmiyorum, nasıl olduğundan haberim yok" diyorsun. Komutansın arkadaş! Kendi çalışmalarınla oynuyorsun. Bu bir kandırmadır, değer vermemedir.

Halk savaşında her şeyden önce ideoloji gereklidir, moral gereklidir, disiplin lazımdır. Bunları hiç akıllarına bile getirmiyorlar. Herkes keyfine göre "Ben yiğidim" diyor. Yüzde yüz biliyorum ki, düşman tarafından gönderilen bir kontra bile, fırsatını bulsa, bizim tabur ve bölük komutanları kadar zarar veremez. Birkaç güzel şey yapar, dört beş güzel eylem geliştirir, ama daha sonra yanlışlık yapar. Belki bizi kandırabilir, ama bizim arkadaşların bütün çalışmaları ise kendilerini kandırmadır.

En büyük silahları "Ben dürüstüm, ben iyi biliyordum, kendimi birçok şeyi hak etmiş olarak görüyordum, böyle yaşıyorum" demektir. İşte cahillik, işte gaflet! Bir şeyi yok, üzerine gittiğin zaman da kaçıyor. Gafletten sonra da kaçış yaşanıyor. Ne vicdanı

ne ahlakı kalmış. Bunların hepsinin temelinde yatan şey, işte söylediğim yaşamdaki çelişkileridir. Siz daha vicdanınızı yaratmamışsınız. Her şeyden önce bu sizde görülüyor. İkincisi, sizde daha mücadele mantığı oluşmamış. Komutanlığı iki kelimeyle bile tahlil edemiyorsunuz. Komutanlık nedir? Hatta gerilla savaşçılığı nedir? Bunu tanımlayamıyorsunuz bile. Ben şimdi size nasıl askerlik dersleri vereceğim? Silahını ucuzca düşmana kaptıran komutan olur mu? Kendi savaşçısını bir hiç uğruna ölüme gönderen komutan olur mu? Düşmana ağır bir darbe vuramayan komutan olur mu, önder olur mu? Ülkede gücünü büyütmeyen, en stratejik dağ parçasında kendini üslendirmeyen komutan olur mu? Hepinize soruyorum: Hanginiz böyle yaptınız?

Komutanlık rahatlıktır, komutanlık keyfiyettir, komutanlık arkadaşını aç bırakıp kendini doyurmaktır, komutanlık kendini savun arkadaşını ölüme gönder, komutanlık kendini zorlama, arkadaşını zorla! Sizin komutanlığınız böyledir. Karakteriniz budur. Bu durum ihanetten daha kötüdür. Biz böyle alışmışız, Kürt askerlikten anlamaz, Kürt eşektir, cahildir. Bu Kürtlük ölsün! Ne biçim bir Kürtlüktür, bu Kürtlükle her şeyi kaybetmedik mi? Bu saflıkla düşman bu kadar size hâkim olmadı mı? Bu Kürt'le tarihte olmayan ihanet içimizde yürütülmedi mi? Siz bunu mu savunuyorsunuz? Bu Kürtlük adına karşımıza dikilmişsiniz. Üzerinize geldiğimiz zaman da ikiyüzlülük, gaflet, cahillik!

Ne kadar üzerinize gelsek, o kadar kendinizi saklıyorsunuz. Kendinizi saklamanız da mümkün değil. Biraz size bakıyoruz; özünüz nedir, gücünüz, kuvvetiniz nedir, hemen anlaşılıyor. Sonra da "Ben erkeğim" diyorsunuz. Sizin erkekliğiniz neyin erkekliğidir? İşte adını taktığım olaydır. Kadınlığınız da odur. Kadınlığınız nedir? Onun için kadınlığınızdan da, erkekliğinizden de nefret ediyorum diyorum; çünkü hayvanlık düzeyindedir. Bundan fazlası elinizde bir şey kalmış mı? En büyük ayıp budur.

Kimse sizi böyle insan olarak kabul edebilir mi? Değil ben, düşman bile sizi böyle kabul edemez. Yüzde sekseniniz işlevsiz, çaresizdir. Erkeklerinizi, kızlarınızı görüyorsunuz. Bir nefes bile alacak durumda değiller. Kendi köylerinde yaşayamıyorlar, kendi topraklarında iki adım bile atamıyorlar. Size nasıl yaşam gereklidir? Ne yaşamı? Yaşama hakkınız var mı? Parti imkânlarıyla sizi yürütmeye çalışıyoruz. Bunlardan kaçıyorsunuz. Parti silahına terstir, parti ideolojisine terstir, özgür yaşam istiyor. İnsaf! Bir serseri, bir köylü, bir çoban bile böyle davranamaz. İşte savaş içindeki yozlaşma budur. Siz bu gevşemeyi, gevşeme de değil, ahlaksızlığı, feodalliği kendinize esas almışsınız.

"Ben öldüm!" Sizin diğer bir silahınız da, biraz üzerimize gelindi mi "Ben öldüm, üzerime gelme, benden ne istiyorsunuz" oluyor. Bu da bir hakarettir. Sen nasıl öldün? Sen 20-25 yaşındasın. Fiziğini, beynini kullanırsan yüz tane düşmanı yenersin. Ama beyinsizliğin var, tembelliğin var. Bir sigara için iki arkadaşı öldürüyorsun, ama bir intikam için düşman üzerine bir düşünce bile yapmıyorsun. Bu sizin ciddiyetsizliğinizdir, gafletinizdir, serseriliğinizdir. Birçoğunuzda bunlar görülüyor. İddiasızsınız, son silahınız ucuz ölümdür. "Ben gideceğim, kaldıysam kaldım, kalmadıysam da düşman beni öldürsün!" Bu da olmaz. Yerinde olmayan bir ölüm varsa, o düşman hizmetindedir.

Ben sizin gibi yeter, ben bu kadar çalıştım, Kürt halkının tarihini tersine çevirdim, yeter yoruldum, bundan sonra keyfime ve rahatlığıma bakacağım, bir uyku uyuyayım deseydim ne olurdu? Bu akşamki uykum nasıldı? O tarafa bu tarafa dönüyorum, sabaha doğru ancak uyuyabiliyorum. Fakat size bakıyorum, daracık bir yerde yaptığınız uykuyu ben bir ayda yapamıyorum. Savaş yaşamı bu şeyleri kabul etmiyor. Nedir bu yaşamın adı? Düşman ne zaman geldi beni vurdu! Sizin keyfiniz nedir? İşte sizin sandığınız keyfiyet nedir? Kendine göre anlama! Hepsi bunu yaşıyor.

Gerilla bilânçosunu inceleyin, başınıza nasıl bir ölüm gelmiş? Kabul edilmeyen bir ölüm! Bunları bilin, hesabınızı verin diyorum.

En büyük silahınız nedir? Başta ideoloji yoktur, fazla şerefi yoktur. Onda olan nedir? Cahillik, düşmek, gevşeklik, düşük bir seviye içinde kendini bırakma, tepki, inat! Sizin silahınız budur. Birbirimizi ne yapacağız? İnsan size bir şey de yapamıyor. Şimdiye kadar kendinizi böyle yaşattınız. Bunun için de diyorum, siz öleceksiniz. Benden bir şey istemeyin. Düşman karşısında da kendinizi yaşıyor sanmayın.

Peki, bunun gerçek alternatifi nedir? Gerçek alternatifini size söyledim. Savaşmak isteyen, on sekiz yıldır ben burada parti çalışmasını nasıl sürdürdüğümü anlamaya çalışsın. Teslim olmamak için savaşıyoruz. Ben neden dağ için bu kadar çalışma yaptım? Birçok devletin burada rolü vardı, hepsini kendime dost yaptım. Bana gerekli olan dostlar, Ortadoğu'da onlarla nasıl büyük bir disiplin içinde dost buldum? Böyle olmasaydım, burada bir gün bile yaşayamazdım. Bunlar hepsi gözlerinizin önündedir. Ben yine de savaşmıyorum, kendimi savaştan uzak görüyorum.

Bu konuların üzerinde hiç durmuyorsunuz. Yine kendi keyfinize göre, kendi düşüncenize göre kendimizi günlerce, aylarca idare edelim. Burası ateştir, burası bu kadar sıcak ise, savaştaki ateşi nasıl olur? Hazırlıklar bu kadar zorluklarla yürütülüyor, acaba savaş hangi zorluklarla yürütülür? Bu şeyleri anlamanız gerekir. On sekiz yıl, daha yeterli de değildir. Halen de nasıl yaptığımı görüyorsunuz. Diğer arkadaşlarımız, ülkedekiler, merkezdekiler, sizin gibi kendini yedi yıl, on yıl komutan sayanlara, savaş için ideolojik hazırlıklarınız nedir diyorum; yok diyor. Dağ için hazırlık nasıldır diyorum; yok diyor. Yeme içme için nasıldır diye soruyorum; yok diyor. Birkaç kuruş para için? Yok! Hazır gelsin. Başkan varsa, her şey hazır gelir diyorsunuz. İnsafınız olsun, biraz insaf! Dünyada kim bu kadar çalışıyor?

Bazı arkadaşları gördüğümde kaç yaşındaki çocuklar diyorum. İstedin mi, önderlik sana verir. Bir çocuk annesinden en fazla üç yaşına kadar süt emebilir, ondan sonra anne sütü istiyor mu? Hayır. Hatta en fazla beş yaşına kadardır. Arkadaşlarımız yirmi yıldır benden süt istiyorlar. İlginç bir durum, haydi doyur. Bu bir hastalıktır. Buna politik çocukluk hastalığı, hatta askeri çocukluk hastalığı deniliyor. Böyle bir çocuk nasıl askeri savaş verecek? Bunların hepsi cahildir. Siz kendinize bir çare bulamazsanız, zaten kendiniz bana geliyorsunuz, ben ne yapayım? 20-30 yaşlarındasınız, gücünüzün farkında bile değilsiniz.

Alternatif nedir? Bu yetersizlikler karşısında kendinizi değiştireceksiniz. Yeter! Şimdiye kadarki uyumanız, rahatınız, gafletiniz, serseriliğiniz yeter. Doğru şeylerin hepsi gözünüzün önündedir. Nedir alternatif? Her şeyden önce sağlam bir partileşmedir; parti esaslarını her şeyden önce kendinde yaşatacaksın. Partisiz Kürdistan'da düşman karşısında bir adım bile atamazsın. Ancak partiyle adım atabilirsin. Ben nasıl iki kelime ile parti adına şimdiye kadar geldiysem, PKK önderliğini yapıyorsam, sen benden daha fazla yapacaksın. Birinci şart budur. Hiç koşulsuz, parti esasları olmadan, değil silahı omuza alıp komutanlık yapmak, ne halk içine ne de Kürdistan'a adım bile atılmaz. Olmaz! Mahvolur-

Alternatif nedir?
Bu yetersizlikler karşısında
Kendinizi değiştireceksiniz
Yeter! Şimdiye kadarki
Uyumanız, rahatınız
Gafletiniz, serseriliğiniz yeter
Doğru şeylerin hepsi
Gözünüzün önündedir
Nedir alternatif? Her şeyden
Önce Sağlam bir partileşmedir
Parti esaslarını her şeyden
Önce kendinde yaşatacaksın
Partisiz Kürdistan'da düşman
Karşısında bir adım
Bile atamazsın

sunuz. Parti tarzına, parti ideolojisine, parti örgütlenmesine, parti yaşamına hâkim olup yürütebileceksen, savaşa el at! Partinin birinci şartı, parti esaslarını yakalamaktır.

Gerilla savaşında ikinci şart şudur: Halk ilişkisi isteniyor, halk dostluğu isteniyor. Halksız halk savaşı olmaz. Halksız gerilla savaşı olmaz. Görüyorsunuz, halkı nasıl kendinizden uzaklaştırdınız. Düşman ise kendisi halk içine iniyor, zorla ya da gönüllüce kendisine dost yapıyor. Siz kendi ellerinizle halkı kendinizden kaçırdınız. Bu büyük bir ihanettir, büyük bir yanlışlıktır. İki insanı, iki çobanı ya da iki köylüyü hangi şekilde kendinize bağlayacaktınız? O size bir gün yemek getirir, bir gün istihbarat getirir, bir gün rehberlik yapar, bir gün size engel olur, bir yaşamdan bir yaşama götürür. Yani anlayacağınız birçok çalışması var. Bunların hepsi size büyük imkân olur. Size binlerce imkân yaratır. Halk imkânlarını küçük görmeyin. Siz iyi biliyorsunuz ki, halk olmasaydı, ne bir kuruş paramız olurdu, ne de bir savaşçı bile çıkarabilirdik.

Kendinize soracaksınız: Neden bu halk bu kadar benimledir? Halkı güçlü temellendirdik, milyonlarca dost ölümüne bize bağlıdırlar. Neden? Çünkü çok değer verdiğimdendir. Onlar nasıl değer verdiğimi biliyorlar. Onun için benimledirler. Ben bir gün partiyi bırakın desem, parti benim desem birisi PKK'nin yanında kalmaz, hepsi benim yanıma gelir. İşte halkı bu kadar kendimize bağlamışız. Bu neyi ispatlıyor? Benim halkla ilişkilerimde esas güç budur. Neden halk bize bu kadar bağlıdır? Anneniz, bacınız bu kadar size bağlı değiller de neden Önderliğe bağlıdır? Siz değer vermediniz de onun için. Bu sizin eksikliğinizdir, bunu gidereceksiniz. Söylediğim şeylerin doğru olduğunu siz de biliyorsunuz. Sen ne kadar "Ben PKK'liyim, gerillayım" desen de, bu halinle halk seni tutmaz. Önderlik saygısı ile sizi kabul ediyorlar. Bunu da unutmayın, bundan sonra kendinizi düzeltin. Halka bağlılığı, halk dostluğunu her yerde, dağda, şehirde, nerede olursa olsun kendinize esas alacaksınız kendinize.

Diğer şart, yani üçüncü şart ise dağa giriştir. Gerilla savaşı, özellikle Kürdistan'da dağsız savaş olmaz. Dağın esasları nelerdir? Stratejik noktalar neredir? Düşmanın kolaylıkla giremediği, girdiği zaman mahvolacağı noktalar nerelerdir? İşte oraları tutacaksın. Zordur, zahmetlidir demeyeceksin. Hayır, tam aksine bir şahin gibi, bir kartal gibi gireceksin. Ya düşmanın üzerine gidip vuracaksın, ya da düşman gelince vuracaksın. Dağın şartları sayılmayacak kadar çoktur.

Bunlar sadece gerilla savaşının değil, Kürt halkının yaşam savaşının şartlarıdır. İyi biliyorsunuz ki, binlerce yıl imparatorluklar Kürdistan'da ne kadar geçip gittiler, işgal ve istila ettilerse de, Kürt halkı dağlarda yaşadı. Araplar nasıl çölde, Ruslar nasıl Sibirya buzlarında kendilerin savundularsa, Kürt insanının yaşam şartlarından biri de kendini dağda yaşatma şartıdır. 2000 yıldır 3000 yıldır eğer Kürtler kalmışlarsa, sebebi dağlardır. Şimdi gerilla da kendini yaşatmak istiyorsa, kendini savaşla yaşatmak istiyorsa eğer, dağ şartını yaşam şartı belleyip değer verecektir.

Burada daha önce çok sözünü ettik. Dağ şartlarını unuttunuz, onunla oynadınız, kendinizi ovalığa bıraktınız, kendinizi köye hapsettiniz. Bunlar ölümün savaşı demektir, gerilla ölümü demektir. Beş bin gerillayı bu yanlışlıklardan dolayı kayıp verdik. Bunun için ne kadar zor da olsa, gözünüz bir şahin gözü gibi, bir kartal gözü gibi olmalıdır. Nerede stratejik bir dağ var? Düşmanın ulaşamayacağı bir dağ nerdedir? Kendimizi iyi koruyabileceğimiz bir dağ nerdedir? İşte bunu tespit edeceksiniz. Aslında bunları söylememe bile gerek yoktur. Bunlar yaşamın şartlarıdır. İnsandan öyle fazla ilim-bilim istemiyor. Dediğim gibi, cahilliğiniz, gafletiniz maalesef bu noktada binlerce imkânı düşmanın eline kaptırdı. Şimdi düşman "Bizim taburlarımız şu dağda kartal gibidir, askerlerimizin hepsi kartal gibidirler" diyor. Türk faşistleri böyle söylüyorlar. Bu doğrudur da. Size ise yaşam kalmadı. Sizin yaşamdaki yanlışlığınız ortadadır. Kürdistan'daki savaşçı gerilla savaşımında kendini stratejik bir dağa mevzilendireme-

mişse, kendini yerinde yavaş yavaş hareket ettiremiyorsa yine yaşayamaz.

Dördüncü şarta geliyoruz: Bu şart taktiktir. Taktik nedir? Üçüncü şartı hayata geçirdikten sonra, dördüncü şart da tamamen halk savaşının sanatı nasıldır, gerilla savaşının sanatı nasıldır? İşte bu hareket tarzına geleceğiz. Yani Partileşme tamam, halkla dostane ilişkiler tamam, dağa giriş, stratejik dağda rolünü oynama tamam, daha sonra ne yapacaksın? Uyuyacak mısın? Hayır! Eskisi gibi eşkıya mı olacaksın? Hayır! Dağda savaş vereceksin, gerilla savaşını vereceksin. Gerilla birliklerini örgütleyeceksin, döneme göre lojistik hazırlıklarını yapacaksın, moralini yüksek tutacaksın. Diğer taraftan plan, perspektif nasılsa, ona göre hazırlayacaksın. Örneğin düşmana pusu atıyoruz; düşman geliyorsa pusu atarım, yoksa düşmana ben bir saldırı yapayım diyeceksin. Bunun için istihbarat, bunun için dağı tanıma, bunun için düşmanı yanıltma, bunun için gece, bunun için gündüz, bunun için düşmanla oynama vb. Bunun gibi binlerce gerilla savaş taktikleri var.

Maalesef sizin taktik konusunda yaptığınız yetersizlikleri çobanlar bile yapmaz, hatta dağda bir keçi bile yapmaz. Dağ keçilerini gördünüz mü hiç? Örneğin Cudi dağında bazı dağ keçileri, geyikleri vardır. Onlar sizden binlerce kez daha iyi kendilerini koruyorlar. Siz bir Cudi dağındaki keçi kadar bile kendinizi koruyamıyorsunuz. Binlerce kez söyledim. Bir dağ keçisi, bir tilki, bir kartal kendisini nasıl koruyorsa, kitap okumanıza da gerek kalmadan, bizim talimatlarımızı almadan da, onlara bakarak, birer hayvan olarak nasıl yaşıyorlarsa, siz de onlar gibi yapın. Bunları da anlayamadınız.

Verdiğimiz o kadar şehide bakıyorum: Bir kartal bile avı için iniş yapmak istediğinde önce bakar, ayarlar. Bir tilki nasıl bir tavuğu yakalıyor, bir yılan nasıl avlanıyor? Oysa sizin her şeyiniz çok açıktır. Düşman üzerinize geliyor, dediğimiz gibi kendinizi bu durumlara sokuyorsunuz. Kendinizi uzaklaştıracaksınız. Böyle olmaz! Kuzu gibi, tavuk gibi kalıyorsunuz. Ben şahin olun diyorum; siz tavuk diyorsunuz; ben aslan diyorum, siz kuzu diyorsunuz. "Biz kuzu olacağız, kuzu daha iyidir" diyorsunuz. Bu da ölümdür. "Ben kendimi fazla yormak istemiyorum, aslan ya-şamı zorlu bir yaşamdır" diyorsunuz. Olmaz!

Onun için taktiksel yaşam diyorum. Nedir taktiksel yaşam?

Bahsettiğim gibi bir yaşamı kitaplardan anlamıyorsanız, çevrenizdeki hayvanlardan anlayın. Duruma göre kendilerini nasıl yaşatıyorlar, anlayın. Bundan başka yaşam olmaz. Kürt tarihini anlayın. Bir Kürt çobanı, hatta bir Kürt köylüsü dağda kendisini nasıl yaşatıyorsa ona bakın. Sizin ahmaklığınız dediğim zaman kastettiğim şudur: Düşman sizi şehre, ovaya çekip sizinle oynamış. Ovalık insan benim görüşüme göre eşek adamdır. Dağ adamı olmazsan, ovada düşmanın adamı olursun. Zaten ovalık yerde düşmanın adamı olmaktan başka bir şey olunur mu? Düşman Kürdistan'ın her tarafında erkeklik de bırakmamış. Çaresiz, güçsüz işlevsiz bırakmış. Her yönüyle dağ yaşamı, dediğim gibi bu noktaların hepsine değerdir.

Yaptığın çalışmada bağımsızsın. Savaşkansın, düşmana karşı da hâkimsin. Bu noktalarda varsanız birlikte olabilirsiniz, yaşayabilirsiniz ve savaşabilirsiniz de. Sizlere bakıyorum, şimdiye kadar arkadaşlarımız düşman karşısında bir plan geliştirmemişler, dağılıyorlar. Hâlbuki bu dağların değerini bilseydiniz, bir taburla, bu tecrübeyle, taktikle beş bin düşmanı öldürebilirdiniz. Halkların tarihinde vardır. Sovyet savaşına, gerilla savaşına, Çin savaşında, Vietnam savaşında, Küba savaşına bakın; üç yüz kişiyle on bin düşmanı tasfiye ettik diyorlar. Ben tek başıma burada otuz bin gerillayı yoktan var ederek hazırladım. Yüsek moralle, silahı tamam, maddi imkânlar tamam, halk tamam, gidip kendilerini orada bitirdiler. Sadece otuz bin gerilla ile insan devlet olabilirdi. Siz kendi ellerinizle kendinizi bu duruma koydunuz. Şimdi de yine bazı şeyler istiyorsunuz. Bu sizin en ağır suçunuzdur.

Tarihte hiç bir çalışma böyle olmamıştır. Lenin on beş kişi yetiştirmedi. Mao elli kişi yapamadı. Ho Şi Minh otuz kişi yapmadı. Af-

rika, Amerika için hazırlıklar 20-30 kişi civarındadır. Biz otuz bin kişi yaptık. Onların elinde o zaman silah da yoktu. Sizin elinize yeni silahlar verdik. Siz ne yaptınız? Siz ne kadar silah düşmana teslim ettiniz? Bırakalım bunu, dediğim gibi, gerilla savaşının tarzını, gerilla kişiliğini, askeri kişiliği ne kadar yakaladınız? Siz bir talimatı bile birbirinden ayıramıyorsunuz. Komutanlığın birkaç şartını bile yerine getiremiyorsunuz. Bunlar sizin gerçeklerinizdir.

Neden ondan kaçıyorsunuz? Siz eğitimden kaçıyorsunuz. Neden bu cehalet? O zaman neden savaşın içine giriyorsun? İspatlı! On beş yıldır neden sizden büyük bir komutan çıkmadı? Ben savaşta üç yüz düşman askerini tasfiye ettim diyebiliyor musunuz? Bırakalım üç yüz düşman askerini, eline ne kadar güç geçmişse yarı yarıya tasfiye etmiştir. Kendi arkadaşını tasfiye etmiştir. Bunlar sizin eksikliklerinizdir.

Hala hatırımdadır, ilk işe başladığım zaman düşman, "Bir Apocu binlerce askerimize bedeldir veya binlerce askerimiz dağa girmekten korkuyor" diyordu. Fakat şimdi bakıyorum, sizin zayıflıklarınızdan düşman o kadar cesaret almış ki, sınırsız bir şekilde dağlara giriyor. İşte bunların sorumluları sizlersiniz. Daha önceden korkuyordu, yolda yürümekten bile korkuyordu. Düşmana darbe vurmadığın zaman, rahat bıraktığın zaman düşman cesaret alır. Nitekim aldı, şimdi siz kaçıyorsunuz. Bu sizin ahmaklığınızdır. Gerilla esaslarıyla, gerilla taktikleriyle çok oynadınız, düşmanı şu anda gerilla gibi yaptınız. Kendinizi de deliğe saklanan insanlar gibi yaptınız. Kendinizi bile savunamıyorsunuz. Düşman her gün vurup öldürüyor ve atıyor. Bu kader midir? Hayır. Bu ahmaklıktır.

Bunun için gerilla yaşamı yüce bir yaşamdır, örgütsel bir yaşamdır. Savunmalı, duyarlı, düşmana karşı kurnazlığıyla düşmanı her gün kandıran bir yaşamdır. Ben kendim böyle yapmadım mı? Ankara'ya çıkışımı, dışarıya çıkışımı ve dağa çıkışımı düşünün. Şimdiye kadar düşman bile bir şey anlamış değil. Hepiniz biliyorsunuz. Böyle olmasa insan savaşabilir mi?

"Önderlik bize güç veriyor, dağlarda keyfimize göre yaşayalım" diyorsunuz. Köylüden daha zayıf bir şekilde yaşamak istiyorsunuz. Siz bu yetersizlikleri gidereceksiniz. Eğer gidermezseniz olmaz. Şimdiye kadar bu temelde birçok yanlışlıklarla yaşadınız. "Bunca yıldır savaştık, yaşama hakkımız vardır, biz Kürtlerin kafasını kaldırdın, onun için şerefli insanlarız" diyorsunuz. Bunların hepsi yalandır. Ben kendimi böyle görmüyorum, siz nasıl kendinizi böyle göreceksiniz? Benim hakkım bir bulgurdur diyorum. Şerefin de olduğunu söylemiyorum. Ne şerefi? Başkasının karşısına çıkıp güçlü konuşamıyorum bile. Neden? Çünkü gücüm azdır, ne konuşacağım? Bir katliam savaşındayız. Şimdi size bakıyorum, sanki başarmış bir kahraman gibi, düşmanı bitirmiş gibi, hiç bir tehlikesi kalmamış gibi duruyorsunuz. Bu gaflettir, böyle bir durum yoktur. Bunun için çare nedir? Çare size söylediğimiz bu şartlar temelinde bir kez daha partileşme ve halk savaşı üzerine durmanızdır.

Savaş tarihi üzerinde de durun. Dünyada nasıl olmuş, bizim tarihimizde nasıl olmuş, Kürtlerin tarihinde nasıl olmuş? İsyanların başına nelerin getirildiğini biliyorsunuz. Nedenlerinin hepsini almışız. Bu tarzla savaş olmaz. İsyancı bir tarzda Kürtler binlerce yıl savaşmışlar ve hep düşmüşler, sonunda bitirilmişler. PKK savaş tarihine bakın. Bu tarihte bizim kaybettiğimiz şeylerin nedenleri nelerdir? Yine hangi noktalarda başarı kazandık, hangi noktalarda elimize fırsatlar geçti? Nedeni bunlardır: Partileşmedir, ideolojidir, en büyük gücümüz, en büyük silahımız ideolojidir. Bizi aydınlığa kavuşturacak olan ideolojidir.

İkincisi, parti örgütlülüğü, üçüncü halk savaşı taktikleridir. Bunu da zamanında örgütledik. Dördüncüsü aramızdaki yoldaşlıktır. Bu silahları bizi bugüne kadar getirdi. Sizin silahlarınız tam tersinedir; isyancılığınız, savaşçılığınız gerilla savaşı değildir. Çoğunuzun savaşı çete savaşı gibidir. Düşmanı güçlendirmiştir, bizi değil. Bu söylediğimiz şartlar, bizi ayakta tutan şeylerdir. Sizin savaşınız,

isyanınız Kürtlerin binlerce yıldır düştükleri gibidir. Eğer tedbir almamış olsaydım ilk yılda bitirirdiniz. Nihayetinde oldu da. 15 Ağustos'tan önce de Hilvan-Siverek savaşında bir yıl devam etti. Fakat bir noktadan sonra sonuna kadar dağıldı.

Kemal Pir Siverek mücadelesinin sonuçlarını görmeye gittiği zaman bana son bir mektup göndermişti: "Apo, bunlar kimlerdir? Bu savaşla oynayanların boğazını tutup hesap istemek gerekir?" diyordu. Yüzde yüz iflas etmişlerdi. Nasıl iflas edilmiş? Hatırımda, zorla bir kaç mermi hazırlamıştım, bir mevzie girmişler, üç çuval mermiyi keyiflerine göre sabaha kadar boşuna harcamışlar. Bitinceye kadar patlatalım demişler. Yirmi bin mermi boşuna harcanmış, ama bir tane düşman bile öldürülmemiş.

Ülkede siz de böyle yapmadınız mı? Belki 50 bin roket, 100 bin dinamit, milyondan fazla mermi, bomba hepsi elinizde değil miydi? Yüzde doksan boşuna patlatmadınız mı? Düşmana teslim etmediniz mi? Diğer silahlar da var tabii. Gerilla usulünde böyle bir şey var mı? Burada kendinizi sorumlu görebilir misiniz? Hilvan-Siverek mücadelesinden bugüne kadar da böyledir ve devam ediyor. Bunlar doğru değildir. Bazıları şehit düştüler, sorumluluklarını kaldıramayanlar çoğunluktadır. Hepsi de kahramanlardı. Burada olmayan şey neydi? Savaşın koordinesi yoktu. Savaş düzeni, disiplini yoktu. Sizin gibi birçok zavallı genç gitti. Siz kendiniz de biliyorsunuz, burada savaş koordinesi önemlidir, komutanlık çok önemlidir. Olmazsa gidersin.

Düşman çok hazırlıklıdır, siz bilmiyorsunuz, bizim düşmanımız dünyada birincidir. Çok planlı, tedbirli üzerimize geliyor, her şeyi hesaplayarak geliyor. Senin kafan kafa değil, senin kafan dağılmış. Senin hazır planın yoktur. "Başkanımız her şeyi yapar" diyorsunuz. İnsaf be! Ben Allah mıyım?! Bu kadar yapabilir miyim? Allah bile olsa size bu kadar yapamaz, ben nasıl yapayım? Köylüler ne diyor: "Allah bizi korusun, Allah yardımcımız olsun" diyor. Bu yüzde yüz sahte bir ideolojidir. 15 Ağustos olduğunda Agit arkadaş "Eğer bunlar halkla ilişkilerini düzeltmezlerse, kadro olarak eğitimlerini iyi yapmazlarsa 85 sonu iflastır" diyordu. Nitekim de öyle oldu. Şimdiye kadar da devam ediyor. Zorbela ben yürütüyorum. Burada isyancılığınızı durduruyorsunuz. Halen de burada daralıyorsunuz. Heval, sen savaşın içine ettin, savaşı mahvettin. Vicdanın varsa bu açtığım şeylerin üzerinde biraz dur.

Buraya neden bu kadar gelmek istiyorsunuz? Patlamışsınız, serseriler gibi olup gelmişsiniz. Burada da tepkisel, iflas etmiş yaşamınızı sürdürmek istiyorsunuz. Daralı-yorlar. Olur mu? Ben mecbur muyum hepinizle uğraşmaya? Kendine çare bulacaksın. Siz de bir halk savaşçısısınız, ben de bir halk savaşçısıyım. Siz de halkınızdan sorumlusunuz, ben de halkımdan sorumluyum. Sizin de bir şey yapmanız gerekir, benim de bir şey yapmam gerekir. Bizim birbirimizden farkımız var mı? Hayır! Ben de kendi emeğimle kendimi yapıyorum. Siz de kendinizi yapın. Benim rolüm de bir hizmettir, sizinki de bir hizmettir. Benim Allah'ım mı bana gönderiyor? Hayır, peygamber değilim ki, vahiyle çalışmıyorum. Bilim ve bilinçle çalışma yürütüyorum. Bana para gönderen zengin kimseler de yoktur. Halkı ikna edip birkaç kuruş para alıyorum. Gece gündüz çalışıyorum. Siz her şeyi istiyorsunuz. Gerçek budur heval, ben Allah değilim. Arkamda kimse yok ki, bana imkânlar versin de ben de size vereyim. Bu gerçektir. Ben ne yapayım, Kürt gerçekliğidir.

Bu şeyleri sadece kabul etmek de yetmez, bunlar her şeyin esaslarıdır. Bizim gerçekliğimizdir, PKK gerçekliğidir. Kendinizi savaşçı da sanıyorsunuz. Size halk ordusu da diyemiyorum. Bunlar bütün dünya ordularının esaslarıdır. Burada kendinizi bilinçlendireceksiniz. Kendinize itiraf edeceksiniz. Neden? Çünkü binlerce kusurunuz var. Kendinizi itiraf etmeseniz düzeltemezsiniz, yapamazsınız. Ya yarın sizi düşman öldürür, ya da parti sizi öldürür. Başka türlü size yaşam var mı? Bunu iyi öğrenin. Parti sizi öldürmüyor, ama düşman sizi öldürüyor. Bu daha kötüsü

değil mi? Sizin ölümünüz normal bir ölüm müdür? Hayır!

Ben savaş tarihini fazla anlatmak istemiyorum. Dersle üzerinde derin duracaksınız. Sadece 77'deki Hilvan mücadelesiyle birlikte değil, bizim savaş tarihimiz yirmi yıldır, on dört yıl değildir sadece. İki yıl Hilvan'da yalnız büyük bir savaş verdik. Bundan başka savaşlarımız çoktur. Bu diğerlerini bırakalım, sadece son on dört yıllık savaş var. Yaptığınız yanlışların da eyalet eyalet, mıntıka mıntıka üzerinde durun. Siz de bu savaşın içindeydiniz, örnek vererek üzerinde durun. Elinizdeki ne kadar imkân gitti? Kendi kendinize verdiğiniz zarar nedir, nasıldı? Diğer bir şey de tekrardan kendinizi hazırlamak istiyorsanız dürüst olun. Tekrar "Komutan beni kandırdı, beni baskı altına aldı ve ahbap çavuşluk yaptı, bunları görünce savaşçılık ilkelerimi unuttum" demeyin. Böyle yapmayın. Kendi kendinizle oynuyorsunuz. Ben bile olsam savaş gerçekliğinden kendinizi uzaklaştıramazsınız. Bir komutan doğrular için komutandır.

Bizim devredeki en büyük çalışmamız bunlar üzerinde durmaktır. Bunları fazla uzatmak istemiyorum. Her şeyini vermeye güç getirmeyenleri kendi başınıza komutan yapmayacaksınız. Kendinde bir şey görmeyen komutan komutanlık istemeyecek. Nedir bunlar? Parti ideolojisini, parti moralini, disiplinini sonuna kadar verecek, silahlarını koruyacak. Diğer bir şey de bunlar yeterli de değildir. Savaşta kendini değil, düşmanı düşürmelidir. İyi ise komutanlığa devam edebilir, değilse düşer. Bundan sonra iyi komutanlık ölçüleri bunlardır. Muhasebesini yapmanız gerekiyor. Komutanlıktan önce hepimiz askeriz. Askerlik esasları, savaşçılık esasları nedir? Yanlış komutanı kabul etmez, yanlış yaşamı kabul etmez. Koyduğum esaslar çerçevesinde dakika dakika, nefes nefese yaşamsallaştırın. Eğer böyleysen kendini savaşçı sanabilirsin. Öyle değilsen savaşın içine gitme, savaş sahasına gitme. İnsan böyle turist bile olamaz. Bazı turistler dağa geliyorlar, yüz kez sizden daha dinamiktirler. Böyle davul zurnaya bile gitmez. Davul zurnaya gidenler kendilerine bakıyorlar, fiziklerini hazırlıyorlar, morallerini yükseltiyorlar. İnsan onlarla davul zurnaya gidemiyor. Bu yine sizin gafletinizdir.

Eğer bu çerçeve dahilinde kendinizi hazırlayabiliyorsanız gidin. Sizi mecbur ediyor muyuz? Hayır! Bunu çok isteyen sizsiniz. Çok istiyorsanız bu sanattır, bunu anlayacaksınız. İnsan her şeyiyle oynasa bile, savaşla oynayamaz. Gidip böyle kaybedersen, bakın size söylüyorum, suçlarınızın cezası ölümdür. Şimdiye kadar yapmadık, yapacağız. Bundan sonra size acımayacağız da. Neden? Çünkü size eğitim verdim, değerini bilmediniz. Değer vermezseniz bir köpek kadar saygı görmezsiniz. Anlamıyorlar, ben ne yapayım. Köpektir, eşektir. Neden size değer vereceğiz? Siz de biliyorsunuz, bu savaşı ne tür zorluklarla yürütüyoruz. Buna değer biçeceksiniz. "Ben kendi keyfimle yürümek istiyorum, ben zaten böyleyim, zavallı bir kızım" diyemezsiniz. Zavallıysan dağda ne arıyorsun? Eğer yiğitsen, neden yiğitçe, kahramanca bir çalışmayı yapmıyorsun? Bu serserice yaşamı hangi cesaretle yaşamak istiyorsun? Bu şeyler bir daha aklınıza gelmesin.

Ağırlık olmuş, bilmem iflas etmiş bir savaşçı yaşayamıyor. Biliyorsunuz, yüzlercesi kaçtı. İçinizde böyleleri de var. İstemiyorsan neden gidiyorsun? Bir kez daha tekrarlarsan, seni çıkarıp öldürecekler. Yazık değil mi sizi öldürelim? Gidip dağlarda rezil olacaksınız. Yazık değil mi? Böyle yapacağınıza babanızın evine gidin. Gidip bir inşaatta çalışın, gidin kendinizi doyurun, gidip kendinize bir koca bulun, kendinizi idare edin. Benim yanıma geliyorsunuz, iflas etmiş yaşamı benden istiyorsunuz. Çalışma yapmaktan, savaşı sürdürmekten, imkân yaratmaktan başka bir şey yapmıyorum ki. Bunlar gözlerinizin önündedir. Nettir, anlamazlık edemezsiniz.

Dağ esasları bunlardır. Savaşçı esasları bunlardır. Bazıları size yanlış öğretmiş. Bu düşmandan kalmadır, benim elimde olan bir şey değil. Merkez adına, komutanlık adına birkaç kişi ortaya çıkmış, bunlar sahtekârdırlar. Bunların üzerinde güçlü durun. Bunları ben size söylüyorum. Size verdiğim dersler

çok açıktır. Bir kişi "Falan kişi beni kandırmış" derse, sen yalan söylüyorsun diyeceğim. Birinci şahıs bunu söylerse, bu hepsinde vardır. Birinciden başka kimse yoktur. Ne bastırabilir, ne uzlaştırabilir, ne zoru uygulayabilir. Bu doğrular temelindeyse tamam, değilse kabul edilemez.

Bu konular çok açıktır ve size söyleniyor. Verdiğimiz bu perspektif ve talimatlar bile sonuna kadar savaşmanız için yeterlidir. Bir kulağınızdan girip diğerinden çıkarsa, o zaman siz iflah olmazsınız. Verdiğim dersleri bin kez tekrarlıyorum. Bir derste sonuç çıkaramıyorlar, yarı alıyorlar. Değil ki yarı alıyorlar, aslında değer vermiyorlar. Sonra çarnaçar yanıma geliyorlar. "Ah ayıbım, kusurum, suçum" diyorlar. On beş yıl önce ben bu dersi tamamlamıştım. 15 Ağustos için yola çıktığımız zaman hepsini hazırladık, kitaplar hazırladık, talimat ve işleyişin hepsini hazırladık. Okuyun, bunların hepsi elinizde var. Ne bir talimatı, ne bir işleyiş gereğini yerine getirmemiş, şimdi de bize neden tam bir başarı alamamış diyor. Düşmandan daha fazla sen oyna, ondan sonra benden başarı iste.

Tarihte hiç kimse bizimki gibi bir halk için mücadele etmedi
Adı bile kabul edilemeyen öyle bir halk ki Ortadoğu'da herkes onu parçalıyor buna rağmen biz bu kadar şey yarattık.
Tek başıma bu şeyleri yarattım.
Değerini de bilmiyorsunuz.

Tekrar belirteyim: Tarihte hiç kimse bizimki gibi bir halk için mücadele etmedi. Adı bile kabul edilemeyen öyle bir halk ki, Ortadoğu'da herkes onu parçalıyor, buna rağmen biz bu kadar şey yarattık. Tek başıma bu şeyleri yarattım. Değerini de bilmiyorsunuz. Tarihi bilmediğiniz için tanımıyorsunuz. Kürt halkının durumunu bilmediğiniz için bilmiyorsunuz. Yaşamı tanımadığınız için bilmiyorsunuz. Gafletleriyle, cahillikleriyle, namussuzluklarıyla, feodalliğiyle kendilerini insanın üzerine atıyorlar. Cahilliğin kör cesaretinin, gafillerin ve düşkünlerin yaşamının yaptığını düşman yapamaz. Verdiğim bir ders bile bunu görmek için yeterlidir. Parti dersi budur. Savaş tarihi üzerinde, halk ordusu tarihi üzerinde durun. Her şey gözümüzün önündedir. Gerçeklik de gözlerimizin önündedir.

Diğer bir konu ise, esas görmemiz gereken düşman mıdır? Hayır. Diğer önderliklerin tarihine bakın, yaşamına bakın, sonucu tayin eden tek insandır. Düşman sadece Türk devleti, Türk faşizmi değildir. Dünya düşman olsa da, imkân da olmasa, borçlu da olsa, sıfırdan da başlasa, halk kendini inkâr da etse, kabul etmese de, bir mermi ve bir kuruş para da olmasa, insan dürüstçe iki kelimeyle yerinde bir başlangıç yapıp inanç ve güvenle bu çalışmalara başlarsa tam sonuç, tam başarı sağlanır. Önderlik için, biliyorsunuz, bu en büyük başarıdır. Dost düşman bunları kabul ediyor. "Düşman bu kadar güçlüdür, her şeyi belirler" demeyin. Hayır! Bir insan ne kadar dar bir durumda olursa olsun, dürüstçe kendini örgütler, çalışmasını yürütürse, o insan başarır. Bunlar gözlerinizin önündedir.

Çok kitap okumanıza da gerek yoktur. Önderliğin bu son bir kaç yılki yaşamını anlarsanız, -sadece bu- benden daha çok başarı imkânları yakalayabilirsiniz. Neden? Çünkü ben yokluktan var ettim. Bunları kitaplara değiştirmem. Yani imkânlarınız benimkinden daha fazladır. Başlarken ne bir kuruş para, ne bir mermi, ne de bir dağ parçası vardı. Fakat şimdi bunların hepsi var. Hazırlık istiyorsanız hepsi hazırdır. Ben şimdiye kadar yapıyorum. Bu kadar yeterlidir diyor muyum? Hayır! Halen daha yapmaya devam ediyorum. Düşman bile hâkim olamadı. Hakim olan önderlik gerçekleridir. Hâkim olan ve başaran önderlik çalışmasıdır. Ben olmazsam da başarıya gidiyor. Bundan daha fazla güç istenebilir mi? Diğer güçlerin hepsi insanı kandırıyorlar.

En büyük güç yaşamımızdır. Düşman yaşamı çaresiz bırakır, düşürür. Bunların hepsi

gözlerimizin önündedir. Zahmetlidir, tabii ki zahmet olacaktır. Disiplinli, amaca bağlı, savunma, tabii bunların hepsi olacaktır. Olmazsa düşman bırakır mı? Senin düşmanın uluslararası bir düşmandır. Azrail gibi bir düşmandır. Canını almaya gelmiş. Sen bu zorluğu kabul edeceksin. Kabul etmezsen bir it gibi ölürsün. Bu zorluklar nelerdir? Önderlik gerçeğidir. Önderlik gerçeğinin sonuçları nelerdir? İnsan ne kadar tek başına da olsa, zayıf da olsa, fakat dürüstçe başlangıç yaptı mı, çalışmalarını derinlikli ele alıp yürütürse başarır. Bunun ispatı benim kişiliğimdir, binlerce kez ispatlıdır. Bundan başka size çare var mıdır? Hayır.

Düşmanın niyeti kötüdür. Her yönüyle bu kirli savaşı tamamlamak istiyor. Düşman ordusunun planında Kürt halkının özgürlüğünü yok etmek var. Onun planı Kürdistan'ın her parçasında Kürtleri yok etmektir. Buna konsept, plan diyoruz. Düşmanın kararı budur. Çok büyük bir oyununu dünyada ve bölgede sürdürüyor. Birinci ve en önemli amaçları bunlardır. Ekonomisi iflas etmiş, çok büyük çapta silah alıyor. Bunların hepsini Kürtlerin katliamı için kullanıyor. Yani bütün imkânlarını bu son bir iki yıl içinde Kürtleri bitirecekler mi, bitirmeyecekler mi diye seferber ettiler. Bu ispatlanmıştır ve doğrudur. Senin düşmanın senin için böyle hazırlıklar yapıyorsa, sen ne yapacaksın? Tabii bitirilmek istemiyorsan, sen de üzerindeki bu katliam planını kaldırıncaya kadar, parti içinde düşman planlarının başarıya gitmemesi için hazırlıklarını yapacaksın. Bundan başka zaten imkânlar yoktur. Hatta yemek için bile imkânlar yoktur. Nerede bir Kürt insanı varsa, ona bile imkân yoktur. Düşman katliamı budur, ben ne yapayım. Önceden de öyleydi, şimdi de öyledir. Bunu yıkmaya çalıştık, halen de yıkıyoruz, fakat düşman ben güçlüyüm, bitireceğim diyor. Bunun için size söylüyorum. Düşmanın bu katliam savaşını kabul etmeyin. Bu savaşa karşı da iğne ucu kadar imkânları doğru değerlendirmezseniz, yaşam hakkınız olmaz. Bırakalım keyfi yaşama, ucuzca bir yaşama bile düşman imkân vermez.

Her zaman size söylüyorum. Ben kendim bile 49 yaşındayım, bu kadar hırslıyım, bu kadar kinliyim, o kadar amaçlar doğrultusunda, yurtseverlik çalışmaları için, özgürlük amaçları için çalışma yürütüyorum. O zaman siz benden daha fazla çalışacaksınız. Ben yoruldum diyor muyum? Hayır! Siz daha yaşamı tanımıyorsunuz. Daha kininizi düşmanın karşısında patlatmamışsınız. Bunun için kendinize ad koymaya bile hakkınız yok. Neden? Size bu kadar darbeler vuran düşmana rağmen, ben insanım diyebilir misiniz? Ben yiğit bir Kürt'üm diyebilir misiniz? Bunların hepsinin düşmanın sizi katletmesiyle bağlantısı vardır. Sen onu vurdun mu, tamam. Diğer bir nokta ise, eğer yeni bir yaşam istiyorsan, bu düşmanı çözmen gerekir. Çözmezsen bir nefes dahi alamazsın.

Bunlar gerçekliğinizdir. Sizi mecbur etmiyoruz. Düşman yaşamı budur. O zaman kendini nasıl düşmanım yoktur diye kandırabilirsin? Sana vuruyor işte. Sana ülke bırakmış mı? Sana bir parça şerefli yaşam bırakmış mı? Bunların hepsi gerçekliğinizdir. Sizi mecbur etmiyoruz. Ana babalarınızdan kalmış, tarihten kalmış. Bunlar bizim için kader değil. Düşman karşısına dikilebiliriz. Benim ispatladığım ise, tek başına olsan bile, bu kan emici düşmanı bitirebilirsin. Bundan daha güzel bir şey var mı? Hayır. İmkânlar var mı? Evet! Dürüst yürüyen insan başarır mı? Evet! O zaman ne istiyorsunuz? Özgür yaşam koşulları için, insan daha başka bir şey isteyebilir mi? Bundan başka imkânlar da var mıdır? Hayır! Bunların hepsi doğrulardır.

Size tekrar söylüyorum: Bu yaşam için sonuna kadar partileşme, ne kadar isteniyorsa o kadar partileşme! Bunun için ne kadar komutanlık, savaşçılık isteniyorsa onu alın. Bunun için ne kadar halk isteniliyorsa, o kadar halkla var olun. Bunun için dağda ne kadar savaşım, ne kadar taktik gerekiyorsa hepsi var. Bunun için sonunda başaran kim olacak? Siz kendiniz tabii. Bundan başka çareniz var mı? Hayır! Bunun için sonuna kadar bu doğrularla olun, sonuna kadar başarın diyorum!

12 Şubat 1998 / Parti önderliği

2008 Yılında Daha Büyük Kazanmak İçin Gerilla Tarzının Zenginliklerini Her Alanda Güçlü Uygulayalım!

Değerli yoldaşlar!

Miladi 2008 yılında başta fiziki ve psikolojik işkence temelinde yürütülen imha sürecine karşı insanüstü bir güçle direnen ve Kürt halkını özgürlük ve demokrasi dünyasına taşıyan Önder Apo'ya, halkımıza ve tüm yoldaşlara başarılar diliyoruz. Bu yeni yılda başta 2007 yılının kahraman şehitleri Roza'lar, Medeni'ler, Gülbahar'lar olmak üzere, tüm kahraman şehitlerimizi saygı ve minnetle anıyoruz. 2007 yılının sağladığı büyük kazanımlar temelinde, 2008 yılında başta inkâr ve imha sistemi olmak üzere her türlü gericiliğe karşı hareket ve halk olarak özgürlük ve demokrasi mücadelesini çok daha güçlü bir biçimde geliştireceğimizi ifade ediyoruz.

Değerli yoldaşlar!

2007 yılının oldukça zorlu ve karmaşık bir mücadele yılı olduğu, baştan sona taktikler savaşımıyla dolu geçtiği bilinen bir gerçektir. Özgürlük ve demokrasi mücadelemiz açısından oldukça önem arz eden ve kritik bir süreci oluşturan bu yılda, başta Önder Apo olmak üzere, tüm özgürlük hareketi ve halk olarak büyük bir direniş verdiğimiz, her türlü zorluğa ve engele karşı bedel ödeme ve şehitler verme temelinde çok yönlü bir mücadele yürüterek bu zorlu ve kritik yılda, halkımızın özgürlük ve demokrasi mücadelesinin gelişme sağlamasını başardığımız tartışma götürmez bir gerçektir.

Her şeyden önce 1 Ekim 2006 tarihinden itibaren geliştirdiğimiz beşinci tek yanlı ateşkes temelinde sürdürdüğümüz çok yönlü direniş mücadelesine dayanarak, AKP Hükümetinin 2006 baharından itibaren planlayarak uygulamaya koyduğu PKK'yi tasfiye planını boşa çıkartmayı sağladık. Genelkurmayla uzlaşma yaparak, yeni bir imha konsepti temelinde hareketimizin tasfiyesi için AKP Hükümetinin geliştirdiği o sinsi oyunlar ve çok yönlü saldırı durumu dikkate alınırsa, buna karşı gösterilen direnişin, sürdürülen mücadelenin ne denli önemli olduğu ve böyle bir planlı imha saldırısının boşa çıkartılmasının nasıl büyük sonuç anlamına geldiği rahatlıkla görülebilir. Bu bakımdan beşinci tek yanlı ateşkes sürecinde stratejik bir sonuç elde edilememiş olsa da, taktik anlamda halkımızın özgürlük ve demokrasi mücadelesinin önemli bir kazanım elde ettiği, düş-

manın imha ve tasfiye planı boşa çıkartılarak hareketimizin daha güçlü ve yaygın bir gelişme sürecine sokulduğu açıkça ortadadır.

Elbette bu sonuç kendiliğinden elde edilmemiş; her şeyden önce her türlü fiziki ve psikolojik işkenceye karşın, yine kronik zehirleme temelinde geliştirilen imha sürecine karşın Önder Aponun gösterdiği büyük direnişle elde edilmiştir. Yine her türlü baskı ve işkence uygulamalarına karşı Kürt halkının başta Kuzey Kürdistan olmak üzere Kürdistan'ın diğer parçalarında ve yurtdışında her türlü bedeli ödeme, gereken cesaret ve fedakârlığı gösterme temelinde geliştirdiği direniş bu sonucu sağlamıştır. Yine ağır bedeller ödeme temelinde gerillanın Kuzeyde geliştirdiği büyük direniş, onlarca kahraman şehit vermesine rağmen bu direnişteki ısrarı, gerilla mücadelesinde yarattığı yenilikler temelinde düşman saldırılarını boşa çıkartma gücü bu sonucu sağlayan temel etkenlerden biri olmuştur. Kısaca ateşkes temelinde geliştirilen ideolojik, siyasi ve askeri direniş, AKP Hükümetinin Genelkurmayla uzlaşarak geliştirdiği PKK'yi imha ve tasfiye planının başarısız kılınmasını ve boşa çıkartılmasını sağlamıştır.

Türkiye yönetiminin PKK'yi imha ve tasfiye amacında başarısız kalmasının sonucudur ki, cumhurbaşkanlığı seçiminde kriz yaşanmış ve bunun sonucunda da 22 Temmuz erken seçimi gündeme gelmiştir. Seçim süreciyle hareketimizi taktik olarak yanlışa düşürme çabalarına karşı Özgürlük Hareketimiz uygun taktik yaklaşımlar gösterebilmiş; geliştirdiği siyasi mücadele taktiğiyle düşmanın bu oyununu bozarak, yurtsever ve demokrat adaylardan oluşan bir grubun seçilip meclise girmesini ve gücü oranında bir mücadele platformu haline gelmesini sağlama biçiminde önemli bir siyasi kazanımın elde edebilmiştir. Her ne kadar Kürt halkının ve demokratik güçlerin potansiyel düzeyini ifade etmese ve bu konuda ciddi yetersizlikler içerse de, yine de TBMM'de yurtsever kişilerden oluşan bir meclis grubunun seçilmiş olması siyasi gelişmeler bakımından oldukça önemli bir durumu ifade etmektedir. Meclisin bile özgürlük ve demokrasi mücadelesinin bir platformu haline getirilebilmiş olması hiçbir biçimde küçümsenemeyecek bir siyasi kazanıma işaret etmektedir. Nitekim seçimlerden günümüze kadar bu platform da en yoğun mücadelelerden birine sahne olmaktadır. Başta AKP yöneticileri olmak üzere, CHP ve MHP gibi güçlerin, DTP'de temsilini bulan bu gelişmeye karşı saldırıları dikkate alınırsa, yine DTP için açılan kapatma kararı göz önüne getirilirse, seçimde izlenen taktiğin ortaya çıkardığı kısmi siyasi sonucun özgürlük ve demokrasi hareketi açısından, Kürt ve Türk halklarının demokratik gelişimi açısından ne kadar önemli bir kazanım olduğu ve rol oynadığı açıkça görülür.

Elbette 2007 yılının kazanımları bunlarla sınırlı değildir. 22 Temmuz seçimleri ardından Yaşar Büyükanıt Tayyip Erdoğan uzlaşmasına dayalı olarak oluşturulan yeni özel savaş hükümetinin geliştirdiği planlı imha ve tasfiye saldırılarına karşı, Hareketimizin ve halkımızın "Êdî Bese" hamlesi temelinde geliştirdiği direnişin 2007 yılının güz dönemine damgasını vurduğu açık bir gerçektir. Özellikle gerilla güçlerimizin Ekim ayında geliştirdikleri Gabar ve Oramar direnişleri temelinde bu hamle doruğa ulaşmış, Türkiye yönetiminin 22 Temmuz seçimleri ardından geliştirmeye çalıştığı yeni imha ve tasfiye planına öldürücü bir darbeyi bu direniş vurmuştur. Böylece hareket ve halk olarak Türkiye yönetiminin yeni imha ve tasfiye planını büyük bir direnişle karşılamayı başararak, onun daha baştan ölü doğmasına, yani yenilgiye mahkûm bir plan olarak ortaya çıkmasına yol açılmıştır. Nitekim bunun sonucudur ki Ekim, Kasım ve Aralık aylarında başta Türkiye olmak üzere, Ortadoğu'da ve dünyada en çok tartışılan ve siyaset gündemini işgal eden olayların başında PKK ve Kürt sorunu gelmiş, Türkiye yönetimi büyük bir psikolojik çöküntü yaşayarak adeta bu durumu aşabilmek için başta ABD olmak üzere bütün dünyaya yalvarır bir konuma düşmüştür. Tayyip Erdoğan Hükümetinin

"teslim ol" çağrılarına ve sınır ötesi operasyon tehditlerine karşı gerillanın ve halkımızın geliştirdiği bu büyük direniş hamlesi aslında 2007 yılına damgasını vurmuş ve bu yılın hareketimiz tarafından kazanılmasını sağlamıştır.

Bunu tersine çevirmek için Türk Genelkurmayının ABD desteğinde gerçekleştirdiği sınır ötesi operasyon girişimleri ve med-yayı en kötü bir biçimde kullanma temelinde sürdürdüğü özel psikolojik savaş çabaları, Türkiye yönetiminin içine düşmüş olduğu ideolojik ve psikolojik yenilgiyi değiştirmeyi başaramamıştır. Şu açığa çıkmıştır ki, Türkiye yönetimi ne kadar psikolojik savaşı tırmandırırsa tırmandırsın ve yine kirli özel savaşın değişik yöntemlerine ne kadar başvurursa vursun, yine bölgenin ve dünyanın gerici güçlerinin desteğini ne kadar alırsa alsın, Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesi karşısında sonuç alması, başarıya ulaşması mümkün değildir. 2007 yılı pratiğinin bir kez daha kanıtladığı ve Êdî Bese hamlesinin net bir biçimde ortaya çıkardığı tartışma götürmez bir gerçek budur. Hareket ve halk olarak bu biçimde büyük bir direniş hamlesini geliştirme ve kendini bir kez daha yenilmezlik temelinde ispat etme çerçevesinde 2008 yılına giriyoruz. Dikkat edilirse çok yönlü taktik savaşımın iç içe ve peş peşe geliştiği bir yıl konumundadır 2007 yılı. Oldukça karmaşık ve zorlu bir mücadeleye sahne olmuştur. Bütün bunların sonucunda hareketimiz ve halkımız açısından kazanım yönü ağır basan zorlu bir mücadele yılını ifade etmiştir.

Elbette kazanım yönü ağırlıklı olsa bile planlayıp da gerçekleştiremediğimiz, yine hata ve eksiklikler gösterdiğimiz yönler de epeyce vardır. Hem HPG'nin büyütülmesi açısından, hem de aktif savunma duruşu temelinde gerillanın yeniden planlanıp yapılandırılarak daha üst bir direniş sürecini geliştirme konusunda gösterilen yetersizlikler çerçevesinde yaşanan zayıflıklar söz konusu olmuştur. Bunlara bir de pratikte gösterilen hata ve eksiklerin eklenmesi gerekir. Bunların sonucundadır ki yersiz kayıplarımız fazla olmuş, zamanında düşmana etkili darbeler vuracak direnişi geliştirmede zaman zaman zorlanılmış, gerillanın büyütülmesi ve yayılmasında bir sınırlılık yaşanmıştır. Elbette bunlar da ciddi bir özeleştirisel yaklaşımı gerekli kılmaktadır.

**2007 yılı
Büyük kazanımlarının tarihi
Derslerini çıkarmak kadar
Yaşanan hata ve eksikliklerin
Derslerini çıkarmayı da
Gerekli kılan bir yıl olmuştur**

Kısaca 2007 yılı büyük kazanımlarının tarihi derslerini çıkarmak kadar, yaşanan hata ve eksikliklerin derslerini çıkarmayı da gerekli kılan bir yıl olmuştur. Kim olursa olsun ve nerede bulunup çalışır ve mücadele ederse etsin, kendini yanıltmadan, abartıya kapılmadan, gerekçelere sığınmadan, 2007 yılının derinliğine özeleştirisel bir sorgulamasını yaparak derslerini çıkartıp 2008 mücadele yılına bu temelde daha güçlü girmeyi herkesin sağlaması büyük önem arz etmektedir. Özellikle yoğun savaşım içerisindeki gerilla birlikleri, komuta ve savaşçı gücüyle bu özeleştirisel sorgulamayı ve ders çıkartmayı en kapsamlı bir biçimde mutlaka yapabilmelidir. Hiçbir kaygıya, endişeye, basit tutuma meydan vermeden, büyük bir olgunlukla, cesaretle, fedakârlıkla, yine büyük bir sorumluluk ve kazanma azmiyle hatalarımız ve eksikliklerimizin özeleştirisel sorgulamasını yapıp kendimizi güçlendirerek daha büyük başarıları bu temelde sağlayacak güçler haline getirmemiz hayati önem arz etmektedir. Bilinmelidir ki, 2008 yılının büyük başarıları 2007 yılının zengin pratiğinin derslerini doğru çıkartmakla elde edilecektir. Özellikle savaşan ve zafer kazanmak isteyen herkesin bu gerçeği iyi bilerek 2007 pratiğini derinliğine çözümlemesi, eleştirelözeleştirisel sorgulamadan geçirerek derslerini güçlü bir biçimde çıkartıp kendini

bu dersler temelinde donatarak, 2008 yılının büyük başarılarına yönelmesi hayati önem arz etmektedir.

Değerli yoldaşlar!

Türkiye yönetiminin 2008 yılına yeni bir PKK'yi imha ve tasfiye planını dayatmaya çalıştığı açıkça ortadadır. 22 Temmuz seçimlerinde AKP'yle Genelkurmay arasında yaşanan uzlaşma böyle bir sonucu ortaya çıkartmıştır. Bu temelde 2008 yılına girerken, Türkiye yönetimi tüm gücünü bu imha ve tasfiye planını hayata geçirmek için seferber etmiş durumdadır.

Bu plan çerçevesinde Önder Apo üzerinde uygulanan fiziki ve psikolojik işkence sürmekte, kronik zehirleme temelinde imha süreci devam etmektedir. Sağlık durumunda ve yaşam koşullarında ciddi bir değişiklik yapılmamıştır. Nitekim baskı, işkence, izolasyon ve bu temelde imha süreci derinleştirilerek sürdürülmek istenmektedir.

Yine söz konusu imha ve tasfiye planı çerçevesinde, Kürt halkı ve demokratik kurum ve kuruluşları üzerinde baskılar had saf-haya çıkarılmış durumdadır. Kirli savaş yeniden hayata geçirilmekte, suçsuz insanlar, yurtsever-demokrat kişiler tutuklama, işkence görme ve katledilme uygulamalarıyla karşı karşıya gelmektedir. Demokratik güçler ve Kürt kurumları üzerindeki baskı en ileri düzeye varmıştır. Kültür kurumlarının çalışmasına izin verilmemekte, Kürt basını tümden susturulmak istenmekte, başta DTP olmak üzere siyasi kurum ve kuruluşlar tutuklama ve kapatma yöntemleriyle etkisiz hale getirilmeye çalışılmaktadır. Nitekim DTP Genel Başkanı tutuklanmış, milletvekilleri hakkında birçok dava açılmış, DTP'ye dönük kapatma davası başlatılmış, çok sayıda il ve ilçe başkan ve yöneticisi tutuklanarak cezaevlerine konmuştur. Benzer durum Kürt kültür kurumlarında, özgür basın kuruluşların-da, yine Kürt toplumunun yaşadığı mahalle ve sokaklarda da söz konusudur. Öyle ki, mevcut cezaevlerinin tıka basa doldurulmuş olduğunu Türkiye yönetimi yetkilileri bile ifade ve itiraf etmek zorunda kalmıştır. Bu biçimde Kürt gençliğinin dağa çıkması ve gerillaya katılması önlenmek, Kürt halkı özgürlük mücadelesinden caydırılmak, demokratik kurum ve kuruluşlar işlevsiz kılınmak istenmektedir. Kürt toplumu ve demokratik güçler üzerinde çok yönlü ve şiddetli bir sindirme hareketi uygulanmaya ve bu temelde Kürt toplumu pasifize edilmeye çalışılmaktadır.

Türkiye yönetimi benzer uygulamaları İran, Suriye ve Irak alanlarına yaymak için de yoğun bir çaba içindedir. Nitekim İran ve Suriye ile kısmi bir anlaşma yapılmış, bu temelde benzer politikalar Doğu ve Batı Kürdistan'daki halk üzerinde uygulanmaya başlanmıştır. Aynı durum Irak devletine de kabul ettirilmek ve Güney Kürdistan halkına yönelik de uygulatılmak istenmektedir. Diğer yandan Avrupa'daki Kürt halkı üzerinde baskılar her geçen gün artırılmaktadır. ABD'den de alınan desteğe dayanılarak Kürt halkının yurtdışından sağladığı ekonomik, siyasi destek ve kısmi diplomatik ilişki engellenip, Kürt toplumunun dünyadan tümüyle izole edilmesi sağlanmak istenmektedir.

Türkiye yönetiminin söz konusu imha ve tasfiye planı temelinde örgütsel yapımıza dönük de çok sinsi ve yoğun saldırıları vardır. İpliği pazara çıkmış pişmanlık yasasını yeniden pişirip masaya sürmeye çalışmaktadır. Bunu sadece Türkiye yönetimi çerçeve-sinde değil, Suriye ve İran yönetimleriyle ortak bir biçimde, bütün devletlerin ortak yasası olarak gündeme getirmeye çalışmak-tadırlar. Diğer yandan hareketimize dönük karalama kampanyaları had safhaya ulaştırılmıştır. Psikolojik savaş her türlü yalan ve dolana dayalı, en adi küfür ve iftiralar içeren sözler temelinde çılgınca sürdürülmektedir. Adeta cinnet getirmiş bir toplumun sadist histerisini ifade eden bir saldırganlık basın eliyle geliştirilerek Türkiye toplumuna yedirilmeye çalışılmaktadır. Bu temelde hareketimizin yönetim kadroları üzerinde yoğun bir psikolojik saldırıyla birlikte, sinsi özel savaş yöntemleri ve ajan faaliyetleri, çeşitli entrika ve komplolar geliştirilmek istenmektedir. Bu konuda adeta ABD'nin Saddam yönetimine dönük uygulamaları çok

basit biçimde taklit edilerek, aynı sonucun alınabileceği sanılmaktadır.

Kuşkusuz Türkiye yönetiminin geliştirdiği imha ve saldırı planının en temel yönü askeri boyutudur. Bu çerçevede Güneyde Medya Savunma Bölgelerine dönük hava saldırılarını ve topçu atışını sürdürürken, Kuzeyde kış koşulları ortamında da gerillaya dönük saldırı operasyonlarını, teknik imkânlarını seferber ederek devam ettirmektedir. Bu saldırılarla bir yandan gerillaya darbe vurma, zayıflatma, ürkütme gibi bir sonuç almak isterken, diğer yandan da gerillaya katılımları engellemeyi umut etmekte ve pişmanlık yasasına da dayanarak gerillanın çözüleceği umut ve hesabını yapmaktadır. Türkiye devletinin bu askeri saldırıları ağır kış koşullarına rağmen kesintisiz devam etmektedir. Irak hava sahasını açarak ve yoğun istihbarat desteği vererek, Türk devletinin yürüttüğü bu savaşa ABD ortak olmuş durumdadır. Yine Suriye yönetimi desteğini açıklamış, İran yönetimi de buna paralel operasyonlarını Doğu Kürdistan'da sürdürerek, Türkiye yönetiminin bu saldırı planının bir parçası olduğunu ortaya koymuştur.

Dikkat edilirse AKP Genelkurmay uzlaşmasıyla oluşan yeni Türkiye yönetiminin geliştirdiği imha ve tasfiye planı çok yönlüdür ve bütün gericiliği arkasına alarak saldırılarını yürütmektedir. Yine bu saldırılar ekonomik, sosyal, kültürel, siyasi, askeri, ideolojik, psikolojik bütün alanlarda adeta bir topyekûn saldırı kapsamında sürdürülmektedir. Diğer yandan saldırılar başta Önder Apo olmak üzere, tüm hareketimizi ve dört parçadaki ve yurtdışındaki Kürt halkını hedeflemektedir. Türkiye yönetimi uluslararası komplonun temel stratejisi olan Önder Apo'nun imhası temelinde PKK'nin tasfiye edilmesi ve PKK'nin tasfiyesi temelinde de Kürt toplumu üzerindeki inkâr ve imha siyasetinin başarıya götürülmesi stratejisini bugün de hayata geçirmek istemektedir.

Bu bakımdan 22 Temmuz seçimiyle ortaya çıkan yeni Türkiye yönetiminin geliştirdiği imha ve tasfiye planını ve bu temelde yürütülen saldırıları önemsemek, ciddiye almak gerekiyor. Türkiye yönetimi, özellikle faşist-milliyetçi çevrelerle, siyasal İslam olarak ortaya çıkan Türkİslam sentezci çevreler inkâr ve imha zihniyetini aşmamıştır. Kürt toplumunu asimilasyon ve katliam yöntemleriyle soykırıma uğratabilmek ve tarihten silebilmek için çılgınca düşünce, tutum ve saldırıyı göze almaktadır. Türkiye'nin bütün imkânlarını böyle bir soykırım savaşına seferber edebilmektedir. Bu bakımdan Yaşar Büyükanıt Tayyip Erdoğan uzlaşmasıyla oluşan yeni özel savaş yönetiminin, taktik açıdan ciddiye alınması, dikkatle değerlendirilmesi ve buna göre bir duruş ve mücadele içerisinde olunması zorunludur. Biz hareket ve halk olarak güncel politika açısından ve taktik mücadele çerçevesinde bu durumu çok önemsemeli ve ciddiye almalıyız. Unutmamalıyız ki, biz zayıf olursak, direnişi geliştiremezsek, mevcut Türkiye yönetimi fırsat bulursa imha ve katliamı en alçakça yöntemlerle dayatmaktan geri durmayacaktır. Bu yönetimin gerici, uğursuz faşist emellerini ancak halkımızın örgütlü direnişi, Özgürlük Hareketimizin ve başta HPG'nin kahramanca direniş gerçeği boşa çıkartabilir. Bu bakımdan da elbette düşman cephesinin dayatmaya çalıştığı imha ve tasfiye planının ciddiyetle ele alınıp değerlendirilmesi gereği vardır.

Güncel politika ve taktik açıdan böyle bir yaklaşım gösterirken, saldırıları ciddiyetle ele alıp her alanda direnişi güçlü bir biçimde geliştirmeyi öngörürken bilmeliyiz ki, stratejik bakımdan Türkiye yönetiminin geliştirmeye çalıştığı bu imha ve tasfiye planının dayanakları zayıftır, güçlü değildir. Eğer güncel politika ve taktik açıdan çok yönlü bir direnişi hareket ve halk olarak sürdürebilirsek, kısa sürede bu imha saldırılarını kırılabileceği, özel savaş yönetiminin başarısız kalacağı, dolayısıyla yenilgiye uğratılıp aşılabileceği kesindir. Çünkü iç ittifakları, ideolojik ve stratejik yönü bakımından bu imha ve tasfiye planının dayanakları çok zayıf ve cılızdır.

Her şeyden önce, Türkiye yönetimi kendi içinde geçmiş özel savaş yönetimlerinin en

zayıflarından biri konumundadır ve ideolojik birlikten yoksun bir durumu yaşamaktadır. İmha ve tasfiye planını hayata geçirmeye çalışan Türkiye yönetiminin ideolojik ve stratejik düzeyde birliği yoktur. Sadece hareketimize karşı bir uzlaşma ve ittifakı ifade etmektedir. Nitekim Genelkurmay ile AKP'nin ideolojik bakımdan birbirlerine karşıt oldukları tartışma götürmez bir gerçektir. Bunun sonucunda ortaya çıkan, bize karşı düşmanlık ve savaş temelinde bir ittifakın sağlanmış olmasıdır. Yani Genelkurmay ile AKP yöneti-

Nitekim Genelkurmay ile AKP'nin ideolojik bakımdan Birbirlerine karşıt oldukları Tartışma götürmez bir gerçektir Bunun sonucunda Ortaya çıkan Bize karşı düşmanlık Ve savaş temelinde Bir ittifakın sağlanmış Olmasıdır Yani Genelkurmay ile AKP Yönetimi, birbirleriyle çelişki ve Karşıtlıklarını bize karşı savaş Temelinde uzlaştırmış Bulunuyorlar

mi, birbirleriyle çelişki ve karşıtlıklarını bize karşı savaş temelinde uzlaştırmış bulunuyorlar. Kendi aralarındaki mücadeleyi bizimle savaşın yürütülmesi karşısında ertelemiş oluyorlar. Dolayısıyla mevcut Türkiye yönetiminin kendi içinde ideolojik, siyasi birlik olmadığı, tam tersine bu temeldeki çelişki ve karşıtlıkları bize karşı savaş noktasında uzlaştırmayı esas aldıkları bir gerçektir. Bu da birbirlerine karşı politik yaklaşım gösterdikleri, taktik yaptıkları anlamına gelmektedir. Eğer bu özel savaş ittifakı direniş ile kırılır ise, kısa sürede bu yönetimin çelişki ve çatışma sürecinin gelişmesi imkân dâhilindedir. Nitekim şunlar çok net görülüyor: AKP, Genelkurmay ile gerillayı savaştırarak iki tarafı da zayıflatıp iktidarını güçlendirmek istemektedir. Aynı şekilde Genelkurmay da AKP ile PKK'yi çatıştırarak klasik cumhuriyeti ayakta tutmaya çalışmaktadır. İki taraf da kendi ideolojik yaklaşımını hayata geçirebilmek için bizimle savaşı öngörmektedir. Buradan çıkaracağımız iki temel sonuç vardır: Birincisi, her ikisi de karşıtına karşı mücadeleyi bize karşı savaşa endekslemiştir ki, bu tam bir savaş ittifakının oluştuğu anlamına gelir. Durum bu bakımdan ciddidir, özenle değerlendirmeyi gerektirir. Diğer sonuç ise, her ne kadar bugün için en kötü bir savaş ittifakı oluşmuş olsa da, bu ideolojik birlikten yoksun bir çıkar ittifakını içermektedir. Dolayısıyla bu ittifakın uzun süreli olması, ciddi savaşlar vermesi zordur. Yani etkili bir direniş ile kısa sürede bu ittifakın dağıtılıp parçalanması imkân dâhilindedir.

Diğer yandan mevcut Türkiye yönetimi, Türkiye toplumu tarafından da kuşkuyla karşılanmaktadır. Genelkurmay ile AKP'nin içine girdiği uzlaşma ve bu temelde özellikle Genelkurmay yönlendirmesiyle CHP ve MHP tarafından da bu uzlaşmanın desteklenir hale getirilmesi, Türkiye'nin aydın, siyasetçi, sanatçı, yazar ve demokrat çevrelerinde kuşkuyla karşılanmaktadır. Yine bu ittifakın dayattığı savaş, Türkiye toplumu tarafından büyük ölçüde reddedilmektedir. Kaldı ki, mevcut Genelkurmay AKP yönetiminin savaşı sadece Kuzeyde de değil, Güneye de taşırmak istemesi, sınır ötesi operasyon teskeresiyle Türkiye'yi bölgesel bir savaşın içine sürükler bir politika izlemesi, Türkiye toplumunda derin kaygılar yaratmıştır. Şunu açıkça görüyoruz: Türkiye toplumu geçmişteki gibi bir savaş yükünü kaldıracak durumda değildir. Küçük bir çarpışmanın ortaya çıkardığı sonucu bile kaldıramamakta, feryat etmektedir. Hükümeti ve generalleri bu savaşa son vermeleri konusunda ciddi bir biçimde zorlamaktadır. Yine aydın ve demokrat çevreler, AKP'nin Türkiye'yi siyasi İslam çizgisine çekmeye çalışan, neredeyse bir islam cumhuriyetine doğru

yönelten politikaları karşısında ciddi bir kaygı ve karşıtlık içerisine girmiş bulunmaktadırlar. Bütün bunlardan çıkan sonuç bellidir. Her ne kadar AKP 22 Temmuz seçimlerinde büyük bir oy oranına ulaşmış olsa da, yine Genelkurmay toplumdan destek almaya sürekli çalışsa da, hem AKP Genelkurmay arasındaki mevcut çıkar uzlaşması Türkiye aydın ve demokratik çevreleri tarafından kaygıyla karşılanmakta, hem de bu çıkar uzlaşmasının dayattığı savaş siyaseti Türkiye toplumu tarafından benimsenmemektedir. Bunun sonucunda mevcut yönetimin izlediği politikaların, Türkiye toplumu tarafından ciddi destek bulmadığı, her ne kadar psikolojik savaşla, gösterilerle, cenaze törenleriyle toplumun duyguları yönlendirilmeye, yönetime büyük bir destek varmış gibi gösterilmeye çalışılsa da, içten içe toplumun mevcut yönetim politikalarına desteğinin gittikçe azaldığı tartışma götürmez bir gerçektir. Bütün bu yönleriyle mevcut Genelkurmay AKP yönetiminin 25 yıllık Türkiye özel savaş yönetimleri içinde en zayıf yönetimlerden birisi olduğu, pamuk ipliğiyle adeta birbirine bağlanmış bir yönetim gerçeğini ifade ettiği açık bir gerçektir. Bu da onu stratejik ve ideolojik bakımdan oldukça zayıf olan bir yönetim konumuna getirmektedir.

Diğer yandan, mevcut Türkiye yönetiminin uygulamaya çalıştığı PKK'yi imha ve tasfiye planının dış desteği de stratejik açıdan ciddi zayıflıklar içermektedir. Her şeyden önce, bütün çabalara rağmen Güney Kürdistan yönetiminin tam desteği sağlanamamıştır. Oysa geçmişte, yani 90'lı yıllarda PKK'ye karşı savaşın büyük ölçüde Güney Kürdistanlı güçler tarafından, onların katılımıyla yürütüldüğü bilinen bir gerçektir. Türkiye yönetiminin PKK karşısındaki savaşı ancak böyle bir destekle yürütmüş olduğu gerçeği dikkate alınırsa, günümüzde Güney Kürdistan yönetiminden böyle bir desteği stratejik düzeyde elde edebilmesi zordur. Nitekim bütün çabalara ve ABD'nin devreye konmuş olmasına rağmen, böyle bir destek pozisyonuna güçlü bir biçimde ulaşılamamıştır. Güney Kürdistan yönetimi sınır ötesi operasyonlara karşı çıkmakta, Kürtler arası bir savaşa taraf olmayacaklarını kamuoyuna deklere etmiş ve Türkiye ile PKK arasındaki savaşta taraf olmadıklarını ifade etmiş bulunmaktadırlar.

Yine mevcut Türkiye yönetiminin izlediği politikalara dönük bölge devletlerinin de destekleri sınırlıdır. En çok destek veren İran ve Suriye yönetimleri bile Türkiye'nin Irak'a müdahalesine kuşkuyla bakmakta, sınır ötesi operasyonlara karşı olduklarını ifade etmektedirler. Irak parlamentosu Türkiye'nin Medya Savunma Bölgelerine dönük hava operasyonlarını kınamıştır. Arap âlemi Türkiye'nin Irak'a müdahalesine büyük oranda karşıdır. Dikkat edilirse, geçen dönemde PKK'ye karşı politikaları yürüten Türkiye-İran-Suriye üçlü ittifakı bile mevcut saldırı politikaları karşısında geçmişteki düzeyden geriye düşmüş, zayıflamıştır. Türkiye yönetiminin mevcut imha ve tasfiye planına AB'den etkili destek alması zordur. Nitekim Türkiye-AB ilişkileri en zayıf ve sancılı dönemlerinden birini yaşamaktadır. Türkiye'nin AB'ye tam üyelik sürecinde ciddi pürüzler ve zayıflıklar ortaya çıkmış durumdadır. Geçmişte sadece Almanya yönetimi tarafından geliştirilen tam üyeliğe muhalif politik tutum, günümüzdeki Fransa yönetimi tarafından da desteklenmektedir ki, Almanya Fransa ittifakının AB'nin motoru olduğu düşünülürse, Türkiye yönetiminin mevcut politikalarla AB'ye tam üye olmasının neredeyse imkânsız gibi bir noktaya geldiği açıkça görülebilir. Öte yandan AB devletleri geleneksel ikiyüzlü politikalarını devam ettirmektedirler. Türkiye'yi kendilerine bağlayıp sömürebilmek için bazı tavizler verip Kürt kurum ve kuruluşları üzerinde baskılar sürdürseler de, diğer yandan Türkiye'ye karşı Kürt sorununu her zaman bir baskı aracı olarak elde tutma politikasını da sürdürmektedirler. Bu bakımdan Türkiye yönetiminin yeni imha ve tasfiye planı için AB'den şimdiye kadar olduğundan fazla destek alması imkânsızdır. Hatta özellikle sınır ötesi operasyonları sürdürmek istedikçe, AB tarafından daha çok eleştiriye maruz kalacaktır.

5 Kasım Bush-Erdoğan görüşmesi temelinde, mevcut Türkiye yönetiminin imha ve tasfiye planına ve bu temelde yürütülen saldırılara somut destek veren tek devlet, bunu açıktan sürdüren tek güç ABD'dir. Nitekim hava sahasını açarak ve yoğun keşif ve istihbarat bilgileri aktararak Türk ordusunun hem Kuzeyde gerillaya dönük operasyonları yürütmesinde ciddi pay sahibi olmakta, hem de Medya Savunma Bölgelerine dönük operasyonların gerçekleştirilmesinin imkânını yaratmaktadır. Şunu çok iyi biliyoruz ki, ABD'nin bu desteği olmasa, Türkiye yönetiminin mevcut askeri operasyonları Kuzeyde ve Güneyde sürdürme gücü kesinlikle yoktur. Bunun için Türk ordusunun teknik ve taktik kabiliyeti yeterli değildir. Mevcut saldırıları ABD desteğiyle sürdürebilmektedir. Bu bakımdan ABD'nin Türkiye'ye verdiği askeri desteğin önemli olduğu tartışma götürmez bir gerçektir. Ancak bütün bunlar neyin karşılığında olmaktadır? ABD Türkiye'ye bu desteği verirken, karşılığında neyi almaktadır? Onu da iyi görmek gerekiyor.

Bunun önemi şuradadır: Mevcut askeri desteğe dayalı Türk- ABD ilişkileri acaba ne kadar devam edebilir? Bu açılardan baktığımızda, ABD'nin mevcut destekle Türkiye'yi Büyük Ortadoğu Projesine katabilmek için cesaretlendirmeye çalıştığı, ona tavizler vererek kendi stratejisine çekmek istediği açık bir gerçektir. Verdiği destek karşısında ABD'nin Türkiye'den İran'a karşı ortak politika izlemeyi ve Güney Kürdistan yönetimini tanımayı istediği bilinen bir gerçektir. Bu durumda acaba mevcut Türkiye yönetimi, ABD'nin isteklerini ne oranda karşılayabilir? Acaba AKP, İran'a karşı ABD politikalarının bölgedeki uygulayıcısı ne oranda olabilir? Yine Genelkurmay Güney Kürdistan yönetimini, Güney Kürdistan Federe Devletini ne düzeyde tanıyabilir? Dikkat edilirse, mevcut yönetimin bu politikaları izleyebilmesi için Türkiye'de ciddi bir ideolojik ve stratejik değişime ihtiyaç vardır.

Mevcut Türkiye yönetiminde, ister Genelkurmay cephesi isterse AKP cephesi açısından bakılsın, böyle bir değişim gözükmemektedir. Dolayısıyla da Türkiye ile ABD arasındaki uzlaşmanın da bir taktik uzlaşma olduğu, daha çok da Türkiye yönetiminin ABD karşısında takıyye yapmaya çalıştığı söylenebilir. Sanki ABD'nin taleplerine olumlu yanıt veriyormuş gibi görünerek, takıyyeci bir yaklaşım gösterilerek belli bir süre için ABD'den mevcut askeri destek alınmaya ve bu temelde operasyonlar yoğunlaştırılarak PKK'ye etkili darbe vurulmaya çalışılmaktadır. Bu bakımdan mevcut durumda oluşmuş Türkiye ABD ittifakı da güçlü ve stratejik ittifak konumunda değildir. Her ne kadar AKP yöneticileri ABD ile stratejik ortaklık yarattıklarını söyleseler de, bunun gerçek-leştiğine dair işaret tümüyle mevcut değildir. Tersine, günlük politika açısından taktik düzeyde bir ittifakın var olduğu gözlen-mektedir. Türkiye kısmi tavizler vererek, ABD'den biraz destek alıp bunu PKK karşıtı savaşta kullanmak isterken, ABD de bu yönlü verdiği destekle Türkiye'yi cesaretlendirip daha çok kendi stratejisine yakın hale getirmek, Büyük Ortadoğu Projesinin temel bir aktörü konumuna çekmek istemektedir. Bir yandan baskıyla Türkiye'yi sıkıştırırken, diğer yandan da söz konusu taviz politikalarıyla Türkiye'yi kendi projesine kazanmak, ABD-Türkiye-Irak üçlü ittifakını yaratarak bölgenin Büyük Ortadoğu Projesi çerçevesinde şekillendirilmesinin çekirdeği haline getirmek istemektedir. Dikkat edilirse gün-

cel politika açısından henüz bu düzey gerçekleşmiş değildir. Ancak ABD'nin böyle bir hedefinin de söz konusu olduğu, Türkiye'den İran ve Irak politikalarında istediği değişikliği ve desteği elde ettiğinde Türkiye-ABD ilişkilerinin böyle bir düzey kazanacağı açıktır. Bu bakımdan Türkiye-Amerika ilişkilerini ciddi biçimde değerlendirmek, gelişmeleri yakından izlemek gereği vardır. Ancak mevcut durumuyla ABD'nin verdiği askeri destek, Türk ordusunun gerillaya karşı operasyonlar yapmasında önemli bir etken olmakla birlikte, Türkiye açısından yeterli değildir. Türkiye'nin istediği stratejik düzeydeki siyasi, askeri ve ekonomik destek konumunu ifade etmemektedir.

Türkiye yönetiminin bütün bu iç ve dış politik duruşu birlikte değerlendirilirse görülecektir ki, güncel açıdan PKK'yi imha ve tasfiye planı doğrultusunda belli bir güç düzeyi yaratmış olsa da, Türkiye yönetimi stratejik açıdan ciddi zayıflıkları yaşamaktadır. Özellikle geçmiş süreçlerle kıyaslandığında, Kürt özgürlük ve demokrasi hareketi karşısında daha zayıf bir stratejik pozisyonda bulunmaktadır. Buradan çıkartacağımız sonuç, güncel duruş ve politikalar açısından, taktik mücadele açısından, Türkiye yönetiminin içte ve dışta oluşturduğu ittifaka dayalı olarak geliştirmeye çalıştığı bu imha ve tasfiye saldırılarını ciddiye almamız, önemsememiz ve bunları boşa çıkartabilmek için çok yönlü ve etkili bir direnişi geliştirmemiz gerektiğidir. Güncel politika ve taktik açıdan kesinlikle bu gerçeği görüp, ciddi bir yaklaşımı buna karşı göstermek zorunluluğu vardır. Ancak stratejik açıdan ciddi zayıflıklar içeren bu saldırının güncel planda geliştirilecek direniş temelinde boşa çıkartılmasıyla güçlü bir stratejik kazanıma özgürlük ve demokrasi hareketinin ulaşacağı da bir o kadar gerçektir. Stratejik üstünlüğümüzü, haklı bir dava yürütmek kadar gelişen bölge ve uluslararası politik süreçle de uyumlu olma durumumuzu bu noktada ele alıp ciddiyetle değerlendirebiliriz.

Şu netçe görülüyor: AKP yöneticileri ve Türk Genelkurmayı ne kadar histeri içerisinde faşist saldırganlığı sürdürürlerse sürdürsünler, aslında zayıf bir temele dayanıyorlar. Bu kadar psikolojik savaşa önem vermeleri, adeta yalan dolandan küfre kadar her şeyi bir savaş vesilesi yapmaları, yine bu kadar çılgınca saldırılarda bulunmaları, adeta sadistçe uygulamalara girmeleri bu nedenledir. Onlar açısından hızla sonuç alma zorunluluğu vardır. Eğer aldıkları bu sınırlı destekle içinde bulunduğumuz süreçte sonuç alamazlarsa, tümüyle yenilgiye uğrayacaklarını görmekte ve bu nedenle ciddi bir hırçınlık yaşamaktadırlar. Nitekim Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt bunu birçok kez ifade etmiş durumdadır. Mevcut Türkiye'nin içinde bulunduğu durumu 1920'ler sürecine benzetmektedir ki, eğer demokratik bir yaklaşımla sorunların çözümü geliştirilmez ve yine güncel destek ile geliştirilen saldırılar sonucunda PKK'nin imhası ve tasfiyesi sağlanamazsa, mevcut yönetim zihniyetinin ve politikalarının yenilgiye uğrayıp parçalanacağını ve bunun aşılacağını kendileri de görmektedirler. Aslında 1920'lerle benzerlik kurmaları bu noktadadır. Demokratik bir zihniyete ulaşamadıklarına göre, geriye sadece imha ve tasfiye amaçlı özel savaş uygulamalarını had safhada sürdürmek kalmaktadır. Şimdi içinde bulundukları durum bunu

Eğer demokratik bir Yaklaşımla sorunların çözümü Geliştirilmez ve yine güncel destek İle geliştirilen saldırılar Sonucunda PKK'nin imhası ve Tasfiyesi sağlanamazsa Mevcut yönetim zihniyetinin Ve politikalarının yenilgiye Uğrayıp parçalanacağını Ve bunun aşılacağını kendileri de görmektedirler Aslında 1920'lerle benzerlik Kurmaları bu noktadadır.

ifade etmektedir ki, işte bu oldukça riskli ve olağanüstü bir siyasi durumu ortaya çıkarmaktadır. Düşman cephesi güncel planda bu kadar saldırgan konuma ulaşmış, imha ve tasfiye amaçlı saldırılarını bu kadar çok yönlü ve çılgınca hale getirmiştir. O zaman hareket ve halk olarak bu gerçeği iyi görmek, doğru değerlendirmek ve bunun gerektirdiği demokratik direnişi ideolojik, politik, örgütsel, askeri bütün boyutlarda ve yine bütünlüklü bir biçimde örgütleyip geliştirmek gerekmektedir.

Eğer güncel planda ve taktik açıdan içinde bulunduğumuz kış ve bahar sürecinde Türkiye yönetiminin bu saldırıları kırılıp boşa çıkartılırsa görülecektir ki, ardından yeni bir siyasi durum ortaya çıkacaktır. AKP ve Genelkurmay uzlaşmasından oluşan bu yeni yönetimin PKK'yi imha ve tasfiye planı boşa çıkartılıp başarısız kılındığında, Türkiye yeni siyasi gelişmelere ve iç siyasi hareketlenmelere sahne olacaktır.

Değerli yoldaşlar!

22 Temmuz seçimlerinin ortaya çıkardığı yeni Türkiye yönetiminin hareketimize ve halkımıza karşı geliştirdiği imha ve tasfiye planına karşı güz döneminde planlı bir biçimde gündemleştirdiğimiz Êdî Bese hamlesi temelinde gelişen mücadele kampanyamızın önemli sonuçları olmuştur. Daha önce de ifade ettiğimiz gibi bu direniş hamlesi göstermiştir ki, mevcut Türkiye yönetimi ken-di içinde ne kadar kirli pazarlıklarla ittifak yaparsa yapsın, yine dıştan ne kadar kirli gerici destek alırsa alsın, Kürt halkı örgütlenir ve direniş mücadelesini geliştirirse bu saldırganlığı durdurmak, kırmak, boşa çıkartıp başarısız kılmak mümkündür. Êdî Bese hamlesinin 2007 yılının güz dönemindeki gelişiminin somut sonucu, bu gerçeğin ortaya çıkması ve kanıtlanması olmuştur. Daha önce de ifade ettiğimiz gibi, AKP Hükümetinin yeniden gündemleştirdiği imha ve tasfiye planını adeta ölü doğmaya mahkûm etmiş-tir. Nitekim sınır ötesi operasyon teskeresini ve bu temelde geliştirilmek istenen baskı politikasını boşa çıkarttığı gibi, pişmanlık kanunu vb çerçevede yeniden pişirilip ileri sürülmek istenen "teslim ol" çağrılarına da, başta gerilla olmak üzere özgürlük hareketimizin ve halkımızın cevabını ortaya koymuştur. Bu temelde hem hareketimiz yeni bir mücadele duruşu ve düzeyi kazanmış, hem de Kürt halkı imha saldırıları karşısında yeni bir direniş süreci içerisine girmiştir.

İşte hareket ve halk olarak biz 2008 yılına, düşmanın bu denli vahşi, azgın imha saldırıları karşısında güçlü bir direniş temelinde giriyoruz. İmha saldırılarına karşı özgürlük ve demokrasi mücadelesini her alanda geliştirip yayma çabasıyla 2008 yılını karşılamış bulunuyoruz. Kısaca 2008 yılına hareket ve halk olarak güçlü mücadele içerisinde, bütünlüklü bir direniş konumunda girmiş bulunuyoruz. Bu önemli bir durumdur, yeni bir durumdur, dikkatle değerlendirilerek gereklerinin yapılması ve ilerletilmesi gereken bir durumdur.

Bu bakımdan daha şimdiden 2008 yılının Kürt direniş yılı olacağını söylemek mümkündür. Kürt direnişinin olağanüstü boyutlarda geliştiği, inkâr ve imha temelindeki faşist gericiliğe ciddi darbeler vurarak büyük siyasi gelişmeleri ortaya çıkardığı bir yıl olacağını ifade edebiliriz. Bu bakımdan hareket ve halk olarak 2008 yılına girerken daha dirençliyiz, mücadeleciyiz. Dolayısıyla kendimize güvenimiz ve kazanma azmimiz daha fazladır. Adeta topyekûn bir mücadele halinde karşılıyoruz 2008 yılını ve bu temelde de en büyük kazanım yılı yapmayı hedefliyoruz. Bir yerde saldırılar ne kadar azgın ve vahşi, koşullar ne kadar zorsa, orada demokratik direşin de o kadar örgütlü, güçlü olacağı ve bu temelde kazanımlarının da her zamankinden büyük olacağı kesindir. Bu bakımdan da 2008 yılını daha duyarlı, örgütlü, mücadeleci, dolayısıyla daha çok kazanma azmiyle dolu karşıladığımız ve bunu yıl boyunca geliştireceğimiz direnişle hayata geçireceğimiz bir gerçektir.

Bu çerçevede kış koşulları da olsa, büyük bir özgürlük hamlesi olan Êdî Bese kampanyasının her alanda devam ettiği ve çok değişik eylem biçimleriyle sürdürülüp geliştirileceği

kesindir. Şunu net söyleyebiliriz: Tayyip Erdoğan-Yaşar Büyükanıt yönetiminin alçakça dayatmaya çalıştığı imha ve tasfiye saldırılarına karşı Kürt halkının özgür ve demokratik olarak var olma hedefini gerçekleştirecek olan duruşu da Êdî Bese duruşu olmaktadır. Kürt halkı kendine karşı dayatılan her şeye artık yeter demektedir. Bıçağın kemiğe dayandığını değerlendirerek özgür ve demokratik yaşamı kazanabilmek için dört parçada ve yurtdışında tam bir birlik ve bütünlük halinde özgürlük mücadelesini geliştirmektedir. Çok iyi biliniyor ki, Êdî Bese kampanyası, Önder Apo'nun tedavisi ve yerinin değiştirilmesi hedefleri doğrultusunda geliştirilen bir özgürlük ve demokrasi mücadelesidir. Dolayısıyla bu amaçlar gerçekleşene kadar, yani Önder Apo'nun yeterli bir tedaviye tabi tutulup yerinin değiştirilerek daha güvenceli ve sağlıklı bir ortama kavuşturulması sağlanana kadar Êdî Bese özgürlük hamlemiz bütün boyutlarda geliştirilerek devam ettirilecektir. Hareketimizin ve halkımızın kararı budur. Saldırganlık ne kadar büyük ve vahşi olursa olsun, tüm bu saldırılara karşı bu amaçları gerçekleştirme temelinde direnişi geliştirme gücü ve kararlılığı mevcuttur.

Bilindiği gibi, Êdî Bese ideolojik, siyasi, örgütsel ve askeri bütün alanlarda geliştirilen ve planlı bir biçimde sürdürülen bir direniş mücadelesidir. Bu bakımdan bütün mücadele alanlarının 2007 yılının pratiğinden çıkan dersler temelinde kendisini yenileyerek, 2008 yılında Êdî Bese direnişini başarıyla yürütme görevi ve sorumluluğu vardır. Bu çerçevede her şeyden önce ideolojik mücadele alanında güçlü bir çalışmanın yürütülmesi gereklidir. Düşmanın her türlü yalana, iftiraya, küfre dayalı psikolojik savaşına karşı gerçekleri Kürt toplumuna, Türkiye ve Ortadoğu halklarına ulaştıracak düzeyde geniş, yetkin içerikli bir propaganda ve ajitasyon çalışmasının yürütülmesi zorunludur. Bunun için yazılı basından görsel ve işitsel yayın organlarına kadar bütün basın yayın faaliyetlerini tüm Ortadoğu toplumlarının anlayabileceği dil ve yeterlilikte geliştirmek gereklidir. Özellikle Türkiye'nin dayattığı dezenformasyon durumunu ortadan kaldırabilmek, Türk ve Kürt halklarına gerçekleri ulaştırabilmek kadar Ortadoğu'nun diğer toplumlarına da Kürdistan'da yaşanan gerçekleri ve Kürt halkının haklı mücadelesini ulaştıracak bir basınyayın faaliyetinin geliştirilmesi bir ihtiyaç dahilindedir. Böyle yaygınlaşmış, tüm Ortadoğu toplumlarına hitap eden bir propagandaajitasyon çalışmasını, Apocu çizginin doğru ve etkin verilmesi temelinde güçlü bir yayın politikasına kavuşturmak ve etkili bir ideolojik mücadele haline getirmek gerekmektedir. Özellikle Kürt toplumunu yok sayan ve yok etmek isteyen inkâr imha zihniyetini, bu zihniyetin pratikleşmesi olan politikaları, Kızıl Elmacı ve Neo-İttihatçı yaklaşımları, ulus-devlet milliyetçiliğiyle kültür milliyetçiliği biçiminde karşımıza çıkan ve Kürt toplumunu yok sayarak yok etmeyi hedefleyen bu faşist milliyetçiliği mahkûm edebilmek, soykırımcı yüzünü ortaya koyarak daha fazla teşhir ve tecrit edilmesini sağlamak gereklidir.

Bunlarla birlikte, özellikle bu durumu maskelemeye çalışan ve Müslüman Kürt halkının dini duygularından yararlanarak ve her türlü tarikatçı yaklaşımı geliştirerek siyasal İslam'ı mezhep ve tarikat düzeyinde Kürt toplumuna dayatıp, onu yurtsever ve demokratik zihniyetten uzaklaştırmayı hedefleyen AKP zihniyetine karşı da güçlü bir ideolojik mücadelenin geliştirilmesi gereği vardır. Özellikle Fetullahçılığın günümüzde ulaştığı Türk-İslam sentezi çizgisini iyi teşhir edebilmek gereklidir. Bu çizgi günümüzde kaskatı bir Türk-İslam sentezi haline gelmiş-

ken, geçmişte Saidi Nursi'nin Kürt orijinli olmasından yararlanarak oldukça alçakça bir biçimde Kürt gençlerinin kafasını karıştırmaya ve onları bu yolla aldatıp Türk-İslam sentezi çizgiye çekmeye çalışmaktadır. Öyle anlaşılıyor ki, AKP'yi iktidar yapan da, bu kadar oy almasını sağlayan da arkasındaki bu Fetullahçı Türk-İslam sentezi çizgi-dir. Geçmişi çarpıtarak kullanan, günümüzde ABD'nin ılımlı İslam stratejisini arkasına alan bu çizginin, Kürt toplumunu yurtsever-demokratik bilinçten kopartarak aldatıp yeniden inkâr ve imha siyaseti altına alınmasını sağlatan bir gerçeğe sahip olduğunu iyi görüp bunu bütün topluma göstermemiz, bu çizgiyi teşhir ve tecrit edecek, başta gençlik olmak üzere tüm Kürt toplumunu bu konuda bilinçlendirecek bir ideolojik mücadelenin verilmesi zorunludur. Bütün bunlar yeni sürecin ideolojik mücadele kapsamında ele alınıp yürütülmesi gereken görevleri olmaktadır.

Diğer yandan siyasal mücadeleyi içinde bulunduğumuz süreçte Êdî Bese hamlesi temelinde çok yönlü geliştirme, Kürdistan'ın dört parçasında ve yurtdışında Kürt halkının adeta bir yaşam duruşu haline getirme gereği söz konusudur. Bu konuda imkânlar dahilinde belli bir diplomatik çaba yürütülür, Kürt halkına karşı yürütülen inkâr ve imha savaşının nasıl bir soykırımcı öze sahip olduğunu dünyanın demokratik güçlerine gösterme çalışması içinde olunurken, esas olarak demokratik kitle eylemliliğini, yeni dö-nemin halk serhildanlarını başta Kuzey Kürdistan ve Türkiye olmak üzere dört parçada ve yurtdışında etkin geliştirme gereği vardır. Özellikle Kasım ayı içerisinde Êdî Bese hamlesi temelinde kitle eylemliliğinde belli bir gelişme gözlenmiştir. Bunu değer-lendirerek derslerini çıkartıp daha güçlü hale getirme ve bütün alanlara yayma gereği vardır.

Bu konuda da unutulmaması gereken, yeni dönemin serhildanının geçmişin bir tekrarı olmayacağı gerçeğidir. Yeni dönemin serhildanı daha yaygın, daha şiddetli, düşmanı daha çok darbeleyecek bir mücadeleyi içerecektir. 90'ların serhildanı daha çok ulusal diriliş devrimini gerçekleştiren, ruhsal olarak, ideolojik olarak, düşünsel olarak Kürt toplumunu ve bireylerini kendi kimliğine kavuşturan, bunun coşkusunu, heyecanını ortaya koyan bir eylemlilikti. Şimdi yeni dönemin serhildanının bu görevlerle sınırlı olmadığı, tersine inkâr ve imha güçlerini zorlayarak onların alanını daraltıp Kürt halkının demokratik örgütlenme alanını genişletmek ve demokratik komünalizm temelinde Kürt halkının örgütlülüğünü geliştirmek gibi bir görevle yüklü olduğu bir gerçektir. O açıdan Kürt toplumu üzerindeki devlet örgütlülüğünü parçalama ve bu temelde demokratik komünalizmin örgütlendirilmesi için alan yaratırken, aynı zamanda toplumu böyle bir örgütlülük içerisine çekip onu savunma göreviyle de yüklüdür. Görev kapsamında ortaya çıkan bu değişikliğin, serhildanların örgütlendirilmesi ve yürütülmesi açısından da değişiklikler içereceği bir gerçektir. O bakımdan da içinde bulunduğumuz sürecin özelliklerine uygun bir biçimde demokratik halk serhildanını örgütleyip geliştirme, amaçları, yöntemleri ve araçları bakımından yeni sürecin koşullarına uygun bir direniş mücadelesi düzeyine yükseltme gereği vardır. Böyle bir eylemlilik, aktif savunma duruşunda halkımızın başarı kazanması, Kürt sorununu kendi mücadelesi ve örgütsel gücüyle çözüme kavuşturacak bir düzeyi yakalaması açısından zorunludur.

Bunlarla birlikte Êdî Bese direnişinin genelde bir örgütlenme hamlesi olduğunu, demokratik komünalizm çizgisinde 7'den 70'e Kürt halkının demokratik örgütlülüğünü yaratmayı hedeflediğini bir an bile olsa unutmamak gerekir. Kürdistan'da örgütlenme ile eylem her zaman iç içedir. Örgüt eylemi geliştirir, demokratik eylem ise örgütlenmenin zeminini ve imkânını yaratır. Toplumun örgütlülüğünü ortaya çıkartır. Bu gerçekten hareketle bütün propaganda ve ajitasyon çalışmalarımızın, yine halk çalışmalarımızın esas sonuçlarının halkın demokratik örgütlülüğünü geliştirmekte ortaya çıkacağını iyi bilmek gerekir. Dolayısıyla her propaganda ve eylem faaliyetini örgüte dönüştürmek, gençliğin,

kadınların, emekçilerin, Kürt toplumunun değişik sınıf ve tabakalarının kendi özgünlükleri içerisinde demokratik örgütlülüklerini geliştirmeleri için yoğun bir örgütlenme seferberliğini yürütmek gerektiği ortadadır.

Bu, Kürt halkının kendi sorunlarını kendi gücüyle çözdüğü, kendi özgür demokratik yaşamını kendi örgütlülüğü temelinde sağladığı bir duruşa ulaşmasını yaratacaktır. Bu duruş da inkâr ve imha sisteminin bütün çabalarının boşa çıkmasını, dolayısıyla Kürt sorununun Kürt halkının kendi örgütsel duruşu temelinde çözülmesini ifade etmektedir. Bu bakımdan propaganda ve eylem kadar örgütlenme de önemlidir. Hatta propaganda ve eylemin başarısının ölçütü ne kadar halk örgütlenmesine dönüştüğünde kendini gösterir. Ne kadar halk demokratik örgütlülüğe ulaşır, kendi sorunlarını çözer, ekonomik, sosyal, ideolojik yaşamını kendi örgütlü gücüyle sağlarsa, işte o zaman Önder Apo'yla bütünleşmiş, onun çizgisini uygulamış, ona büyük güç vermiş hale gelir. İşte o zaman inkâr ve imha sisteminin Önder Apo üzerindeki saldırılarını boşa çıkartarak özgürlük siyasetini dayatır. Demek ki bütün sorunların çözümünün temel anahtarlarından birisinin halkın demokratik örgütlülüğünü sağlamak olduğu, böylece Kürt halkına özgür ve demokratik duruş kazandırmayı gerçekleştirmek olduğu açıktır.

Değerli yoldaşlar!

Hiç kuşkusuz aktif savunma sürecinin ve Êdî Bese hamlesinin en önemli mücadele ayağı gerilla olmaktadır. Bu süreçte aktif savunma savaşının zengin gerilla yaratıcılığı temelinde etkin bir biçimde yürütülmesi gerekli ve zorunludur. Önder Apo'nun tanımladığı meşru savunma çizgisi temelinde hareket eden özgürlük hareketimiz, düşmanın imha ve tasfiye planı temelinde geliştirdiği saldırılar karşısında durum değerlendirmesi yaparak, pasif savunma sürecine son verip hareket ve halk olarak aktif savunma sürecine geçilmesi gerektiğini tespit etmiştir. Bu durum bütün alanlarda aktif mücadele etmeyi gerektirdiği gibi, bu mücadele içerisinde gerillanın rolünün ve etkinliğinin de öne çıkmasını, gerilla öncülüğünün bütün hareket açısından çok daha belirgin ve önemli hale gelmesini de ifade etmektedir. Bu süreçte gerillanın askeri aktivitesi orta yoğunluklu aktif savunma savaşı düzeyini içerirken, onunla birlikte gerillanın propaganda ve örgütlenmedeki rolünün de önemli hale gelmesini içermektedir. Dolayısıyla geçen dönemden çok daha farklı olarak, bu aktif savunma sürecinde gerilla düşmanı darbeleyen askeri etkinlik yanında, propaganda ve örgütlenmede de rol oynayacaktır.

Demek ki, düşmanın psikolojik savaşını boşa çıkartacak ve halka moral verecek propaganda çalışmasında önemli bir güç gerilla olmaktadır. Böyle bir dönemde gerillanın gençlik ve halk üzerinde moral yükseltici propaganda etkisini uygun yöntem ve araçlarla geliştirmek gerekir. Diğer yandan demokratik konfederalizmin inşasında da gerillanın önemli bir görevi ve rolü mevcuttur. Halkın demokratik komünal örgütlülüğünün gelişmesi için gerekli zeminin hazırlanması kadar, demokratik halk örgütlülüğünün savunulmasında da temel görev gerillaya düşmektedir. Halk üzerinde inkâr ve imha sisteminin geliştirdiği her türlü ajan örgütlülüğün dağıtılıp demokratik halk örgütlenmesinin zemininin geliştirilmesi, ancak etkili bir gerilla mücadelesiyle sağlanabilir. Yine halkın demokratik komünal örgütlülüğünün gelişmesi için gerekli bilinç ve moral desteğin önemli ölçüde gerilla öncülüğü tarafından verilmesi gereklidir. Tüm bunlarla birlikte bir de yurtsever demokrat çevrelerin, örgütlü demokratik halk güçlerinin her türlü düşman saldırısı karşısında korunması, savunulması gereği vardır ki, bunda da temel sorumluluk kuşkusuz gerillaya düşmektedir.

Bu bakımdan pasif savunma döneminin propagandadan uzak, yine halktan kopuk, en derin coğrafi alanlara çekilerek tedbirlerle kendini korumayı öngören yaklaşımının ve duruşunun aksine, aktif savunma sürecinde gerillanın etkin propaganda yapan, halk üzerindeki gerici ve imhacı baskıların kırılması ve demokratik halk örgütlülüğünün zemininin

yaratılıp savunulmasında önemli rol oyna-yan bir konuma getirilmesi gerekmektedir. Bu da aktif savunma duruşunun gereklerine göre gerilla faaliyetlerinin program, tarz ve sistem bakımından yenilenmesini ve yeniden yapılandırılmasını gerekli kılmaktadır.

Propaganda ve örgütlenmedeki rolü yanında, elbette gerillanın askeri aktivitesinin de gelişmesini bu süreç içermektedir. Öyle pasif savunma durumunun dar misillemeciliği tümden aşıldığı gibi, aktif savunma savaşının düşük yoğunluklu, dar ve sınırlı düzeyi de bu süreçte aşılmak zorundadır. Düşman yönetiminin imha ve tasfiye planı doğrultusunda Türkiye'nin tüm imkânlarını seferber ettiği dikkate alınırsa, aktif savunma savaşının orta yoğunluklu düzeyde gelişmesi gereği kendiliğinden ortaya çıkar. Nitekim 2007 yılında Dersim, Gabar ve Oramar eylemleri tarafından yaratılan düzey, orta yoğunluklu aktif savunma savaşına doğru geçişi ifade etmektedir. Haziran başında Dersim'de, Ekim ayında ise Gabar ve Oramar'da gelişen direniş, içinde bulunduğumuz sürecin savaş düzeyini göstermektedir. Yani orta yoğunluklu aktif savunma savaşının hangi düzeyde gelişmesi gerektiğini, hangi düzeyde gelişirse propaganda, örgütlenme ve siyasi etkisinin olabileceğini, siyasi gündemi gerillanın hangi düzeydeki eylemlilikle yürütebileceğini açıkça göstermiştir. Bu bakımdan aktif savunma savaşının orta yoğunluklu düzeyini gösteren bir eylem çizgisini ifade etmektedir. Demek ki 2008 yılında Dersim, Gabar ve Oramar direnişi çizgisinde bir aktif savunma savaşını geliştirme zorunluluğu vardır. Ancak böyle bir savaş düzeyi Türkiye yönetiminin geliştirdiği imha ve tasfiye amaçlı saldırıları kırabilir ve ancak bu düzey halk üzerinde yoğun propaganda ve örgütleme etkisi yapabilir.

Bu bakımdan HPG 4. Konferansının kararlaştırdığı orta yoğunluklu aktif savunma savaşının gereklerine göre, HPG'nin hem plan ve program, hem de sistem ve tarz açısından kendisini yeterli hale getirmesi, değiştirmesi, yenilemesi ve yeniden yapılandırması, 2008 yılının büyük ve karmaşık mücadele sürecini böyle bir düzeyle karşılaması gereği vardır. 2008 yılında görev ve sorumlulukla-rını başarıyla yerine getirebilmesi ancak böyle bir düzey tutturmasıyla mümkündür. Dolayısıyla 2007 yılının zengin derslerini çıkartarak ve 2008 mücadele yılına kendini bu temelde yenileyerek girmesi, tüm HPG güçleri açısından gerekli ve önemli olmaktadır. Nitekim bu doğrultuda HPG Askeri Konseyi yıllık toplantısını yaparak, 2007 yılını değerlendirip derslerini çıkarmış ve 2008 yılı için gerekli olan kapsamlı bir planlamayı hazırlamıştır. Bu bakımdan genel itibariyle HPG 2007 yılının derslerini özümsediği gibi, 2008 yılına da daha örgütlü, hazırlıklı, orta yoğunluklu aktif savunma savaşının gereklerine göre kendisini daha güçlü yenilemiş ve yeniden yapılandırmış olarak girmiş bulunmaktadır. Bu oldukça önemli bir durumu ifade etmektedir. HPG'nin kendini yenilemesi ve Êdî Bese kampanyasında üzerine düşen aktif savunma savaşını etkili bir biçimde geliştirir hale gelmesi demek, bütün özgürlük hareketimiz açısından önemli bir öncülüğün ve çekim gücünün yaratılmış olması demektir. Nitekim HPG'nin 2008 yılında güçlü ve başarılı bir pratik sergileyerek öncülük yapması ve çekim gücü olması, hem propaganda ve ajitasyon çalışmaları, hem de

demokratik halk eylemliliği ve halk örgütlenmeleri açısından Êdî Bese direnişinin her alanda ve her düzeyde çok yönlü ve etkili bir biçimde gelişmesine yol açacaktır.

Yönetim toplantısıyla pratiğini değerlendirerek kendini yenileyen ve yeniden kararlaştırıp planlayan HPG demek, kendini yenileyip yeniden kararlaştırmış olan Özgürlük Hareketi demektir. O da Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesinde kendini yenilemesi ve daha güçlü hale getirmesi anlamına gelmektedir. Bu çerçevede HPG Askeri Konseyi'nin yapmış olduğu yıllık değerlendirme ve 2007 yılının zengin derslerini çıkartarak, 2008 yılına daha kararlı, planlı ve hazırlıklı girmiş olması gerçeğinin bütün alanlardaki HPG birlikleri, onun tüm komuta ve savaşçı gücü tarafından özümsenmesi ve aynı düzeyin her alandaki güçler ve komuta savaşçı yapısı tarafından yakalanması gerekir. Bu anlamda genel açıdan Askeri Konseyin yaptığı gibi, bütün alanlardaki karar-gâhlar, savaş birlikleri, tüm HPG'nin komuta ve savaşçı güçleri de genelde HPG pratiğinin, özel olarak da kendi pratiğinin eleştirel özeleştirisel bir değerlendirmesini Önderlik çizgisinde derinliğine yapıp derslerini çıkartarak, 2007 yılından sağlanan kazanımları 2008 yılına taşıyıp kendini bu temelde daha iyi donatarak güçlendirmek durumundadır. Tüm gerilla güçlerinin hem sistemde hem tarzda daha etkin ve aktif savaş yapacak bir düzeye kendini getirmesi ve bu temelde 2008 mücadele yılının kapsamlı kararlaşmasını ve planlamasını yaratarak pratik hazırlıklarını daha şimdiden buna göre yapması gereği vardır.

> Teknik gelişme ne olursa olsun
> Yine de savaşın sonucunu
> Savaşçının ruh hali, kararlılık düzeyi ve
> Kendini feda etme bilinci, inancı ve azmi
> Belirlemektedir

Her şeyden önce ruhta, düşüncede, kararlılıkta tüm komuta ve savaşçı yapısının kendini eğitip yenilemesi, orta yoğunluklu aktif savunma savaşının başarılı bir fedai militanı haline kendini getirmesi gereklidir. Çünkü teknik gelişme ne olursa olsun yine de savaşın sonucunu savaşçının ruh hali, kararlılık düzeyi ve kendini feda etme bilinci, inancı ve azmi belirlemektedir. Dolayısıyla tüm komuta ve savaşçı gücümüzün geçmişin derslerini çıkartarak kendini yenilemiş, yeniden kararlaştırmış ve Apocu çizgide fedai militan haline getirmiş olarak 2008 yılını karşılaması, HPG'nin yeni mücadele sürecine dönük en güçlü hazırlığını yapmış olması anlamına gelmektedir. Bunu her alandaki HPG güçleri ne kadar etkili yaparsa, yerinde ve zamanında kendini bu temelde yenileyerek her türlü mücadeleyi etkin bir biçimde yürütebilecek hale getirirse, işte o zaman Genelkurmay-AKP uzlaşmasının oluşturduğu yönetimin imha ve tasfiye amaçlı çılgınca saldırılarını boşa çıkartmak, geri püskürtmek, düşmanı darbeleyerek saldırılarını kırıp yenilgiye uğratmak mümkün olacaktır. Bu olağanüstü dönemde düşman saldırılarının kırılarak, özgürlük ve demokrasi mücadelemizin güçlü siyasi kazanımlar elde ederek ilerlemesi, ancak gerillanın böyle bir duruş ve mücadele aktivitesi kazanmasıyla mümkündür.

Bu temelde HPG Askeri Konsey Toplantısının yaptığı değerlendirmeler ve ortaya çıkardığı sonuçlara da dayanarak, aktif savunma savaşının etkin bir biçimde geliştirilmesi için gereken bazı hususlara burada değinmek istiyoruz.

Bunlardan birincisi, her alanda kendi kendine yeterli hale gelme durumudur. Yani her saha ve eyaletin, yine her gerilla birliği ve savaşçısının esas olarak yürüttüğümüz savaşta kendi gücüne dayanması ve kendi kendine yeterlilik düzeyine ulaşmasıdır. Bu, şu demektir: Dıştan beklentili olma, başkasının desteğiyle savaş yapma durumuna son verme, bu düzeyi aşma anlamına gelmektedir, dıştan destekli savaş yürütmeyi aşmak demektir. Kuzey açısından Güneye dayanan, Güneyden desteklenen ya da beklentili olan savaşçılığı aşmayı içerir. Aynı şey Doğu Kürdistan için de geçerlidir. Bu durum bütün saha ve eya-

letler açısından, Ana Karargâhtan ya da birbirinden beklentili olma, onların desteğiyle hareket etme durumunu aşmak demektir. Savaş gücü bakımından, ister komutan ve savaşçı olsun, ister silah ve cephane olsun, isterse maddi ihtiyaç, keşif ve istihbarat bilgisi olsun, her bakımdan ihtiyaç olanı her alanın, saha ve eyaletin kendi örgütlenmesi ve çalışması temelinde karşılanmasını ifade eder. İçinde bulunduğumuz savaş dönemi bütün saha ve eyalet güçlerinin, yine bütün birliklerin böyle bir düzey kazanmasını, örgütsel sisteminde ve çalışma tarzında buna göre değişiklik ve yenilik yapmasını gerektirmektedir. Çünkü düşman alan alan, bölge bölge, birlik birlik koparmaktadır. Başkasından alınan güçle savaş yapmaya imkân vermemektedir. Ancak her gerilla birliği kendisi için ihtiyaç olan çalışmaları kendi örgütlülüğüyle yürütüp ortaya çıkartırsa başarılı olabilir. Nitekim geçen dönemin pratiği bu konuda bir zayıflığın olduğunu ortaya çıkartmıştır. Özellikle Kuzeye ve Doğuya yönelimde anlayış ve ruh hali bakımından bir zayıflığın olduğundan söz edilebilir.

HPG Askeri Konsey Toplantısının tartışmaları göstermiştir ki, aslında büyük bir istekle, coşkuyla gidilse bile, Kuzeye yönelimde hala geçicilik yaklaşımı tümden aşılamamıştır. Sanki misafir ya da geçici bir süre savaş içinde olunarak ayrılacakmış gibi bir yaklaşımla mücadele içerisine girilmekte, savaş ortamına gidilmektedir. Bu ruh hali ve anlayış kesinlikle yanlıştır. Geçmiş sürecin, 2000 2002 sürecinin pasif savunma duruşunun anlayış ve ruh halidir ki, bu duruş çoktan aşılmıştır. Gerçek böyle olmasına rağmen, ruh halimizde ve anlayışlarımızda bunları tümden aşamadığımız, hala savaşa geçici yaklaştığımız, Kuzey ve Doğu çalışmalarına tüm gücümüzle yönelmediğimiz, her türlü görev ve sorumluluğu sahiplenip üstlenerek gereklerini yerine getirmek için kendimizi örgütleyip seferber etmediğimiz gerçeğiyle yüz yüze bulunuyoruz. Bu durum kesinlikle yanlıştır ve hızla düzeltilmeyi ve aşılmayı gerektirmektedir. Oysa bizim temel gelişme ve kazanma alanımız içinde bulunduğumuz süreçte Kuzey ve Doğu Kürdistan'dır. Diğer alanlardaki çalışmalar tümüyle bu alanlara ve burada gelişen savaş pratiğine bağlıdır. O bakımdan halk örgütlenmesini yaratacağımız, demokratik konfederalizmi inşa edeceğimiz, bunun için gerekli olan aktif savunma savaşını geliştireceğimiz, yani Kürt sorununun özgür, demokratik çözümünü yaratacağımız sahalar bu alanlarken, buralara sanki geçici, belli zaman dilimleri içinde mücadele etmek üzere gelinmiş gibi yaklaşmak tamamen pasif savunma sürecinde kalmak, pasif savunma duruşunu aşamamak demektir. Ancak pasif savunma döneminin bazı tehdit edici, düşmanı barışçıl çözüme zorlayıcı etkinliği içerisinde geçici bir süre için bulunmak anlamına gelmektedir. Oysa o dönem çoktan aşılmıştır.

Bu bakımdan Kuzey ve Doğu Kürdistan'daki savaş güçleri, her şeyi o alanda yaratmak inancıyla, amacıyla, yaklaşımıyla görev ve srumluluklarına sahip çıkmak, dolayısıyla tüm hareketi ve tüm gerilla güçlerini o yakıcı mücadele ortamlarına çekecek bir öncülüğü, çekim gücünü ortaya çıkartmak durumundadırlar. Doğru yaklaşımın kesinlikle bu olması gerekiyor. Eğer böyle yaklaşılırsa o zaman görülecektir ki, her türlü görev ve sorumluluk sahipleniliyor ve onun gereklerine göre bir örgütsel sistem ve tarz ortaya çıkartılıyor. Yine her birlik, her alan kendini yeniyi yaratmakta, başarı ve zaferi ortaya çıkartmakta sorumlu görüyor ve bunun gereklerine göre çalışmalara yönelim oluyor. Bu da başkasından beklemek, dışarıdan bazı desteklerle hareket etmek yerine, her şeyi kendisinin bulması, yaratması, kendi gücüyle ortaya çıkartması, kısaca her şeyi özgücüyle yaratmayı öngören bir gerilla düzenini ve savaşını ortaya çıkartması anlamına gelir. Bu süreçte böyle bir yenilenmeye, anlayışta sistemde ve çalışma tarzında bu temelde bir değişiklik yapmaya kesinlikle ihtiyaç vardır. Özellikle gerilla sahalarının, eyaletlerinin bu temelde kendini yeniden organize ederek her şeyi kendi gücüyle yapacak bir yeterlilik düzeyine kendini ulaştırması, yine bütün birlikler ve savaşçı güçler

açısından başkasının desteğine muhtaç değil de her şeyi kendi gücüyle bulup yapan, fırsat ve imkânları bu temelde değerlendirerek savaşı kendi öz gücüyle yürütmeyi esas alan bir anlayışa çekilmesi ve bu temelde pratiğe sevk edilmesi, 2008 yılının kazanılması açısından oldukça önemli bir durumu ifade etmektedir.

İkincisi, örgüte doğru katılım ve örgüt kararlarının uygulanması noktasında kesin düzeltmelerin yapılması gerekmektedir. HPG Askeri Konsey toplantı tartışmalarında hayretle gördük ki, bazı arkadaşlar, örneğin 4. Konferansın telefon ve teknik aletlerin kullanımına ilişkin aldığı kararı doğru bulmamışlar, ancak pratikte 4. Konferans kararını değil de kendi görüşlerini uygulamışlardır. Doğru bulmasalar da, "konferans kararıdır" diyerek örgüt kararını uygulamak yerine, "benim görüşlerim daha doğrudur" diyerek kendi doğrularını pratikte hayata geçirmişlerdir. Özellikle bu durum Kuzey alanlarında ve sıcak savaş içinde gerçekleşince ciddi tehlikeler ifade etmiş, konferansın düzeltici ve tedbir geliştirici yaklaşımlarının boşa çıkartılmasına yol açmıştır. Bu durum temel örgüt ilkesiyle ve ilkeye katılımla çelişmektedir. Bireyciliğin düzeyi örgütten kopmaya, ayrı bir örgütmüş gibi hareket etmeye kadar varmaktadır. Kuşkusuz örgüt içinde kadro-komuta yapısı arasında farklı görüşler olabilir, görüş ayrılıkları ortaya çıkabilir. Bu son derece doğaldır. Zaten toplantılar da bu farklı görüşlerin olması nedeniyle yapılır. Farklı görüşler tartışılarak örgüt için bağlayıcı ortak kararı ortaya çıkartmak için örgüt toplantılarına ihtiyaç duyulur. Ancak toplantı yapılıp konu tartışılarak örgüt açısından bağlayıcı bir karar ortaya çıktıktan sonra, kendi bireysel anlayışı ve görüşü ne olursa olsun, her kadro ve komutan örgüt toplantısının ortaya çıkardığı kararı esas almak ve uygulamakla yükümlüdür. Bu karara ilişkin eleştirileri var ise, bu durum o kararı uygulamama hakkını kendine vermez. Tersine, temel örgüt ilkesine katılmanın bir gereği olarak, örgüt kararı haline gelen toplantı kararlarını pratikte uygular, hayata geçirir, sonunda yeni bir toplantı olduğunda ve resmi platform oluştuğunda eğer hala yanlış buluyorsa o kararın değiştirilmesi için tartışma yürütür, mücadele eder. Eleştiri yaparak kendi görüşlerini ortaya koyar. Eğer değişirse o zaman yeni kararı uygular, eğer değişmezse yine de örgütün aldığı kararı uygulamakla yükümlüdür. Örgütlü olmak bunu gerektirir. Kendi başına birey olarak durmakla örgütlü bir birey olmak arasındaki temel fark burada ortaya çıkar. Kendi başına bir birey kendi görüş ve doğrularını esas alıp uygularken, bir örgüte katılmış, örgütlenmiş bir birey örgüt görüş ve kararlarını pratikte esas alır ve uygular.

Örgütlü birey olmanın gereği budur.

Oysa özellikle Kuzey alanlarında pratik içinde ortaya çıkan durumları tartıştığımızda gördük ki, birçok arkadaş, örgüt ne karar almış olursa olsun, konferansta hangi kararlar ortaya çıkarılmış bulunursa bulunsun, eğer kendi anlayışı bu kararlardan farklıysa, konferansın kararlarını hemen bir tarafa bırakıp, kendi doğrularını ve anlayışını karar yerine koyup onları pratiğe geçirme cesaretini göstermiştir. Elbette sadece kendisi de değil, olduğu yerde bütün örgüt imkân ve güçlerini kendi kararını uygular hale getirmiştir. Ama bu ne büyük bir yanılgı, ne büyük bir zarar verme durumudur! Hiç böyle olunan yerde örgüt olur mu? Herkes kendi bildiğini uygularsa, kendi anlayışını doğru bulur ve kendi doğrusunda ısrar ederse, ortaya örgüt kararı, ortak karar çıkar mı? Ortak örgüt kararı olmadan da bir örgütlülük durumu gerçekleşebilir mi? Bunun böyle olmayacağı açıktır. Bu bakımdan bireyciliğin kendi görüş ve kararlarını esas alıp uygulama düzeyine kadar vardırması demek, örgüte katılmamak, temel örgüt ilkesiyle birleşmemek, örgütü benimsememek demektir.

Böyle bir durum, örgütün imkân ve fırsatlarını alarak kendi görüşleri doğrultusunda onları kullanmayı ifade eder. Bu da kendini örgüt yerine koymak, ayrı bir örgüt gibi davranmak, parti imkânlarını kendi görüş ve istemleri doğrultusunda kullanmak anlamına gelir. Kesinlikle bu yanlıştır, temel örgüt ilkesinin ihlal edilmesi demektir. Hiç kimsenin

hiçbir biçimde böyle davranmaya hakkı yoktur. Yanlış da olabilir, eksik de olabilir, ama eğer bir toplantı örgüt adına karar almışsa, örneğin HPG Konferansı bir konuda karar vermişse, bu karar HPG'nin bütün komutan ve savaşçılarını bağlar. Her alandaki, Kuzeydeki, Güneydeki, Doğudaki, Batıdaki kadro ve savaşçılarını bağlar. Hiç kimse kendisini bu karardan ayrı, onun dışında tutamaz. Öyle tutan örgütü reddetmiş demektir, örgütten kopuk davranıyor demektir. Kendini örgüt yerine koyuyor demektir. Bu durumda örgütle bağı ise, sadece örgüt imkânlarını alıp kendi görüşleri doğrultusunda kullanmak anlamına gelir ki, bu çok daha tehlikeli olmaktadır. Örgüte katılmak, gücünü örgütün çizgisi doğrultusunda pratikleştirmek değil de, örgütün imkânlarını alıp kendi görüşleri doğrultusunda onları kullanmak, örgüt imkânlarını gasp etmek anlamını ifade eder. Bu durumdan kesinlikle çıkmak gerekiyor. Nerede olursa olsun bundan uzak durmak gerekiyor.

Askeri Konsey Toplantısı açıkça tespit etti ki, hemen hemen Kuzeyin bütün alanlarında telefon ve teknik kullanımına ilişkin konferans kararları ihlal edilmiştir. Arkadaşlarımız hala da bunu savunuyorlar. Hiç demiyorlar ki, bütün HPG'yi bağlayacak o kadar

Örgüt olmazsa
Her alanda yapılan
Kendi yerinde kalır
Heder olur, toparlanmaz
birleşmez
Ortak bir mücadele kanalına
Sevk olmaz
Çünkü bunları
Ancak örgütlülük yaratabilir

kadro komuta gücü toplanmış ve bunu bir karar haline getirmiş, HPG konferansının ve bu kadar arkadaş gücünün mutlaka bir bil-diği vardır, bir ona kulak kabartayım, onu anlamaya çalışayım, onu uygulamayı esas alayım! Ne var ki, arkadaşlarımız böyle bir şeye ihtiyaç bile duymuyorlar. Kendi görüşlerinin doğruluğuna o kadar çok inanıyorlar, kendi doğrularında o kadar kaskatı kesiliyorlar ki, "acaba yanlış olabilir mi" diye hiç onlardan kuşku bile duymadan, örgüt kararı ve yaklaşımı başka bile olsa, ona rağmen kendi görüşlerini, doğrularını hayata geçirmekte kesin ısrarlı davranıyorlar. Bu da tehlikeyi daha çok artırıyor. Bu kadar kendi görüş ve kararlarına kuşkusuz yaklaşmak, onları esas almak, onlara inanarak pratik yapmak, elbette daha da tehlikeli oluyor. Çünkü örgüt ne söylerse söylesin, ne tür karar alırsa alsın hiçbir değeri kalmıyor.

Örneğin bazı arkadaşlar "HPG yönetimi, örgütümüzün diğer yönetimleri niye perspektifler vermiyor, yeterince kuzey üzerinde yoğunlaşmıyor" diyorlar. Şimdi kendi görüşleri üzerinde bu kadar ısrar edenler için hangi yönetimin perspektifi geçerli olabilir? Konferans kararını bile "yanlıştır" diyerek bir kenara bırakıp bambaşka şeyler uygulama cesaretini gösterenler için hangi yönetimin kararı, talimatı, perspektifi geçerli olabilir? Besbelli ki öyleleri hiç kimseyi dinlemezler, kendilerinden başka hiçbir doğru tanımazlar. Bu, bireycilikten de öteye kendi bildiğini okumak, kendini örgüt yerine koymak, sonuna kadar kendinde ısrar etmek anlamına gelir. Böyle kişiler olursa da ortaya örgüt çıkmaz, ortak karar alma ve onu uygulama durumu oluşmaz. Bu da ne kadar çaba harcarsak harcayalım, ne kadar cesur, fedakâr davranırsak davranalım, ne kadar kahramanca direniş yaparsak yapalım, yaptıklarımızın heba olmasını, sonuçlarının toparlanmamasını ve birleşmemesini ortaya çıkartır. Çünkü örgüt olmazsa her alanda yapılan kendi yerinde kalır, heder olur, toparlanmaz, birleşmez, ortak bir mücadele kanalına sevk olmaz. Çünkü bunları ancak örgütlülük yaratabilir.

O bakımdan da çok güçlü mücadele etmek değil de, örgütlü mücadele etmek esastır, önemlidir, sonuç alıcıdır ve başarı getirir. Daha az çabayla ve güç harcayarak daha büyük gelişmelerin yaratılmasını sağlar.

Bireycilik ise, ne kadar kahramanca olursa olsun, sonunda her türlü emeğin, çabanın sonuçlarının heba olmasından, yok olup gitmesinden başka bir sonuç vermez. Bu bakımdan da örgüte katılım konusunda bir düzeltmenin kesinlikle ve tereddütsüz bir biçimde yapılması gerekiyor. Elbette herkes yaratıcı davranmalı, inisiyatifli olmalıdır; ama bu, örgüt karar ve ilkelerinin bir yana bırakılarak kendi bildiğinin yapılması anlamına gelmez. Örgüt kararları doğrultusunda ve Önderlik çizgisi temelinde yaratıcı ve inisiyatifli davranmayı ifade eder. Bu da çizginin ve örgüt kararlarının esas alınmasını, pratikte bunların yaratıcı bir tarzla uygulanmasını gerektirir. Doğru tutum, bu temelde katılan ve pratikleşen tutumdur. Her alandaki yönetimlerin, komuta ve savaşçı gücünün, bu temelde gereken örgütsel düzeltmeyi yapması, yeni sürecin mücadelesinin sonuçlarını başarıyla toparlayıp birleştirebilmek ve daha büyük bir mücadeleye sevk edebilmek açısından kesinlikle gereklidir.

Üçüncüsü, düşman tekniğini onun etki alanı dışına çıkarak boşa çıkartmak gereği vardır. Bu da gerillanın derin gizliliği ve hızlılığı demektir. Bu konuda da içinde bulunduğumuz süreçte bir düzeltme ve yetkinleşme yaratmaya kesinlikle ihtiyaç vardır. Özellikle bazı arkadaşlar "bizim düşmandan daha iyi tekniği kullanabileceğimizi" iddia etmekte ve bu temelde ellerindeki basit teknik araçları kullanmaya çalışmaktadırlar. Oysa bu anlayış mevcut koşullarda mümkün değildir. Düşman tüm gücünü teknik üstünlük yaratmaya vermektedir. Komuta ve savaşçı yapısının zayıflıklarını teknik üstünlükle gidermeyi esas almaktadır. Bu bakımdan Türkiye'nin bütün imkânları ve zenginlikleri Türk ordusunun savaş tekniğinin artırılması için harcanmaktadır. O nedenle bizim elimizdeki basit araçların düşmanın elindeki teknik düzeyi aşamayacağı açıktır. O teknik araçlar, ancak olsa olsa düşmanın güçlü tekniğinin ajanları olabilir; kendi durumumuzun düşmana ihbar edilmesini sağlayabilir. Nitekim başta telefon olmak üzere birçok teknik aracın kullanımı, gerillanın kendini ihbar etmesinden başka bir sonuç kesinlikle vermemektedir. Gerilla nerdedir, ne yapmaktadır, neyi düşünmektedir, hepsinin düşman tarafından kolayca bilinmesine ve ona göre düşmanın saldırı planları oluşturup yürütmesine yol açmaktadır.

Gerçek bu iken, arkadaşlarımız saldırıların buradan kaynaklandığını değil, başka gerekçelerle izahını yapmak çabası içine girmektedirler. Bunlar kesinlikle doğru değildir. Mevcut durumda, özellikle telefon kullanımı kendini ihbar etmek demektir. Salt telefona da gerek yok, sadece bir telefon kartının yalnız başına çıplak olarak bir yerde bulunması bile, o numaranın hangi metrekarede olduğunun tespit edilmesi için yetmektedir. O bakımdan tam bir ajan rolü oynamaktadır. Yine teknik malzemeler, cihazlar açısından da bu durum belli ölçülerde geçerlidir. Ondan da öteye, düşman çok değişik yollarla gerillanın yerini tespit etmek için, elverişli verici cihazları sızdırmak için yoğun çaba harcamaktadır. Bunlara karşı kesin bir tedbir gerekiyor. Diğer yandan düşmanın gözetleme yöntemiyle, arazi denetimiyle, pusulama ve kapatma yöntemlerini kullanarak yaptığı keşif ve istihbarat çalışmalarını aşacak bir derinliğe gerillanın ulaşması gereklidir.

Bu anlamda bir kere düşmana bilgi sızdırmayacak, kendini keşfettirmeyecek bir çalışma düzenine ve hareket tarzına sahip olmak gerekiyor. Derin gizlilik tüm bunların hepsini içermektedir. Elbette en basit ve başta geleni teknik araçlarla düşmana bilgi vermenin önlenmesi olmaktadır. Onun dışında üslenme tarzıyla, hareket tarzıyla, yaşam tarzıyla, düşmanın teknik malzemeyle donatılmış keşif ve istihbarat çalışmalarını boşa çıkartacak bir gizliliğe ulaşmak gereği vardır. Bunun için gerillanın mümkün olduğu kadar küçültülmesi, yeraltı sisteminin geliştirilmesi, arazinin genişliğine ve derinliğine etkili bir biçimde kullanılabilmesi, hareket tarzında düşman tekniğini ve tarzını boşa çıkartacak yaratıcılığın gösterilmesi, yine nakilde düşman takibini boşa çıkartacak bir hızlılık düzeyine ulaşılması, içinde bulunduğumuz süreçte düşmanın

gerillaya dönük saldırılarının boşa çıkartılması açısından zorunlu olmaktadır. Bu sürece böyle yaklaşmayan, düşmanın teknik güce, dolayısıyla keşif ve istihbarata dayalı olarak gerillayı darbelemek istediği yönündeki yaklaşımını görmeyen ve buna göre derin gizlilik ve hız dediğimiz yöntemlerle, yine inisiyatifli ve yaratıcı yaklaşımlarla bunu boşa çıkartmayı esas almayan bir gerilla yaklaşımının, içinde bulunduğumuz süreçte düşman saldırılarını boşa çıkartması zordur. Gerillacılığın her alanda derinliğine uygulanması ancak düşman yönelimlerini boşa çıkartabilir. Bunun için de öyle basite almamak, "bir şey olmaz" dememek gerekiyor. Birçok yerde 2007 yılında arkadaşlarımız pusuya düştüler, nokta operasyonu yediler, kıstırıldılar. Doğru dürüst bir savunma tedbirleri bile yoktu. Birçoğu hakkında düşmanın nasıl bilgi elde ettiğini bile henüz bilemiyoruz. Öyle ki, darbe yenilmiş olmasına rağmen, darbenin nereden ve nasıl geldiğini bile çözemiyoruz. Bu bir gaflet durumudur, tedbirsizlik durumudur. Oldukça yüzeysel ve basit ele almak ve yaklaşmak durumudur. Bundan kesinlikle kurtulmak, düşman gerçeğini doğru görüp değerlendirerek, gerillanın her türlü düşman tekniğini alt edebilecek ilkelerini ve tarzını derinliğine geliştirerek, düşman karşısında gerilla üstünlüğünü sağlayacak bir pozisyona her yerde ulaşılması zorunluluğu kesinlikle vardır.

Dördüncüsü, savaşı yaşamda kazanma ilkesi geçerliliğini daha yakıcı bir biçimde korumaktadır. Önder Apo, her zaman savaşta kazanmanın yaşam tarzıyla bağlı olduğunu söyledi. Savaşın doğru yaşamla kazanılabileceğini ifade etti. Onun için de yaşam tarzını, gerillanın duyarlı, düzenli, fedai militan yaşam çizgisini çok önemsedi. Onun yaratılması ve korunması için elden gelen her türlü çabayı harcadı. Buna karşın 25 yıllık savaş deneyimimizden biz çok iyi biliyoruz ki, savaşta kaybetmenin altında hep yaşamda kay-betme yattı. Her türlü provakatiftasfiyeci kaybetmeler, en başta yaşamda kaybetmeyle ortaya çıktı. Çetecilik gerillanın yaşam ilkesini bozarak onun kaybetmesine yol açtı. Bunlarla birlikte her türlü orta yolcu, liberal davranışın, savaş karşısındaki pasif, yenilgili, başarısız duruşunun altında mutlaka Apocu fedai yaşam çizgisinden, özgür yaşam çizgisinden uzak durma, kopuk olma yattı. Apocu fedai yaşam çizgisini kararlılıkla özümseyip uygulayanlar savaşın kazanan militanları olurken, özgür yaşam çizgisinde hep sapma içinde olanlar, geleneksel yaşam etkileriyle dolu bulunanlar, fedai militan yaşam çizgisine gelemeyenler, sonuçta savaşta da kaybettiler. Savaşın kaybedeni, başarısız olanı oldular. Bunun için de, savaşta kazanmak yaşamda kazanmakla olur ilkesinin, gelişen aktif savunma savaşı süreci içerisinde çok daha etkili bir biçimde uygulanması gereği vardır. Bu konuda özellikle Botan deneyimi oldukça öğretici olmuştur. Yaşam çizgisinde tutarlı olanların kahramanca direnişleri ortaya çıkarken, yaşam çizgisinde tutarlı olamayanların ve geleneksel yaşam etkisini, basit bireysel yaşam tutkusunu aşamayanların, bırakalım savaşta kazanmayı, düşmanla çarpışma içine bile giremediklerini somut pratikte yaşayarak gördük. Bu durumu düzeltmek için de yoğun bir çaba harcıyoruz.

Bu bakımdan tüm gerilla güçlerimizin, başta komuta yapısı olmak üzere, parti yaşam çizgisini, Apocu yaşam çizgisini her alanda hâkim kılma ve temsil etme görevi vardır. Özellikle bu konuda YJA-STAR güçlerine büyük görev ve sorumluluk düşmektedir. Önderlik, özgür yaşamın özgür kadın etrafında gerçekleşen yaşam olduğunu her zaman söyledi. Dolayısıyla özgür kadının militanca temsilciliği olan YJA-STAR militanlığının, kendi etrafında özgür yaşam gerçeğini ödünsüz ve hiçbir bozmaya yer vermeden yaratması gereklidir. Çünkü kadın özgürlüğü açısından da bu gereklidir. Savaşta kazanmanın yolu da budur. Toplumsal özgürlük ve onun temelinde yer alan kadın özgürlüğünün sağlanması, ancak özgürlük, eşitlik ve demokrasi çizgisinde gelişen savaşımızın başarısına bağlıdır. Böyle bir savaşta başarı elde edebilmek için de, özgür yaşam çizgisini pratikte etkili bir biçimde geliştirme gereği vardır. Beritan'larla,

Zilan'larla başlayan ve günümüzde Şilan'lar, Viyan'lar, Nucan'lar, Tekoşin'ler, Yıldız'lar, Sorxwin'ler, Roza'lar ve Gülbahar'larla zirveye ulaşan YJA-STAR militanlığı, özgür kadın savaşçılığının ve doğru özgür yaşam gerçeğinin savaşta kazanmayı sağlatan doruğunu ifade etmektedir. Dolayısıyla her alandaki özgür kadın militanlığının, her türlü geri ve geleneksel yaşam ölçü ve etkilerini, basit arayışları bertaraf ederek, onlar karşısında doğru bir ideolojik duruş ve mücadele yürüterek, cins müca-delesini Apocu çizgide etkili bir biçimde geliştirerek, gerilla yaşamımızın savaşta kazanmayı sağlayacak özgür fedai yaşam gücü haline gelmesini sağlatma görevi vardır. Tüm yoldaşların bu görevi yüksek bir sorumlulukla ve kendilerini bu işe tümüyle katarak yürütmeleri, dolayısıyla savaşta bize kazandırtacak gerilla yaşamının her alanda topluma örnek olacak ve öncülük edecek düzeyde yaratılmasını sağlamaları, büyük çaba harcayıp başarıyı burada elde etmeleri kesin gereklidir.

Beşincisi, 2008 yılında kırda ve şehirde bütünlüklü bir savaş yürütmeyi esas almak gerekiyor. Şimdiye kadar öncelikle stratejik dağlık alanları, savaş alanları olarak değerlendirip kullanmaya çalıştık. Ardından kırsal alana savaşı kısmen yaydık. 1 Haziran 2004 Atılımından bu yana savaş durumumuzun gelişimi bu çerçevededir. Kırsal alanda yayılması, çok sınırlı olarak da şehir alanla-rına taşırılması söz konusudur. Şimdi bütün bunların artık geride ve yetersiz kaldığı, 2008 yılında bu durumu aşan bir savaş yaklaşımının esas alınıp uygulanması gerektiği açıkça ortadadır. Bu bakımdan elbette başta stratejik dağlık alanlar olmak üzere, tüm kırsal alanları yaygın bir gerilla alanları haline getirmek görevi vardır. Kırsal alana gerillacılığı yaymak 2008 yılında temel bir yaklaşımımız olacaktır. Bazı alanlarda gerilla üslenmesini ileri düzeyde geliştirirken, bazı alanlarda da gerillanın genişliğine yayılmasını esas alan bir pratik içinde olacağız. Bununla birlikte, şehirlerde de savaşı belli düzeyde geliştirmek için gerekli adımları atacağız. Kırda ve şehirde bütünlüklü bir savaş yürütmeyi esas alacağız. Özellikle düşmanın şehir ve kasabalardaki üslenmesi, mevzilenmesi durumu dikkate alınırsa, en yoğun hedeflerin bu alanlarda söz konusu olduğu,

dolayısıyla düşmana etkili darbelerin buralarda vurulacağı gerçeği ortaya çıkmaktadır.

Şimdiye kadar barışçıl ve demokratik çözüm arayışı içinde olduğumuz için bu alanlara savaşı yaymadık, Türkiye yönetimini bu konuda hep uyardık. Böyle bir savaşın yayılmasının tehlikeli olacağını, kendilerine zarar vereceğini söyledik. Ancak açığa çıktı ki, Türkiye yönetimi bu uyarılarımızı dikkate almamaktadır. Zayıflığımıza yormakta ve dolayısıyla Kürt sorununun çözümü yönünde adım atmamaktadır. Bu nedenle üzerimize imha ve tasfiye amaçlı saldırı temelinde gelinilen bu ortamda, bizim de kendimizi aktif savunma çizgisinde savunabilmek için düşmanın yoğunlaştığı ve zayıf olduğu alanlarda onu vurmayı esas alan bir savaş çizgisi izleyeceğimiz açıktır. Bu bakımdan da savaş planlamamız geçen yıllara göre çok daha geniş ve kapsamlı olacaktır. Bütün kırsal alanı, değişik coğrafi özelliklerin farklılıklarını gözeterek planladığımız gibi, şehir alanlarını da planlamaya dâhil edeceğiz ve daha geniş sahalarda, düşmanı olduğu her yerde vurmayı esas alan bir savaş pratiğini bu süreçte ortaya çıkartacağız.

Altıncısı, savaş hedeflerimizde de bir büyüme ve genişlemenin yaşanacağı açıktır. 1 Haziran Atılımı temelinde özellikle düşmanın askeri ve ekonomik güçlerini savaş hedefi yaptık. Bu konuda da mümkün olduğu kadar savaş suçu işleyen güçleri hedef almayı önemsedik. Oysa içine girdiğimiz süreçte artık bu durum aşılmaktadır. Düşmanın bütün askeri ve ekonomik güçleri savaş hedefi haline geldiği gibi, onlarla birlikte savaşa bulaşan, savaş suçlusu olan bütün odaklar da aktif savunma savaşının hedefleri arasına girmektedir. Özellikle halk üzerinde baskı uygulayan işbirlikçiajan yapılar, savaş suçlusu konumunda olan güçler savaşın hedefi durumunda olacaklardır. Yine psikolojik savaşın aktif militanca yürütücüsü olan, Türkiye'nin bütün imkânlarını savaşa seferber eden, askerden daha saldırgan ve daha asker bir yaklaşımla bu imha ve tasfiye savaşını kışkırtan, tahrik eden, bu temelde halkımıza dönük katliam savaşının sorumluları ve suçluları haline gelen odaklar da suçları oranında bu süreçte yaşanacak savaşın hedefi olacaklardır. Bu bakımdan daha geniş bir hedefler programı yapma ve bu çerçevede savaşın kapsamını daha da genişletme durumumuz yaşanacaktır. Bütün alanlar bu çerçevede bir yaklaşım göstererek her alanda düşmanı darbeleyip daraltacak, sınırlandıracak bir aktif savunma savaşının geliştirilmesi için gerekli bir planlama ve pratik içinde olacaklardır.

Yedincisi, gerillanın yaratıcı eylem çizgisi başarıyla uygulanacaktır. Özellikle 1 Haziran Atılımı temelinde gelişen aktif savunma sürecinde uygulanan düzeyin yetmediği, düşman üzerinde yeterince etkinlik kuramadığı gibi politik süreci de tam etkileyemediği ortaya çıkmıştır. Nitekim 2007 pratiğinin değerlendirilmesinden bu sonucu açıkça çıkartabiliyoruz. Örneğin Ağustos, Eylül aylarındaki sabotaja dayalı alt düzeyli eylemliliklerin siyasi gündem üzerinde etkide bulunması AKP yönetimi tarafından engellenebilmiştir. Ama ne zamanki Gabar eylemliliği ortaya çıkmış, işte o zaman deyim yerindeyse mızrak çuvala sığmayarak Kürdis-tan'da yaşanan savaş Türkiye'nin siyasi gündemi üzerinde bomba etkisi yaratmıştır. Özellikle 2007 yılında gerçekleşen Dersim, Gabar ve Oramar eylemleri sabotaj taktiğinin gerilla tarafından başarıyla aşılmasının önemli örneklerinden olmuşlardır. Bu bakımdan 2008 yılında da bir yandan sabotaj tekniğini ve taktiğini daha çok geliştirir ve yetkin uygulamasını ortaya çıkartırken, diğer yandan onunla birlikte gerillanın baskın, sızma, pusu gibi bilinen eylem biçimlerinin de yerinde, zamanında yaratıcı yöntemlerle etkili bir biçimde uygulanacağı kesindir. Bu nedenle orta yoğunluklu aktif savunma savaşının zengin bir eylem çizgisine sahip olacağı, esas olarak da bunun 2008 yılında her alandaki gerilla güçleri tarafından başarıyla geliştirileceği açıktır.

Son olarak, HPG'nin büyütülmesi ve gerillanın ideolojik ve askeri eğitiminin güçlendirilmesi hayati önemini korumaktadır. Bu

konuda özellikle HPG'nin büyütülmesi için tüm hareket olarak ve halk olarak çaba harcadığımız gibi, tüm gerilla birliklerinin ve alanlarının da yoğun bir çaba içinde olması, fırsat ve imkânları değerlendirerek ve gerekli örgütlenmeleri yaparak gerilla katılımını artırmaları gereği vardır. Özellikle pişmanlık kanunu temelinde AKP'nin gerillayı çözdürtme yaklaşımlarına karşı Kürt gençlerinin ortaya koyduğu hepimiz özgürlük dağlarına yürürüz kararının pratikleşmesi için gerillanın dağları gençliğe açması gerekmektedir. Bu konuda dar ve tutucu bir yaklaşımın var olduğu, biraz da kolaycı davranış içinde olunduğu gözlemlenmektedir. En başta bu yaklaşımların kesinlikle aşılması ve HPG'nin büyütülmesi konusunda herkesin üzerine düşen görevi mutlaka zamanında başarıyla yerine getirmesi gereklidir.

Bununla birlikte gerillanın gelişen savaş pratiğinin sonuçları temelinde ve yine orta yoğunluklu savunma savaşının ihtiyacını karşılayacak düzeyde teknik ve taktik eğitimden geçirilmesi önemlidir. 1 Haziran 2004 atılımından bu yana önemli bir taktik tec-rübe edinilmiştir. Yine teknik düzeyde HPG belli bir gelişmeyi yaşamıştır. Bütün komuta ve savaşçı gücünün askeri teknik ve taktik eğitimi bakımından yetkin kılınması, orta yoğunluklu savunma savaşının başarıyla geliştirilmesi açısından büyük önem arz etmektedir. Nicelikten daha çok içinde bulunduğumuz süreçte savaşı kazandırtacak olanın nitelik olduğu dikkate alınarak, komuta ve savaşçı gücünün eğitimine yaklaşım göstermek gerekir. Bu eğitim teknik ve taktik eğitim olduğu gibi, elbette ideolojik eğitim de olmalıdır. Savaşçının ideolojik bilincinin, inancının güçlendirilmesi, yine politik anlayış ve değerlendirme gücü kazanmasının sağlanması bir yandan herhangi bir siyasi askeri durumda nasıl davranması gerektiği bilincini yaratacağı gibi, diğer yandan da savaşa katılım noktasında cesaret ve fedakârlık konusunda büyük bir inanç ve irade gelişimine yol açacaktır. Savaşın sonucunu savaşçının iradesi, kazanma azmi, amaç bağlılığı ve kendini feda etme durumunun belirlediği, yine başarının teknik ve taktik ustalığa dayandığı gerçeği dikkate alınırsa, gerilla komuta ve savaşçı yapısının ideolojik ve askeri eğitiminin sürekli yetkinleştirilmesinin ne kadar önemli olduğu rahatlıkla görülebilir. Bu noktada da özellikle 2008 savaşının kazanılabilmesi için ideolojik ve askeri eğitimin imkânlar dâhilinde sürekli kılınması, savaş gücünün bilinç ve tecrübesinin yükseltilmesi için sürekli çaba harcanması büyük önem taşımaktadır.

Değerli yoldaşlar!

Bunlar gibi savaşta başarı kazanmamızı sağlayacak daha birçok husus üzerinde durulabilir. Böyle bir sorgulama temelinde kendimizi ne kadar yeniler, düşünce ve davranış bakımından güçlendirirsek, 2008 yılının o kadar büyük kazanımlarla dolu bir yıl haline geleceği kesindir. Bunda da ölçünün Önderlik gerçeği ve şehitler çizgisi olduğu açıktır. Bu açıdan bizi her bakımdan, duygu, düşünce, davranış, strateji ve taktik bakımından donatacak, güçlendirecek, zengin kılacak bir Önderlik gerçeğimiz vardır. Önder Apo'nun mücadeleye ilişkin düşünceleri her bakımdan önümüzü aydınlatan, bize yol gösteren düzeydedir. Onunla birlikte, eşi gö-rülmemiş bir zulüm ve işkence ortamına karşı gösterdiği insanüstü direnişin ve üretkenliğin bizim için yol göstericiliği çok daha büyüktür. Dolayısıyla Önderlik gerçeğimiz, hem düşünce ve hem de pratik bakımdan doğrunun ne olduğunun, insani ve militan tutumun nasıl olması gerektiğinin tartışma götürmeyecek düzeyde kavranmasını sağlatacak düzeydedir. Böyle bir Önderlik militanlığı eğer kendini çizgi gerçeklerine güçlü bir biçimde verirse, her türlü zorluğu yenme, engeli aşma ve her ortamda başarı kazanma gücünü kesinlikle gösterir.

Bununla birlikte, 2007 yılında da HPG büyük şehitler verdi. Kahramanca bir direniş yürüttü. Sayıları iki yüzü aşan bir şehitler ordusu gerçeği ortaya çıkardı. Daha öncesinin on binleri bulan büyük şehitler ordusu, 2007 yılında da HPG'nin kahramanlık çizgi-sinde geliştirdiği direniş içerisinde yeni kahraman

evlatlar kazandı. HPG'nin 2007 direnişi de büyük kahramanlar, önderler, komu-tanlar yarattı. Başta HPG Askeri Konsey üyeleri Medeni, Gülbahar ve Roza yoldaşlar olmak üzere onlarca kahraman, onlarca mili-tan yoldaş en zor koşullarda kahramanca savaşarak şehit düştüler. 2007 yılının Özgürlük Hareketimiz ve Kürt halkı tarafından kazanılmasını bu büyük kahramanların cesaret ve fedakârlıkları yarattı. Onların her birinin doğru anlaşılması ve yaşam derslerinin yeterli çıkartılması bile hepimiz için büyük bir savaşçı haline gelme fırsatı ve imkânı verme gücüne sahiptir. Bir tanesinin bile doğru incelenip anlaşılması, yenilmez militanlığı kesinlikle ortaya çıkartabilecektir. Nitekim en zor koşullarda büyük yaratıcılık öngören kahramanca direnişlerin başarılı sonuçlarının dersleri söz konusu olduğu gibi, ortamımızda yaşanan hata ve eksikliklerin sonucunda yol açılan ve derslerini daha güçlü çıkartabileceğimiz şahadet örnekleri de vardır. Hem başarılı sonuçlar veren örnek-lerin derslerinin ve hem de hata ve eksikliklerden kaynaklanan olayların derslerinin Önderlik çizgisinde doğru ve yeterli çıkartıl-ması, bütün HPG komutan ve savaşçı yapısını düşman karşısında daha sağlam duran, daha etkili savaşan, dolayısıyla başarı üstüne başarı kazanan bir düzeye taşıyacaktır.

Bu büyük şehitler ordumuz, bize doğruların ne olduğunu netçe gösterdiği gibi, elbette bizi mücadeleye çeken, çağıran en büyük kuvvet de olmaktadır. Onlar ki, gerçekten cesaretin, fedakârlığın, yiğitliğin, kahramanlığın en seçkin örneğini vermişlerdir. Kürt halkının özgür ve demokratik gelişmesini sağlatabilmek, inkâr ve imha saldırılarını boşa çıkartabilmek için bütün güçlerini ve yaşamlarını hiçbir kaygı ve endişe taşımadan feda etmişlerdir. Böyle büyük önderlere, yoldaşlara, militanlara sahip olan HPG'nin komuta ve savaşçı gücünün her koşulda kahramanca direniş göstereceği ve her türlü saldırıyı kıracak bir azmi ve kararlılığı her yerde gösterebileceği kesindir. Bu bakımdan AKP Hükümetinin oyunları boşunadır. Pişmanlık kanunu baştan ölü doğmuştur. "Teslim ol" çağrılarına HPG militanlığı kendini ateş topu yaparak yanıt vermektedir. Kürt gençliği özgürlük mücadelesine daha büyük güçle sahip çıkarak ve özgürlük dağlarına, gerilla saflarına yürüme kararını vererek karşılamıştır. Bu bakımdan da yüzlerce sayıya ulaşan kahraman şehitler gerçeğimiz doğru tutumun, kararın, yaşamın ne olduğunu bize gösteren gerçeklerdir. Onlar bizim yaşam gücümüz, doğrultumuz, özgür ve demokratik duruşumuz, geçmiş ve geleceğimizin temsilidirler.

Değerli yoldaşlar!

2008 yılına girerken, 2007 yılının bu büyük kazanımları, Önderlik duruşu ve şehitler öncülüğü temelinde hareket ve halk ola-rak çok daha güçlü, iddialı ve kararlı olduğumuz kesindir. Her türlü gericiliği ardına alarak kirli bir saldırıyı dayatmak isteyen AKP Hükümetine karşı, PKK Hareketi ve halk olarak bizim de özgürlük ve demokrasi çizgisinde bilincimizi, inancımızı ve irademizi en üst düzeye çıkartarak, 2008 yılına en büyük bir direnişle cevap vereceğimiz ortadadır. Bu konuda büyük bir kararlılığa sahip olduğumuz gibi, gerilla güçleri olarak da harekete ve halka bu büyük direniş yılında öncülük etme azmimiz, kararlılığımız, bilinç ve iddiamız tamdır. HPG büyük gerilla kahramanlığının başarı çizgisini 2008 yılında daha güçlü temsil ederek, Kemal'lerin, Agit'lerin, Beritan'ların, Zilan'ların, Erdal'ların, Medeni'lerin ve Gülbahar'ların kahraman ordusu olduğu gerçeğini 2008 yılında da herkese gösterecektir.

Bu kararlılık ve inanç temelinde, bir kere daha 2008 yılında Önderliğimize, halkımıza ve tüm yoldaşlara bu kutsal özgürlük mücadelesinde üstün başarılar diliyoruz. Önderliğimize ve şehitlerimize verdiğimiz sözü 2008 yılını özgürlük ve demokrasi mücadelemizin en büyük kazanım yılı haline getirerek temsil edeceğimizi belirtiyor, bu temelde tüm yoldaşların üzerine düşen görevleri başarıyla yerine getireceği inancıyla hepinize yönetimimiz adına selam ve saygılarımızı sunuyoruz.

Halk Savunma Merkezi

Komünal Konfederalizm

PKK Önderliği, İmralı Savunmalarıyla, özellikle de **"Bir Halkı Savunmak"** kitabında tarihsel temellerini ve teorik içeriğini geniş bir ufuk içinde ifade etmeye çalıştığı toplumsal teorisinin ana ilkelerini yedi maddelik bir deklarasyonla Mart 2005 Nevroz'unda şöyle özetledi:

1. İnsanlık Zagros ekosisteminde gerçekleşen tarım devrimi temelinde 19. yüzyıl başlarına kadar gelmiştir. 19. yüzyıl başlarında ikinci büyük devrim olan sanayi devrimi gerçekleşmiştir. Bu ikinci devrim ulus devletin oluşmasın da önemli rol oynamıştır. Ulus devlet sistemiyse 20. yüzyıl sonlarına doğru toplumsal gelişmenin, demokrasi ve özgürlüklerin önünde en ciddi engel durumuna gelmiştir.

2. Yirminci yüzyıl başında geliştirilen ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı ilkesi, devlet kurma hakkı olarak anlaşılmıştır. Bu temelde oluşan ulus-devletler günümüzde gelişmenin önünde ciddi engel durumundadırlar. Ulus-devlet'e dayalı BM'ler modeli yürümemektedir. Körfez Savaşı ve Irak'taki durum bunun kanıtı olmaktadır.

3. Bundan çıkışın temel yolu, ulus-devlete göre gelişen küresellik değil, tamamen halka dayanan ve gücünü tabandan alan demokratik konfederatif sistemdir. İnsanlık tarihinde devlet olgusu ezeli olmadığı gibi, ulus-devlet de ebedi değildir. Günümüzde küreselleşme ile ulus-devlet aşılmaktadır. Ancak bu süreçte emperyalizm ciddi bir yeni sistem modeli geliştirmediği için mevcut sistemin krizi derinleşmiş ve kaosa dönüşmüş-tür.

4. Bu durumda tek alternatif demokratik konfederalizmdir. Bu piramit tarzı bir örgütlenme modelidir. Burada söz, tartışma ve karar topluluklarındır. Tabandan en üste kadar delegeler seçimle gelir ve tepede bir koordinasyonu oluşturur. Delegeler halkın bir yıllık memurları gibi çalışır.

5. Ortadoğu'nun ağırlaşan tarihsel ve toplumsal sorunların çözümü için de demokratik konfederalizm sistemi geçerlidir. Kapitalist sistem ve emperyal güçlerin dayatmaları demokrasiyi geliştiremez. Ancak demokrasiyi istismar edebilir. Demokratik konfederal sistemde, tabandan gelişen demokratik seçeneği egemen kılmak esastır. Bu sistem toplumsal temelde etnik, dini ve sınıfsal farklılıkları gözeten bir sistemdir.

6. Kürdistan içinse kendi kaderini tayin etme hakkı, milliyetçi temelde devlet kurma değil, siyasi sınırları sorun yapmadan ve sınırları esas almadan kendi demokrasisini kurma hareketidir. İran'da, Türkiye'de, Suriye'de ve hatta Irak'ta oluşacak bir Kürt yapılanmasında tüm Kürtler bir araya gelerek kendi federasyonlarını, birleşerek de üst konfederalizmini oluştururlar.

7. Kürdistan Demokratik Konfederalizminde asıl karar yetkisi köy, mahalle ve şehir meclis delegelerinindir. Dolaysıyla halkın ve tabanın kararı geçerlidir.

Yedi maddelik bu ilkeler deklarasyonu yayınlandıktan sonra, Önder Apo bunu örgütün, halkın ve kamuoyunun gündemine taşıdı. Yeni açıklamalarla peş peşe içeriğini doldurmaya, anlaşılmayan veya yanlış anlaşılmaya açık yönlerini anlaşılır kılmaya çalıştı. Öncelikle de örgüt ve halk tarafından tartışılmasını ve anlaşılmasını istiyordu. Bu açıklamalardan bir gün sonra, Newroz günü kutlamalarında halk yeşil zemin üzerinde parlayan güneş ışınlı bayraklarıyla meydanlara indi. Halk için tartışılmasının fazla bir anlamı yoktu. Ya da Önderliğin özetlediği bu tezler zamanla tartışılacak ve anlaşılacak şeylerdi. Önemli olan Önderliğin söylediklerine sahip çıkmaktı. Halk için açıklanan bu ilkelerin özgürlük davalarına uygun bir sistem olduğu kesindi. Önderlik ilan ettikten sonra, kuşku duyulacak bir şey yoktu. Bu tartışmalar örgütümüzün gündemine bir ölçüde ağır ve gecikmeli girdi. Ancak kısmen gecikmeli olsa da, örgütün eğitim ve tartışma gündemine oturdu.

"Kamuoyunda" ise değişik tepkilerle karşılandı. Önderliğin bu yeni sistem tanımlamasına ve isimlendirmesine ilk tepki verenlerin başında Türk devletinin siyasi ve akademik sözcüleri oldu. Assam Başkanı Ümit Özdağ -ki, MHP'nin başkanlık yarışmalarında adı ageçenlerden biridir-, Önderliği "başka bir isim ve gizleme altında eski devletçi tezlerine dönüş yapmakla" suçladı. "Öcalan Ortadoğu siyasetini en iyi bilen ve içinde pişenlerden biridir. O ne yaptığını ve ne söylediğini çok iyi bilir" diyordu. Önderliği, "Türk ve Kürt etnik yapılarına dayalı iki toplumlu yapıya dayanan konfederal bir devleti istemekle" suçluyordu. Ona göre, Önderliğin demokratik cumhuriyet teziyle dile getirmeye çalıştığı sistem ve teori de buna benzer sonuçlar verecekti. Dolayısıyla Önderliğin demokratik cumhuriyet tezinde dolaylı yollardan dile getirmek istediğini, demokratik konfederalizm ile açığa vurmuştu. Demokratik cumhuriyet'te bu devletçi amaçlarını "üstü örtülü" savunmuştu, ancak bu yeni teziyle tekrar Türk ve Kürtlerden kurulu demokratik cumhuriyet yerine demokratik konfederalizme dönmüştü. Baştan beri Önderliğin eski devletçi tezlerinden asla vazgeçmediğini, amaçlarını bir biçimde savunduğunu, ama kamuoyunu ve devleti yanıltmak için başka isimler ve örtüler altında bunu yapmaya çalıştığını anlatmaya çalışıyordu.

Türkiye'de devletçi ve milliyetçi çevrelerin, sağ ve sol milliyetçiliğin konuya ilişkin değerlendirmeleri aşağı yukarı bu çerçevede olmuştur. Türk devleti ve milliyetçi sözcüleri için bunlar beklenebilecek değerlendirmelerdi. Fazla farklı bir yaklaşım beklemek gerçekçi olmaz. Onlar işin özünü ve gerçeğini çok iyi bilseler ve anlasalar bile, bu tarz bir manipüle etmekten geri duramazlar. Bizce bu anlaşılmayacak ve fazla yadırganacak bir durum değildir. Önemli olan kendilerine sosyalist, demokrat, devrimci, toplumcu ve ilerici diyen çevrelerin nasıl baktıkları ve ne gibi değerlendirmeler de bulunduklarıdır.

Bu kesimlerden gelen tepkiler de farklıydı. Mahir Sayın, Önderlik görüşlerinin anarşizmle yıkandığını söyledi. Önderliğin devlet üzerine yeni değerlendirmeleri, Lenin tarafından teori ve pratiği geliştirilen proleter devleti ve diktatörlüğü reddetmesi, ulus-devlet dahil her türlü devletçi yaklaşım ve zihniyetti mahkûm etmesi anarşizmi çağrıştırıyordu. Ona göre bu tezler, "anarşizmin, devlet ve otorite tanımayan özgürlükçü tezlerinin ifadelerini ve ruhunu" yansıtıyordu.

Önderlik, devlet konusunda Marksizm-Leninizm'in teorik kökenine dayanarak gerçekleşen devletçi reel sosyalizmle kendi teorisi arasına mesafe koymuş, her türden devletçi yaklaşımı reddetmiştir. Bunun açık teorik ifadesini "Bir Halkı Savunmak" kitabında iyi koymuştur. Reel sosyalizmin uygulamalarını ve son çözülüş tecrübelerini de dikkate alarak, bunun tarihsel toplumsal ve felsefi temellerini çok derin ve ikna edici değerlendirmelerle ortaya koyup sonuca ulaşmıştır. Açık ki kendi döneminde anarşizmin proletarya diktatörlüğüne ve sosyalist devlet tezine yaptığı eleştirilerin ispatlanmış haklı nedenleri vardır. Bakunin, Marks ile polemiğinde, Marks'ın proleter devleti yaratmakla burjuvazi yerine yeni bir sınıf olacak kızıl (-bürokrasinin-) burjuvaziyi geçireceğini söylemiş ve bu eleştirileri Sovyet deneyiminde kehanet derecesinde doğrulanmıştır.

Anarşizmin Marksizm'e eleştirileri sadece devlet ve diktatörlükle de sınırlı değildir. Özgürlük, ekonomi ve mülkiyet (eşitlik), toplumsal tarih ve sınıf, birey-toplum ilişkisinde birey ahlakı gibi birçok kavram ve toplumsal olgu konusunda ciddi ve haklı nedenlere dayanan önemli eleştirileri yapmıştır. Ne var ki, 19. yüzyılın ikinci yarısından sonra kapitalist sisteme alternatif bir muhalefet gücü olarak ön plana geçen Marksizm'in giderek güç kazanması, işçi sınıfı ve aydınlar içinde başat bir örgüt haline gelerek siyasette ağırlık oluşturması ve Bolşevik Devrimiyle dünya çapında devletçi sisteme kavuşması anarşizmin nefesini kesti ve onu marjinal bir çevre derekesine düşürdü. Marksist "teori ve kökene" dayanan ve Leninizm'le büyük uygulama gücüne ulaşan sosyalizmin devletçi sistemi, taktik açıdan "büyük başarılar" kazanmıştır. Bu

başarılar Marksist-Leninist devletçi sosyalizmin "bilimselliğine", "haklılığına" ve "doğruluğuna" bağlandı. Anarşizmin silinme ile yüz yüze gelen güç kaybını ise onun "yaramazlığına", "çocukluk hastalığına", "başıbozukluğuna" ve "anti-bilimsel" tutumuna ve teorisine bağlanmıştır. Anarşizm bu saldırılar altında sadece marjinal düzeye gelmekle kalmamış, dünya çapında büyük güce ulaşan devletçi sosyalist sistem tarafından çok büyük ve telafisi zor olan teşhirlere uğratılmıştır.

Tabii bu anarşizmin ciddi yanılgılar ve zaaflar içinde olmadığı, yapılan eleştirilerin tümüyle yersiz ve haksız eleştiriler olduğu anlamına gelmez. En az devletçi sosyalizm kadar, anarşizmin de ciddi hatta ve yetersizlikleri vardır. Yani her iki ekolün doğru yanları ve ifade ettikleri değerler kadar, her zaman kendi içlerinde trajik kayıp ve saplantıları barındıran zayıf karınları olmuştur. Marksist-Leninist teori, devleti kutsayarak sonuçta yeni bir egemen sınıf ve yeni bir devletin yolunu açarken, izledikleri yol ne yazık ki amaçlarına ters sonuçlar doğurmuştur. Ancak anarşizm de içine girdiği çok nihilist, sorumsuz ve kendiliğinden yaklaşımlarla Hıristiyan manastırlarının sahip oldukları kudret kadar bir kudrete bile ulaşamamıştır. "Her türlü otorite ve hiyerarşiye karşı çıkma ve özgürlüğü savunma" adına toplum örgütsüz ve savunmasız bırakılmıştır. Dolaysıyla özgürlük, eşitlik ve demokrasi konusunda çok değer ve anlam ifade eden yaklaşımlar ve toplumsal teorilerine rağmen, bunları topluma taşıracak, mal edecek, demokratik sosyalist bir sisteme dönüştürecek her türlü örgütsel araçlardan kendilerini mahrum bırakmışlardır. Bu araçlar ille de devlet olmak zorunda değildi. Özgürlükçü komünal topluluklardan ve yapılardan çokça bahsedilmiştir. Ancak pratik etkinlik ve uygulamaları çok sınırlı ve güdük kalmıştır. Bu amaçlar için ciddi bir dirayet ve sorumluluk gösterilmemiştir. Ve bu naif gayri ciddi yaklaşımlarla çok şey kaybedilmiştir.

Anarşizmin birçok konuda eleştirisini yapmak, mücadele mirasından çok tarihi ve çarpıcı dersler çıkarmak mümkündür. Burada örnek kabilinden göstermeye ve anlatmaya çalıştığımız her iki ekolün de ciddi hata ve yetersizlikler içinde olduklarıdır. Her iki akımın da kendi yanılgılarına ciddi yönelmeden, kendilerini eleştiri ve özeleştiri süzgecinden geçirmeden yeni bir çıkış yapmaları zordur. Ancak yine de şunu vurgulamak gerekir ki, hâkim güç olan Sovyet sistemi ayakta kaldığı müddetçe anarşizmin gözden düşmesinde büyük rol oynamıştır. Sovyet sisteminin çözülüşünden sonradır ki, anarşizmin Marksizm'e yönelttiği devlet ve diktatörlük konusundaki eleştirileri yeniden canlanmış ve gündeme gelmiştir. Geçmişinde anarşist olan ve yaşadığı müddetçe de anarşist teoriye önemli katkılar yapan ve yenilikler getiren, anarşizmin ve reel sosyalizmin teori ve pratiğinden önemli dersler çıkararak bunları sentezlemeye çalışan Murray Boockhin'in değerlendirmeleri bu nedenle dikkate değerdir. Önderlik tarafından yararlanılan önemli kaynak ve katkılardan biridir. Dolayısıyla Mahir Sayın'ın entelektüel birikimi ve konuyla ilgisi olduğu için, Önderliğin yeni toplum teorisinin, hem klasik sosyalizmin -Marksizm kökenli sosyalizmin- hem de zamanında haklı eleştiri ve uyarılarda bulunan anarşizmin olumlu birikimlerini bir araya getirerek kendi özgün birikimleriyle sentezlediğini vurgulamak istemiştir. Bundan dolayı Mahir Sayın'ın "anarşizmin suyu ile yıkanmıştır" sözlerinden öte, sosyalizm mücadelesinin ve halk hareketlerinin ortaya çıkardığı birikimlerin özgün ve yaratıcı bir sentezi olduğunu vurgulamak daha yerinde ve gerçekçi bir değerlendirme olacaktır.

Diğer üçüncü bir yaklaşım milliyetçi Kürt çevrelerinden geldi. Bunlardan pek çoğu ve her biri kendi üslubunda bir şeyler söylemeye ve anlatmaya çalıştı. Ancak her zamanki hallerinde olduğu gibi, kimilerinin kafaları karışıktı ve kimileri de Önderliğin tezlerini boşa çıkarmanın kendilerine kazandırdıkları "kahramanlığın" yarışı içinde idiler. Birçoğu için söylenenler anlaşılmaz şeylerdi veya anlamak istemediler. Bunun için pek çoğu bu tezler üzerinde ciddi kafa yorup gereken

sonuçları çıkarma gereğini duymadılar ve böyle bir sorumluluğu göstermediler. En iyimser değerlendirme yapanlar, "Eğer gerçekleşebilirse iyi şeyler olabilir. Ama uygulama şansı ve gücü olmayan ütopik görüşlerdir" deyip inceden bir alaya aldılar. Anlaşılıyor ki, getirim kapısı haline getirdikleri çok basit ve ucuz bir Kürtçülükten öteye, bunların toplumun sorunlarıyla ilgili kafa yorma diye bir dertleri yoktur. Bunların kendileri için gördükleri en hayırlı iş, Güney federe devletçiğinin kapılarını aşındırmak ve eğer mümkünse oradan birkaç ihale koparmaktır. Çoktan çağı geçmiş ve demode olmuş ulus-devlet teorilerinin dışında, çağın ve uygarlığın gelişmelerinden haberleri yoktur. Öküzün trene baktığı gibi son hızla hareket eden toplumsal ve uygarlıksal değişim treninin nereye varacağını ve hangi istasyondan neyi alıp neyi bırakacağını akıllarının ucuna bile getirmeden uzaktırlar. İnsanlık ve halkların yeni toplumsal teorilere, düşünce arayışlarına, çeşitli eylem ve çözüm biçimlerine su ve hava kadar ihtiyaç duydukları böyle bir dönemde, bu kesimlerin sanki hiç bir şey yokmuş gibi bu gelişmelere kulaklarını kapatmalarını ancak sorumsuzluk ve duyarsızlıkla açıklanabilinir.

Kuşkusuz bir sistemin ideolojik ve teorik temelleri kurulduğunda buna ilişkin görüşler ve tepkiler gelecektir. Bu tepki ve eleştirilerin iki boyutu vardır. Bunlardan birincisi sosyalizme, komünalizme, demokrasiye, özgürlük ve eşitliğe karşı duran ve kurulu sistemin çıkarlarını, amaçlarını bilinçlice savunan hâkim egemen sistemin boşa çıkarma çabalarıdır. Elbette bu cepheden gelen itirazlara kulak verilir, bunların çarpıtma çabalarına karşı durulur. Ancak şunu bilmeliyiz ki, çok haklı gerekçeler ve bilimsel verilere dayansa da, bunlara bu gerçekleri kabul ettirmek zordur. Çünkü "yüce devlet ve millet çıkarları" bu gerçekleri göremeyecek kadar bunların gözlerini kör etmiştir. "Görmedim, duymadım, bilmiyorum" diyerek üç maymunları oynamaya devam edeceklerdir. Bunlara bu gerçekleri kavratmak sadece teoriyle olmaz, farklı dil ve yöntemlerle anlayabilecekleri usulleri devreye sokmak gerekir. Bu anlaşılır bir durumdur.

Burada önemli olan ikinci boyuttur. Bu, iyi niyetli olup gerçekten anlama gücünü göstermeyen, eski paradigmanın etkisi altında oldukları için eskiye şartlanan, ama bir biçimde anlamaya ve katkı sunmaya çalışan kesimlerdir. Bunlar önemli aydın çevrelerdir, toplumun kanat önderleridir. Aydınlanmaya ve bilinçlenmeye çalışan gençliktir, kadındır, azınlık ve geniş halk kitleleridir, kısacası uyanışa geçen halkın kendisidir. Önderliğin teorisini ve amaçlarını bu kesimler için anlaşılır kılmak büyük önem taşır. Ancak bunu yaparken kısır tekrarlara düşmemek, içerik ve anlatımda tekdüze olmamak gerekir. Bunun dilini ve yöntemini iyi geliştirmesini bilmeliyiz. Teoriyi pratik eylem ve uygulamalarla derinleştirmeli, sonuçlarını tekrar teorik ve felsefi güce dönüştürebilmeliyiz. Güncel ve tarihsel gerçeklerle bağını iyi kurmalıyız. Özelliklede teorinin stratejisine ve ana amaçlarına ulaşmak için uygulanabilinir yol ve yöntemlerini çok iyi bilince çıkarmalı ve izah etmesini bilmeliyiz.

Abdullah ÖCALAN
Sosyal Bilimler Akademisi

TÜRK ÖZEL SAVAŞ REJİMİ VE BASIN-YAYIN

Cemal ŞERİK

Türk Özel savaş rejimi tarihinin en zorlu döneminden geçmektedir. İdeolojik ve siyasi alanda yaşadığı kırılma onu kendini yeniden restore etmekle karşı karşıya bırakırken, 21. yüzyıl gerçekleri karşısında tasfiye olmakla karşı karşıya bulunmaktadır. O nedenledir ki, özel savaş rejimi tarihinde görülmediği ölçüde kirli savaşını tırmandırmaktadır. Ekonomi, siyaset, diplomasi tamamıyla özel savaşın hizmetine sunulurken, sosyal ve kültürel alan da özel savaşa güdümlü hale getirilmektedir.

Bugün Türkiye'de yaşananlar tamamıyla bu çerçevede gelişmektedir. Askeri olarak özel profesyonel orduya geçiş çabalarına hız verilirken modern teknikle donanım gerçekleşmekte, siyasi olarak hükümet ve ordu uzlaşması öne çıkarılmakta, ideolojik olarak Türk-İslam sentezine yeni bir biçim kazandırılmaktadır. Toplumsal alanda ise "bizim çocuklar" mantığıyla Türkiye'nin sağcısı, dönek solcusu, sözde demokratı, liberali, milliyetçisi, dincisi, laik'i vb. bir araya getirilmektedir. Düşman olarak da Kürtler ilan edilmektedir.

Bu şekilde TC devleti Kürtlere karşı ilan edilmiş savaşın açık ve yürütücü tarafı haline gelmiştir. Türkiye'de özel savaş rejiminin kendini bu şekilde restore ederek konumlandırması Türkiye'nin mevcut gerçekliğini ortaya koymaktadır.

Artık buna göre Türkiye'deki özel savaş rejimini ele alıp değerlendirmenin gereği açığa çıkmaktadır. Kimilerine göre AKP ve Genelkurmay ittifakı olan mevcut rejimin hileleri, takıyyeleri kabul edilebilir cinsten olabilir. Yaratılan bu yanılsamanın kendisi bile özel savaş rejiminin kendini restore ederken ne kadar aldatıcı bir konumda bulunduğunu göstermektedir. Bu da Türkiye'de özel savaş rejiminin kendini restore etmede kullandığı yöntemleri ele almayı ve üzerinde ısrarlı bir şekilde durmayı gerekli kılmaktadır.

Psikolojik Savaş Boyutuyla Özel Savaş

Özel savaşın rejimi kendini restore ederken kullandığı yöntemler daha çok psikolojik savaş çerçevesinde geliştirilmektedir. Bu noktada denilebilir ki, günümüzde psikolojik savaş özel savaşın öne çıkan yönü olmaktadır. Psikolojik savaşın, özel savaşın sacayaklarından birini oluşturması aynı zamanda dönemsel olarak özel savaş tarafından günümüzde öne çıkarılmasının nedenlerinden birini de oluşturmaktadır.

Değişik dönemlerde savaşların şiddet araçlarına başvurulmadan sürdürüldüğü, hatta kimi zaman şiddet araçlarına başvurulsa da psikolojik amaçlı kullanıldığı bilinmektedir. Birinci ve ikinci dünya savaşları arasındaki dönemde yürütülen sinir savaşı 1950'ler sonrası sürdürülen soğuk savaş bu kapsam dahilinde yürütülen savaş türleri olarak tarihe geçmişlerdir. Bu her iki dönemde de tırmandırılan savaş söylemleriyle karşıt olarak ilan edilen güçlerin iradesi teslim alınmaya çalışılmıştır. İradeyi teslim alma yöntemi olarak geliştirilen bu savaş türleri, daha sonra özel

savaşın da ana ayaklarından biri haline getirilmiştir. Bununla hedeflenen hasım güçlerin iradelerinin teslim alınması, yönlendirilmesi, bilinçlerde muğlâklıklar yaratılarak dıştan etkilenmeye açık hale getirilmesidir. Bu şekilde ele alınan psikolojik savaş özel savaşın diğer iki ayağı olan gayri nizami harp ve istikrar harekâtlarının bir tamamlayanı olarak kabul görmüştür. Ancak her ne kadar bir tamamlayan olarak ele alınsa da, sıralamada öncelikli bir konumda da bulundurulmuştur. Çünkü özel savaşın gayri nizami harp ve istikrar harekâtı bölümünün devreye girebilmesi için mutlaka psikolojik ortam ve önkoşullarının hazırlanmasına ihtiyaç duyulmuş ve bunun gereklerinin yerine getirilmesi görevi psikolojik savaş kapsamında ele alınmıştır.

Psikolojik olarak toplum, düşünsel olarak harekete geçirilecek güçler hazır hale getirilebilindiğinden özel savaşı sürdürmekte olanaklı hale gelmektedir. Destabilize ve stabilize olarak kendi içerisinde dönemlere ayrıştırılan istikrar harekâtının gerçekleşmesinde toplum psikolojik olarak buna hazırlanmakta ve yapılan askeri darbelerle de son nokta konulmaktadır. Öyle ki, toplumun yaşanan karmaşaya, çözümsüz kalan sorunlara artık son verilmesini ister hale getirilmesinin ardından darbeler gerçekleştirilmek istenmektedir. Demokrasi güçlerinin yaşanan sorunları çözmeye hazır hale gelemediği koşullarda gerçekleşen darbeler topluma kurtarıcı olarak sunulmuşlardır.

Gayri nizami harp diye adlandırılan kontrgerilla harekâtı için de benzeri bir durum söz konusudur. Kişiler, toplumun belirli kesimleri önce bu harekâta hazır hale getirilmektedirler. Şoven milliyetçi duygular, halkın istismara açık duyguları, dinin kullanılması hep bu çerçevede kullanılan ideolojik araçlar olarak öne çıkarılmışlardır. Bunlar aynı zamanda özel savaşın kullandığı ideolojik temel argümanlar da olmaktadır. Bu şekilde ister gayri nizami harp ister istikrar harekâtı olsun, özel savaşın bu temel iki ayağı da harekete geçirilirken öncelikli olarak kullanılan psikolojik savaş olmaktadır.

Psikolojik savaş özel savaşın uygulanmasında en ciddi, en uzun süreli ve en masraflı olan kısmını oluşturmaktadır. Çünkü hedefi toplum ve bireydir. En gelişkin teknik bile onu kullanacak insan olmadan işe yaramamaktadır. Bu nedenle özel savaşın sürdürülmesinde toplumun buna hazırlıklı hale getirilmesi sanıldığından daha çok planlama ve kapsamlı bir harekâtı gerekli kılmaktadır. Uzun süreli araştırmalar sonucu toplumun nasıl etki altına alacağını saptayan araştırma kuruluşlarından tutalım, bu konu üzerinde duracak olan kişilerin hazırlanmasına varıncaya kadar gerekli hazırlıkların yapılmasını gerektirmektedir. Bu çerçevede özel bir uzmanlık alanı olarak ele alınmıştır.

Özel savaşın temel karargâhlarından olan Pentagon'da bu kapsam dahilinde geniş çalışmaların yapıldığı ve buradan da dünyanın birçok bölgesine yaygınlaştırıldığı bilinmektedir. Aslında bu durum ilk başta strateji olarak ele alınan ve siyasetin hizmetine sunulan özel savaşın da kendini kendi içersinde aşması gibi bir koşul da yaratmıştır.

Türk Özel Savaşı

Savaş stratejistleri savaş için "politikanın şiddet araçları kullanılarak devam ettirilmesi" biçiminde bir tanımlamada bulunmaktadır. Bunu güçlendirmek için de "politikayı savaşın belirlendiği döl yatağı" olarak kabul etmektedirler. Genel anlamda savaş-siyaset ilişkisine bakıldığında bu doğru olarak da kabul edilebilir. Ancak bu eksik ve her durumda geçerliliğini koruyan bir tespit de değildir. O nedenle indirgemeci bir yaklaşımla bu şekilde savaş-siyaset ilişkisini ele almak doğru olmamaktadır. Bu görüşün daha iyi anlaşılması açısından toplumsal alanda altyapı ve üstyapı kurumları arasındaki ilişkilerinin de yeniden gözden geçirilme gereği bulunmaktadır.

Genel yaklaşıma göre alt yapının üst yapıyı belirlediği kabul edilir. Kimi durumlarda üst yapının alt yapıyı belirlediği de görülmektedir. Öyleyse alt yapı üst yapı arasındaki ilişkiyi mutlaklaştırmak doğru bir yaklaşım olmayacağı gibi, formel bir yaklaşımdan da öteye gitmeyecektir.

Savaş-politika, altyapı-üstyapı ilişkilerinin bugüne kadar savunulduğundan daha farklı bir konumda bulunduğu bölgelerin başında yer alan Ortadoğu bu konularda bizleri yeniden düşünmeye ve farklı değerlendirmelerde bulunmaya götürmektedir. Ortadoğu'da siyaset ekonomiyi belirlemekte, siyaseti ise savaş belirlemektedir. Ortadoğu'nun bu gerçekliği; ekonomi-siyaset, siyaset-savaş ilişkisini yeniden ele almayı gerekli kılmaktadır.

Özel savaş olgusuna da bu çerçevede bakmak gerekmektedir. Özel savaş strateji olarak savaşın özelleştirilmesini anlatmaktadır. Savaşın özelleştirilmesi ise, hangi coğrafyada gerçekleşiyorsa ona göre bir biçim ve içerik kazanmasını gerektirmektedir. Vietnam'da özel savaş, savaşın Vietnamlaştırılmasıydı; Şili'de özel savaş, askeri faşist darbenin geliştirilmesiydi; Arjantin'de özel savaş sisteme muhalif olan toplumsal kesimlerinin tepkilerinin yumuşatılmasıydı. Hep bu şekilde stratejistlerinin yapmış oldukları planlamalar şeklinde hayata geçirilmeyi ifade ediyordu. O nedenle de belirlenen, yön verilen bir olgu olarak ele alınmaktaydı. Ancak Türkiye'deki özel savaş tüm bu yukarıda belirttiklerimizi içermekle birlikte, bunlardan da farklı bir özelliğinin olduğu gerçekliğini açığa çıkardı.

1980 askeri darbesi ve Seksen sonrası Kürdistan'da Geliştirilen özel savaş Türkiye Cumhuriyeti Devletinin dört başı mamur Bir özel savaş rejimi olma Sürecini hızlandırmıştır

Türkiye'de özel savaş, özel savaşın tüm sacayakları üzerine kurulu olarak geliştirilmiştir. Cumhuriyetin ilanından itibaren sorun ve çatışmalar yaşayan Türk devleti, oluşumundan günümüze adeta savaşsız bir dönem yaşamamıştır. 1925'ten 1940'a kadar Kürtlere karşı yürütülen savaş, ikinci dünya savaşında her ne kadar fiilen yer alınmasa da ekonomik ve siyasal alanda yaşanan gerilim ve hazırlıklar, savaşa bir biçimiyle girilmesi gibi bir sonuç yaratmıştır. 1950'lere gelindiğinde de Kore'ye asker göndererek ülke içinde yürütülen savaş uluslararası bir alana taşırılmış; 1960'ta gerçekleşen darbe bir iç savaş gerçeğini ortaya koyarken, altmışların ortalarında Kıbrıs'a gerçekleşen askeri müdahale, iç savaş ile uluslararası alanda yürütülen savaşın birlikte yürütülmesi gibi bir sonuç yaratmıştır. Aynı pozisyon 1970'lerde de devam etmiştir. Ancak bu sefer süren savaşın kapsamı daha geniş bir hal almıştır.

1971'de gerçekleşen askeri darbe ve 1974'te Kıbrıs'a gerçekleşen müdahale ile savaş geleneği sürdürülmüş, yetmişlerin sonuna kadar da Türkiye'de yaşanan tamamen bir iç savaş gerçekliği olmuştur. 1980 askeri darbesi ve seksen sonrası Kürdistan'da geliştirilen özel savaş, Türkiye Cumhuriyeti devletinin dört başı mamur bir özel savaş rejimi olma sü-recini hızlandırmıştır. Bununla birlikte Tür-kiye'nin Somali, Yugoslavya, Afganistan, Lübnan vb. değişik ülkelere gönderdiği askeri güçleriyle de tamamıyla savaş üzerine kurulu bir devlet olma gerçekliği ortaya konulmuştur. Bu gerçeklik, TC devletinin savaşsız yaşayamayacağı, savaşlar bittiğinde kendisinin de varlık nedeninin ortadan kalkacağı gibi bir sonuç yaratmıştır.

Bu çerçevede savaş üzerine kurulu devlet gerçekliği içinde Türk özel savaş rejiminin daha iyi anlaşılmasının gereği açığa çıkmaktadır.

TC Devletinin Özel Savaş Rejimi Biçimine Dönüşmesi

Tarihe askeri anlamda bir giriş yapan Ortadoğu ve Anadolu'da tarihe askeri olarak giriş yapan Türk boyları varlığını bu temelde sürdürmeye çalışmışlardır. Türklerin Ortadoğu'da devlet olarak varlığı da hep bu temelde gelişmiştir. Cumhuriyetin kuruluşundan sonra da bu özellik varlığını korumaya devam etmiştir. Uluslararası alanda içerisine girilen yeni-sömürgecilik ilişkisi içerisinde tam bir özel savaş rejimi haline gelinmiştir.

İkinci dünya savaşından sonra ABD ile içerisine girilen ilişkiler ve Türkiye'nin NATO'ya üye olması, bu anlamda bir başlangıç teşkil etmiştir. Türkiye uluslararası alanda ABD'nin dış politikasına hizmet eder hale gelirken, ekonomik alanda IMF gibi ekonomik kurumların bir parçası haline gelmiş, askeri anlamda da NATO'ya dahil olmuştur. Bu ilişki biçimi, Türkiye'nin her anlamda yeniden şekillenmesi gibi bir sonuç yaratmıştır. Ordu içinde ABD ve NATO'nun öngördüğü şekilde yeni düzenlenişler yaşanmış, ordunun beslenmesi bile NATO sorumluluğu altına alınmıştır. Ordu içerisinde oluşturulan Seferberlik Tetkik Kurulu özel savaş rejiminin çekirdeğini teşkil edecek bir oluşum olarak şekillendirilirken, ordu içinde oluşturulan Amerika ile İlişkiler Dairesi Başkanlığı, Türk Genelkurmayının kararlarının şekillendiği merkez haline getirilmiştir. 1965'te kurulan Özel Hareket Dairesi de, Türkiye'yi artık ABD güdümünde özel savaş yürütecek bir ülke haline getirilmiştir.

Bu gerçeklik ordu içerisinde tamamıyla iç savaşa yönelik komando alayları diye oluşturulan çekirdek örgütlenmeleri ortaya çıkarırken, bürokrasi içerisinde de yuvalanmış olan ve giderek topluma nüfuz etmeyi hedefleyen toplumun siyasal ve sosyal alanına yönelen özel savaş örgütlerinin oluşmasına da neden olmuştur. O nedenledir ki, Türkiye'de geliştirilen özel savaş, oluşumuyla birlikte salt askeri boyutla sınırlı kalmamış, siyasal ve sosyal alanı da içerisine alan bir tarzda kendisini örgütlemeye başlamıştır. Bu temelde özel savaş kendisini yeraltı ve yerüstü unsurları biçiminde örgütlemiştir.

Özel savaşın yerüstü unsurları içerisinde açık savaş gücü olarak kabul edilen ordunun çelik çekirdeği diye nitelenen komando alayları, daha sonra da yasal kimlikle oluşturulan Özel Hareket Birlikleri, Çelik Güç, Çevik Güç, Özel-Profesyonel Ordu vb.leri yer alırlarken, Özel Savaşım yeraltı unsurlarını da Özel Harekât Dairesine bağlı paramiliter güçler oluşturmaktadır. Bu güçler Özel Hareket Dairesi tarafından yönetilirken, başlarında daha çok emekli subay ve astsubaylar bulunmakta, ülkenin değişik yerlerinde oluşturulan gizli cephane depolarında yararlanmakta ve tamamıyla kendilerine tanınan hareket serbestliği çerçevesinde adam öldürme, adam kaçırma, soygun, tecavüz, yağma, kundaklama, sabotaj vb. şiddet içerikli uygulamalarının geliştirmektedirler.

Özel savaşın yeraltı ve yerüstü unsurlarının iç içe bulunduğu bürokrasi, siyasal partiler, üniversiteler, basın-yayın kuruluşları, sözde sivil toplum örgütleri, sendikalar ve benzerleri de özel savaşın kendini örgütlendirdiği temel bir alan olarak da rol oynamaktadırlar.

Türkiye'deki özel savaş rejiminin gerçekliği, bütün bunların bir bileşkesi olarak ortaya çıkmıştır. Kürdistan'da tırmandırılan özel savaş ise, özel savaş rejiminin almış olduğu biçimin zirveleşmesi gibi bir sonuç yaratmıştır. Çünkü Kürdistan'da tırmandırılan özel savaş, aynı zamanda Türkiye'de rejim olarak kendini kurumlaştırması anlamına gelmiştir. Türkiye de artık bu süreçten sonra özel savaş bir rejim olarak anılmaya başlamıştır.

Bu rejim kendisini Kürdistan'da kurumsal bir altyapıya da kavuşturmuştur. İdari olarak OHAL, askeri olarak Asayiş Kolordusu, istihbarat olarak JİTEM, özel savaşı Kürdistanlılaştırmak için kurulan koruculuk, mahkeme olarak DGM'ler, halka yönelik yeşil kart, fakir fukara fonlarının geliştirilmesi, gerillaya karşı itirafçılık yasası, devlet memurluğunu teşvik etmede çifte maaş uygulamaları vb. Kürdistan'da kurumsallaştırılmaya çalışılan özel savaşın temel ayakları olarak yer almışlardır. Bunlarla birlikte Diyanet İşler Başkanlığının, devletin eliyle geliştirilen tarikatların ve hizbi-kontranın kurumlaştırılmasıyla özel savaş rejiminin Kürdistan'daki paramiliter ayakları ile ideolojik temelleri de oluşturulmaya başlanılmıştır.

Kürdistan'da bu şekilde kurumsallaştırılan özel savaş rejimi, Türkiye'deki devleti mekanizmasını da giderek etkisi altına almıştır. Öyle ki, Ankara'daki devleti merkezi Kürdistan'da özel savaş yürüten güçlerin denetimi altına girmiştir. Ülke bütçesinin büyük bir

bölümü Kürdistan'daki özel savaş harcamalarına aktarılmıştır. Meclis özel savaş güçlerinin istediği kararları almakla yükümlü hale getirilmiştir. Toplum özel savaşın her yönüyle hizmetine sokulacak biçimde ideolojik bombardıman altına alınmıştır. Sonuçta Susurluk'ta da ortaya çıktığı gibi Türkiye'deki devlet çete devletine, sistem de özel savaş rejimine dönüşmüştür.

Türkiye'deki özel savaşın almış olduğu biçim, dünyanın değişik bölgelerinde uygulanan diğer özel savaş biçimlerinden bir farklılık içermiş, giderek rejime damgasını vurur bir hal almıştır. Bu aşamadan sonra özel savaş Türkiye'de rejimi ele geçirmiştir. O nedenledir ki, Türkiye'deki rejimin kendisi özel savaş rejimi haline gelmiştir. Yaşanan gelişmeler sonucunda da içerisinde geçmekte olduğumuz süreçte de özel savaş rejimi kendisini yeniden restore etmekle karşı karşıya kalmıştır.

Özel Savaş Rejiminin Kendisini Restore Etme Arayışları

Özel savaş rejiminin kendisini kurumsallaştırma çabaları, Kürt özgürlük ve demokrasi mücadelesinin gelişimini engelleyemediği gibi, halkın demokrasiye ve barışa olan özlemlerinin de önüne geçememiştir. Özel savaş rejimi kendisini kurumsallaştırmaya çalışırken, buna karşı halkın tepkileri de ileri boyuta ulaşmıştır. Öyle bir noktaya gelmiştir ki, eski söylem ve yönelimlerle kendini ayakta tutma koşularını da giderek kaybetmeye başlamıştır. Bu gerçeklik özel savaş rejiminin ideolojik ve siyasal anlamda yeni arayışlar içerisine girmesine neden olmuştur. Bu noktada AKP, özel savaş rejiminin imdadına yetişen bir olgu olarak ortaya çıkmıştır. O nedenledir ki, özel savaş rejimiyle AKP olgusu arasındaki ilişki doğru anlaşılabilmelidir.

AKP söylem ve siyasal hedef olarak özel savaş rejiminin söylediklerinden farklı düşünmemektedir. Türkiye'de özel savaş rejiminin gelişmesinde başat rol sahibi olan ABD, aynı zamanda AKP'yi hazırlayan bir güç olma durumundadır. O nedenle de Türk Genelkurmayı ile AKP'nin aynı noktalarda buluşması şaşırtıcı değildir. AKP siyasal anlamda mevcut devletin üniter yapısını temel varlık nedeni olarak görürken, yine inkârcı ve imhacı siyaseti esas almaktadır. Türkiye'deki Türkler dışında bulunan diğer halk ve toplulukların varlığını inkâr etmesi de bu gerçeklik nedeniyledir.

Bir özel savaş hükümeti olarak konumlandırılan AKP'nin, bir yönüyle de özel savaş rejiminin kendini restore etmede kullandığı temel araçlardan biri olduğunu burada belirtmek gerekmektedir. AKP kullandığı argümanlarla tamamen özel savaş rejiminin kendisini restore etmesine hizmet etmektedir. Türkiye'nin Batı ile kapitalizm ile girdiği ilişkiler nedeniyle toplumsal alanda yaşanan dağılmanın yarattığı sonuçları dini kullanarak farklı istikamete doğru yönlendirmesi, özel savaş rejiminin beslendiği temel kaynaklardan biri haline gelmiştir. AKP dini kullanmaktadır.

Siyonist sermaye ile beslenen, uluslararası ilişkilerde Siyonistlere dayanan bir partinin ne kadar İslam'ı savunacağı tartışmalıdır. O nedenledir ki, Türkiye'de toplumun dini duygularını kullanan, yine toplumun toplumsal alanda yaşanan dağılmaya tepkisini dini kullanarak özel savaşın hizmetine sunan AKP'nin

kullanmış olduğu dini argüman, tamamen özel savaş rejiminin kendini restore etme arayışlarının bir sonucu olarak öne çıkarılmaktadır. Aynı şekilde siyasal anlamda sağcısı, milliyetçisi, liberali, sözde demokrat ve dönek solcuları bünyesine alması, hatta sahte Kürtçüleri de bünyesine dahil etmek istemesi de özel savaş rejimini kendini restore etmenin bir başka biçimi olmaktadır.

Türkiye toplumsal yapısını oluşturan temel dokulara yönelik geliştirilen politikalar da, yine aynı şekilde özel savaş rejiminin kendini restore etme yaklaşımının bir başka yönü oluşturmaktadır. R. Tayyip Erdoğan'ın "bir milletiz" tanımında ifadesini bulan bu aldatmacayla Türkiye'de Türkler dışında bulunan tüm halk, topluluk, kültür ve kimlikler reddedilmektedir.

Bu yönleriyle açığa çıkan özel savaş rejiminin kendini restore etme çabaları, tırmandırılan kirli savaş eşliğinde giderek daha fazla boyutlandırılmaktadır. Bununla özel savaş rejimi nasıl içe yönelik restore çabalarıyla kendini alternatifsiz kılmaya çalışıyorsa, Kürdistan'da tırmandırdığı topyekûn savaşta da en temel engel olarak gördüğü Kürt özgürlük mücadelesini ortadan kaldırmaya çalışmaktadır. Bugün özgürlük ve demokrasi mücadelemize karşı tırmandırılan savaşın anlamı da budur. Özel savaş rejimi o nedenledir ki tüm Kürt dinamiklerine karşı savaş ilan etmiş bulunmaktadır.

Türk özel savaş rejimi kendini restore etme çabalarını ise ideolojik, siyasal, askeri anlamda sürdürürken, kullandığı araçların başında basın-yayın organları gelmektedir. Bu anlamda Türk özel savaş rejimi içerisinde basın-yayın organlarını ayrıca ele almak gerekmektedir.

Türk Özel Savaş Rejiminin İçerisinde Basın-Yayın Organlarının Rolü

Özel savaş ele alındığında, onu meydana getiren sacayaklarından birini de psikolojik savaş oluşturmaktadır. Psikolojik savaş, savaşı şiddet araçlarına başvurmadan kazanmayı hedeflemekle birlikte, irade kırma, teslim alma ve yönlendirmeyi de hedeflemektedir. Bilinç saptırması ve yaratılan muğlâklaştırma çabaları da psikolojik savaşın temel amaçları arasında yer almaktadır.

Psikolojik savaşın temel gerçekleşme biçimi olarak değişik propaganda biçimleri kullanılmaktadır. Propagandanın genel belirlenen hedef kapsamında ele alınması, günlük-anlık etkilenme olan ajitasyon faaliyetleri ile tamamlanırken, hedef kitle, grup, kişi ve benzerlerine ulaşmada en çok kullanılan basın-yayın organları gibi araçlar olmaktadır. Psikolojik savaşın temel aracı olan basın-yayın organları gelişkin teknik araçların kullanılmasıyla birlikte her gün, her an toplumun bilincine akma, yönlendirme imkânına sahiptir. Özel savaş güçleri psikolojik savaşın bu araçlarını kullanarak psikolojik savaşı toplum üzerinde sürekli kılmaktadırlar.

Özel savaş güçleri tarafından psikolojik savaşın kapsam ve hedefleri sadece toplumu yönlendirme ile sınırlı kalmamaktadır. Kendince dost gördüklerinin desteğini almak için, tarafsız gördükleri kesimleri kendi tarafına çekmek için, karşıt olarak gördüğü güçleri kararsızlık içine çekmek ve onları teslimiyete zorlamak için de kullanmaktadırlar. O nedenledir ki, özel savaş yürütücüleri psikolojik savaşı kapsamlı bir şekilde yürütmeye yönelirken, basın-yayın organlarına da buna göre rol biçmektedirler.

Psikolojik savaş içerisinde basın-yayın organlarını salt propaganda ve yönlendirme aracı olarak da görmemek gerekir. Eğer basın-yayın organlarını salt propaganda ve yönlendirme araçları olarak görürsek, burada ciddi bir yanılgıya düşülmüş olunacaktır. Basın-yayın organları, aynı zamanda özel savaş güçlerinin oluştukları ve kirli sava-şlarını sürdürdükleri bir zemindir. Özel savaş güçleri, bu zemin üzerinde ortaklıklarını ilan etmektedirler. Özel savaşın ekonomik, siyasi, ideolojik, askeri güçleri bu zemin üzerinde kendilerini ifade etmektedirler. Bu gerçeklik özel savaş içerisinde basın-yayın organlarının ne olduğunu en yalın bir şekilde ortaya çıkarmaktadır.

Türk özel savaş rejimi, psikolojik savaşını kendisinin de itiraf ettiği gibi düne kadar

TİB (Toplumla İlişkiler Başkanlığı) altında yürütmüştür. Bu kurumun teşhir olmasıyla birlikte yeni oluşumlar içerisine girmiştir. Bu oluşumlar bünyesinde ise askeri ve sivil bürokrasinin ileri gelenleri, üniversite öğretim görevlilerinden gazete yazarlarına kadar değişik çevreler bulunmaktadır. Diyanet İşleri Başkanlığı, TRT Genel Müdürlüğü, YÖK Başkanı vb. de bu organ içerisinde yer almaktadırlar. Bunların görevi, özel savaşın ihtiyaç duyduğu temelde toplumun yönlendirilmesini sağlarken, aynı zamanda ideolojik yapılanmasını da sağlama almaktır.

Günümüz Türkiye'sinde
Basın-yayın organlarını toplum
Yaşamında oynamış olduğu rol
Psikolojik savaşın
İçerisinde bulunduğu durumu
Ortaya koymaktadır
Buradan hareketle Türkiye'de
Özel savaşın ağırlıklı olarak
Psikolojik savaş kapsamında
Yürütüldüğünü söylemek
Mümkün hale gelmektedir

Günümüzde yürütülen psikolojik savaş, bu kesimler tarafından geliştirilmekte ve basın-yayın organları bir yönüyle de böylesi bir organın sorumluluğunu ya da görevini yerine getirmesine rol oynamaktadır. Günümüz Türkiye'sinde basın-yayın organlarını toplum yaşamında oynamış olduğu rol, psikolojik savaşın içerisinde bulunduğu durumu ortaya koymaktadır. Buradan hareketle Türkiye'de özel savaşın ağırlıklı olarak psikolojik savaş kapsamında yürütüldüğünü söylemek mümkün hale gelmektedir. Özellikle özel savaşın kendini restore etme çalışmaları içerisinde basın-yayın organlarının rolünün ağırlıklı olarak öne çıkarıldığını söylemek olanaklı hale gelmektedir.

Türkiye'de resmi devlet basın-yayın organları dışında, özel sektör tarafından çalıştırılan basın-yayın organları da bulunmaktadır. Bunlar arasında yüzlerce TV ve radyo kanalları, gazeteler yer almaktadır. Bu basın-yayın organları tamamen Türk özel savaş rejiminin ihtiyaçlarına cevap verecek şekilde yayın yapmaktadırlar. Kürt Özgürlük Mücadelesi ile ilgili haberler Genelkurmay basın sözcülüğü tarafından verilirken, tamamen belirlenen bir politika çerçevesinde ele alınmaktadır. Bu çerçevede Türkiye'deki tüm basın-yayın organları tek bir merkezden yönlendirilerek hareket etmektedirler. Birbirinin aynısı olan haberler ortak bir kurgu etrafında hazırlanmakta ve bu kurguyu destekleyecek yan programlara da başvurularak yayınlanmaktadırlar. Basın-yayın organlarına, hitap ettikleri toplumsal kesimlerin özelliklerine uygun olarak değişik programlar yaptırılmaktadır. Haber ağırlıklı program yapan basın-yayın organları ile magazinsel yönü öne çıkan basın-yayın organları, aynı temayı farklı biçimde işleyebilmektedirler.

Türkiye'de psikolojik savaşın temel araçlarından olan basın-yayın organları içerisinde dini kullanan sahte Müslüman çevrelerin rolünü belirtmek de burada önem kazanmaktadır. Özellikle özel savaş rejiminin kendisini restore etmede kullandığı ideolojik ve siyasal argümanlarıyla önemli rol sahibi olan AKP gerçekliği de bunu gerekli kılmaktadır.

Türkiye'de basın-yayın kuruluşları içerisinde tarikatlar önemli yer tutmaktadırlar. Denilebilir ki, Türkiye'deki basın-yayın organlarının büyük çoğunluğu tarikatların elinde bulunmaktadır. Fetullah Gülen tarikatının burada önemli bir rol oynadığını belirtmekte fayda vardır. Gazete, TV, radyo, ajans, yayınevi, matbaa, dağıtım şirketi vb. birçok basın-yayın organları Fetullah Gülen tarikatı tarafından yönlendirilmektedir. Bu tarikat bu organlara dayanarak toplumu örgütlemekte ve kendi düşünce sistemini kabul ettirmeye çalışmaktadır. Fetullah Gülen tarikatı, bugün büyük bir örgütlenme ağını sahip hale gelmiştir. AKP'nin 22 Temmuz seçimlerinden birinci parti olarak çıkmasında bu basın-yayın organlarının rolü büyük olmuştur.

Türk özel savaş rejiminin, Kürt özgürlük ve demokrasi mücadelesine karşı saldırısında en aktif rolü bu tür basın-yayın organları oynamaktadır. Denilebilir ki, Kürt özgürlük mücadelesine karşı ideolojik mücadele bu basın-yayın organları tarafından sürdürülmektedir. Samanyolu TV'nin ve Zaman gazetesinin rolünü burada özel olarak belirtmek gerekir. Samanyolu TV ve Zaman gazetesi, Kürt özgürlük mücadelesine karşı özel görev edinmiştir. Öyle ki, Kürt özgürlük mücadelesine karşı hangi cepheden, nasıl mücadele edilecekse, onun programını yapmakta ve antipropaganda geliştirmektedir. Her şeyi kullanmayı mubah saymaktadır. Halkın değer yargıları ve dini duygularıyla oynamaktadırlar.

AKP vasıtasıyla kendini restore etmeye çalışan özel savaş rejimi nasıl sağcısı, milliyetçisi, dincisi, liberali, sözde demokratı, dönek solcusu, sahte Kürtçüsü ve benzerlerini kullanarak siyasal oluşum yaratmayı hedeflemişse, Kürt özgürlük ve demokrasi mücadelesi karşıtlığı temelinde aynı özellikleri taşıyan kişilikleri de basın-yayın organlarında bir araya getirmektedir. Bu belirttiğimiz düşünce yapısına sahip olanlar, bir gazetede ya da TV'de yan yana gelip çok rahat Kürt özgürlük ve demokrasi mücadelesi karşıtlığını yapabilmektedirler. Buluştukları bu ortak payda, onların tüm kendi içindeki karşıtlıklarını unutturabilmektedir. Çok rahat sağcısıyla dönek solcusu, tarikatçısıyla laiği, Türk milliyetçisiyle sahte Kürtçüsü yan yana gelebilmektedir. Düne kadar birbirlerine söylemediğini bırakmayanlar, ortak masada buluşup bildirilere imza atabilmektedirler. Bu gerçeklik özel savaş rejiminin kendini ideolojik ve siyasal restore etme çabalarında basın-yayın organlarına ne kadar önem verdiklerini de ortaya koymuş olmaktadır.

Özel savaş rejiminin bu şekilde asli unsurlarından bir haline gelmiş olan basın-yayın organlarında, basın hukuku ve etiğinden bahsetmek de mümkün değildir. Özel-kirli savaş için her şeyi mubah saymaktadır. Toplum ahlakı, din ve vicdan özgürlüğü bile hiçe sayılmaktadır. Suç ve günah kapsamında değerlendirilen birçok değer, ayaklar altına alınmaktadır.

Basın hukuku ve etiğine göre şiddet ve savaşı övmek, suç kapsamında ele alınmaktadır. Bu suçu işleyen basın-yayın organları kapatılma dahil birçok ceza uygulamasıyla karşı karşıya kalmaktadırlar. Türkiye'deki basın-yayın organları bu suçu her gün defalarca işleyebilmektedirler. Toplum tamamıyla bir savaş psikozu içerisinde saldırgan bir konuma getirilmektedir. Toplum, Ortaçağ engizisyonlarının yapmış olduğu yargılamaları izleyenlerin şuursuz yığınlar haline getirilmesi gibi bir pozisyon içerisine çekilmek istenilmektedir.

Basın-yayın organlarında yapılan savaş hazırlıkları ve gerçekleşen bombardımanlar yayınlanmaktadır. Yapılan bombardımanlar sonucunda da "şu kadar insan ölmüştür" diyerek övünç duyulan haberler kamuoyuna sunulmaktadır. Bununla da yetinilmeyerek,

sanki yayınlanan haberler doğru, güzel ve başarılı bir şeymiş gibi topluma izletilmektedir. Oysa bu tür fiiller övülmesi bir yana, gösterilmesi "toplum şiddete hazırlanıyor", "alıştırılıyor" denilerek suç sayılmaktadır. Oysa bunlar Türkiye'de zafer çığlıklarına dönüşen gösteriler olarak basın-yayın organlarına yansımaktadır.

Uluslararası hukuk ve basın etiğine göre suç kabul edilen olguları birer övünç olarak yansıtan Türk basın-yayın organları, tarih ve toplum karşısında büyük suç işlemektedirler. Bununla birlikte Türkiye'de halkı büyük bir

suça yönlendirmektedirler. Alman faşizminin yaptıklarının bir tekrarını yapmaktadırlar. Almanya'da faşist parti halkı milliyetçi, şoven duygularla sadece Yahudilere, solculara düşman hale getirmemiş, aynı zamanda dünya ölçeğinde yeni bir savaşın başlamasında rolü olan aktörlerden biri haline de getirmiştir. Almanya'da kitleselleşen faşizm dünya halklarının başına bela edilmiştir. Türkiye'de de özel savaş rejimi kendini restore ederken, Türkiye'de faşizmi kitleselleştirerek Kürt karşıtlığını geliştirmeye ve Türkiye'de faşizmin etkisi altına aldığı kitleleri, Ortadoğu

Türk basın-yayın organları Tamamen özel savaşın hizmetinde Kullanılan savaş organlarıdırlar O nedenledir ki, Türk özel savaş Rejiminin temel araçlarından biri Olan basın-yayın organlarına Karşı bir tutum ve mücadele İçerisinde olmak gerekli olduğu Kadar, tarihsel ve toplumsal Anlamda bir görev ve sorumluluk Olarak öne çıkmaktadır.

halklarının başına bele haline getirmeye çalışmaktadır. Bunu da basın-yayın organlarına dayalı olarak gerçekleştirmek istemektedirler. Bu konuda tüm imkânlarını kullanmaktadırlar. Sadece bununla da yetinilmemekte, bu kirli hedefe ulaşmak için birçok yönteme başvurmakta ve aracı kullanmaktadırlar. Bugün Türkiye'de birçok kişi ve çevre özel-kirli savaşın etkisine girmişse, bu gerçekliğin payının olduğunu unutmamak gerekir.

Çok somut olarak bu gerçeklik özel-kirli savaş yürütücüleri tarafından uygulanmaktadır. Birçok kişi ve basın-yayın organı satın alınmış, tehdit ve şantajlara boyun eğdirilerek kullanılmıştır ve hala kullanılmaya devam etmektedir.

Özel savaşın bu kadar önemli rol verdiği basın-yayın organlarını gerçek anlamda basın-yayın organları olarak ele almak mümkün değildir. Tamamen özel savaşın hizmetinde kullanılan bir savaş organlarıdırlar. O nedenledir ki, Türk özel savaş rejiminin temel araçlarından biri olan basın-yayın organlarına karşı bir tutum ve mücadele içerisinde olmak gerekli olduğu kadar, tarihsel ve toplumsal anlamda bir görev ve sorumluluk olarak öne çıkmaktadır.

Özel Savaşın Kirli Propaganda Araçlarına Karşı Mücadele

Türk özel savaş rejimi kendini restore ederken, yaygınlaştırarak tırmandırdığı psikolojik savaşın önünde herhangi bir engelin oluşmasına müsaade etmemeye çalışmaktadır. O nedenledir ki, Kürt özgürlük ve demokrasi mücadelesine karşı yaygınlaştırdığı saldırılarını ideolojik alanda da sürdürmektedir. Alternatif özgür basın-yayın organlarına karşı da bu çerçevede saldırılarda bulunmaktadır.

Türk özel savaş rejimi, bu alanda da kendisini alternatifsiz kılmaya, yalan ve demagojiye dayanarak halkı kandırmaya çalışmakta, böylece doğruların gözden kaçırılmasını istemektedir. Bunun için de her türlü yol ve yöntemi kullanmaktadır. Öyle bir hava yaratılmaktadır ki, sanki dünyada, Türkiye'de herkes özel savaş rejimini desteklemekte ve Kürt Özgürlük Mücadelesine karşı tavır almaktadırlar. Tüm bunlar karşısında da Kürt Özgürlük Mücadelesi ortadan kaldırılmakla karşı karşıya getirilmiştir. Artık öyle bir noktaya gelinmiştir ki, neredeyse Kürt Özgürlük Mücadelesine karşı ölümcül darbenin vurulması an meselesi haline gelmiştir. Böyle bir illüzyon ise, tamamen özel savaş basını tarafından yaratılmak istenmektedir. Bu anlamda yaratılan tam bir illüzyondur. Türk basının yarattığı bu illüzyon sonucunda, toplumun değişik kesimleri beklentiler içerisine dahi girebilmektedirler. Hatta bu yanılgı öyle bir noktaya getirilmektedir ki, Türk özel savaşının kirli yönelimlerinin nedeni saptırılmakta, eğer Kürtlerin özgürlük talepleri

olmasa Türkiye'de her şey güllük gülistanlık olacakmış gibi bir yaklaşım geliştirilmeye çalışılmaktadır. Türkiye'de toplum bilincinin bu kadar kirletilmesinin sorumlusu, birer psikolojik savaş aracı olan ırkçı şoven basın-yayın organlarından başkası değildir.

Özel savaş rejimi sömürgeci basın-yayın organlarına bu şekilde rol oynatırken, alternatif özgür basın-yayın kurumlarını da sürekli baskı altında tutmaktadır. Dergiler, gazeteler kapatılmakta, basılmakta, yapılan polis baskınlarıyla malzemelerine el konulmakta, çalışanları ve dağıtanları tutuklanmakta, yazar ve çizerleri hakkında davalar açılmaktadır. Alternatif yayın yapan TV'ler ve radyoların izlenilmesi ve dinlenilmesi engellenmektedir. Bununla yapılmak istenen açıktır. Türk özel savaş rejimi, yürüttüğü psikolojik savaşı kesinlikle kazanmak istemektedir. Kendi sistemini restore etmek için bunu mutlaka başarılması gereken bir görev olarak kabul etmektedir. Bu gerçeklik alternatif-özgür basının önemini ortaya koyarken, özel savaşın psikolojik savaş aracı olarak kullandığı basın-yayın organlarına karşı bir tutum sahibi olmayı gerekli kılmaktadır.

**Sömürgeci özel savaş rejimi
Bir basınımızı kapatıyorsa
Yerine on tanesini açabilmeliyiz
On çalışanını tutukluyorsa
Onun yerini yüz çalışan ile
Doldurabilmeliyiz. Bir alanda
Dağıtımı engelleniyorsa
Yeni açacağımız bin alanda
Dağıtımını gerçekleştirmeliyiz**

Elbette özel-kirli savaş yürütücülerinin yöntemlerini kullanacak değiliz. Buna ihtiyaç duymamız da mümkün değildir. Doğruları halka açıkladığımız alternatif özgür medyanın çalışmalarında başarılı olması için göstereceğimizi çaba bunun için yeterli olacaktır. O nedenledir ki, alternatif özgür basında ısrar, önümüzde duran en temel bir görev olmaktadır. Sömürgeci özel savaş rejimi bir basınımızı kapatıyorsa, yerine on tanesini açabilmeliyiz. On çalışanını tutukluyorsa, onun yerini yüz çalışan ile doldurabilmeliyiz. Bir alanda dağıtımı engelleniyorsa, yeni açacağımız bin alanda dağıtımını gerçekleştirmeliyiz. Tüm yurtsever, demokrat, ilerici, aydın ve devrimcilerin alternatif özgür basınımızı sahiplenmeyi önlerine koydukları, yükümlü olacakları bir görev olarak kabul etmelerini sağlamalıyız. Bunu sağladığımız ölçüde de alternatif özgür basın-yayınımızın önünde hiçbir engelin duramayacağını bilerek hareket etmeliyiz.

Sömürgeci özel savaş rejiminin psikolojik savaş araçlarına karşı da bir tutum sahibi olabilmeliyiz. TV'lerinde, radyolarında, gazetelerinde Kürt özgürlük ve demokrasi mücadelesine karşı olan konumlarını deşifre etmeliyiz. Öyle bir noktaya getirmeliyiz ki, halk onları izlemesin, almasın, dağıtımına bulunduğu yerde müsaade etmesin. Sömürgeci basın-yayın organlarının birer ajanı olan muhabirlerini halk içerisine sokmasın. Bunlar yerine getirildiğinde, özel-kirli savaşa karşı bir duruş ve mücadele de verilmiş olunacaktır.

Psikolojik savaş araçlarına karşı verilecek mücadele anlık değildir. Özel savaş rejiminin kendini yeniden restore etmeye çalışarak başlattığı süreç, Türkiye toplumu ve halkımız açısından ciddi tehlikeleri içerisinde taşımaktadır. Kürt soykırımı ve imhası bu tehlikenin içerisinde yer almaktadır. Sömürgeci psikolojik savaş araçları bunun zeminini yaratmaktadırlar. O nedenledir ki bunlara karşı yürütülecek mücadele, özel-kirli savaş rejiminin yönelimlerini de boşa çıkaracaktır. O nedenledir ki psikolojik savaş araçlarına karşı mücadelede hiçbir gevşemeye müsaade edilmeden sürdürülmelidir. Psikolojik savaş araçları izlenmemeli, dinlenilmemeli, alınmamalı, okunmamalı, bulunduğumuz semte sokulmamalı, birer özel savaş ajanı olan muhabirlerinin halkın içerisine girmesine müsaade edilmemelidir.

İHANET VE KÜRT EGEMEN SINIFLARININ DURUMU

Heredot tarihinin rivayetlerine göre, Med kralı Astiyag'ın ordularının başkomutanı Harpagos, bir Perslinin oğlu ve Astiyag'ın torunu olan Kambiyes'le gizli ittifak yaparak, kendi ordusunu pusuya sürükleyip komploya uğratır. Harpagos tarafından arkadan hançerlenen ve ihanete uğrayan Astiyag savaşta esir düşer. Bu hazin esaretin çok acı veren sıcak anında gülücükler saçarak perdenin arkasından esir Astiyag'ın karşısına çıkan Harpagos, 'Hatırlıyor musun, çocuğumun etini pişirip bana yedirmiştin, al sana intikamım' der. Acı ve öfke içinde Harpagos'un yüzüne bakan Astiyag, "Sen çok akılsızın birisin. Akılsızsın, çünkü bir çocuk için bir toplumu ebediyen başkalarının egemenliği altına sokarak köleliğe mahkûm ettin. Akılsızsın, çünkü eğer sende bu kadar yetenek, cesaret ve zekâ vardı ise, benim tacımı neden kendi başına değil de başkasının kafasına geçirdin?" der. Yine Heredot'un rivayetine göre, kavim ve hanedan iktidarı konusunda son derece kıskanç ve tutucu olan Astiyag, iktidarını ele geçirmesin diye, yani iktidarın pers koluna geçmemesi için, daha doğarken öldürmesi için Kambiyes'i Harpagos'a teslim eder. Harpagos da çocuğu öldürmesi için sarayın bahçıvanına verir. Ancak bahçıvan çocuğu öldürmez ve saklar. Bu olay, Kambiyes büyüdükten yıllar sonra açığa çıkınca, Astiyag'ın bu emir dinlemezliğin cezasını Harpagos'un oğlunu pişirip etini ona yedirerek verdiği söylenir.

Bu rivayetler ne kadar doğru ve anlatıldığı gibidir tam bilinmez. Ancak Heredot'ta Medler hakkında anlatılan hikâyedir. Ve tarihin babası olarak bilinen Heredot'un yaşadığı tarih ile anlatılan bu olay arasında yaklaşık yüzyıllık bir zaman aralığı vardır. Büyük olasılıkla iktidar Medlerden Perslere el değiştirirken saray içinde buna benzer komplolar ve iç darbeler yaşanmıştır. İktidar için yönetim sınıfının yapamayacağı gözü karalık yoktur. Osmanlı sultanlarının kendi kardeşlerini sürekli boğdurdukları bilinir. Ayrıntılarını Heredot'tan öğrensek de, buna benzer bir biçimde iktidarın Medlerden Perslere geçtiği söylenmektedir. O gün bugündür As-tiyag'ın çok büyük bir öngörüyle ifade ettiği gibi, Kürt egemen sınıfı kendi adına bir daha devlet ve iktidar kuramadı. Uzun bir tarihi süreç boyunca başkalarının boyunduruğu altına girdi. Esas misyonu Kürdistan'a egemen devletlere işbirlikçilik ve ajanlık yapmak oldu.

Örnek kabilinde anlatmaya çalıştığımız bu olayın açığa çıkardığı iki temel husus ve gerçek vardır: Birincisi, Kürt egemen sınıflarının kendi bireysel ve ailesel çıkarları için genel olarak ve çoğunlukla toplumun özgürlük davasını satmaktan ve heba etmekten çekinmemeleridir. Astiyag'ın deyişiyle bu sınıf 'bir çocuk için' bir toplumu ebediyete kadar köleliğe mahkûm etmekten çekinmemiştir. Ancak bu kendi çocukları ve aileleri ise böyledir. Bedirxan Bey İsyanında binlerce insan katledildikten sonra, kendisi sürgün edildiği Girit adasında ve daha sonra dönüp yerleştiği Osmanlı saray çevresinde yüz yirmi çocuk ve torun sahibi olmuştur. İkinci bir husus, Kürt egemen sınıfı tarihten gelen oluşum özellikleri gereğince çok güçsüz, hiçbir zaman ayakları yere sağlam basmayan ve kendi gücüne oldukça güvensiz yaklaşan bir egemen sınıf olduğu için nerde, ne zaman ve ne yapacağı belli olmayan, kaypak ve kaygan bir zemin haline gelmiştir. Üzerine basanın iki ayağıyla kayıp sırt üstü düşmekten kurtulamadığı sabun gibidir. Son derece kişiliksiz ve karaktersizdir. Buna rağmen her zaman kendisi de bir güç olmak ister. Yabancı egemen güçlere özenir. "Yüreğinde hep gizli bir devlet ve egemenlik yatar." Fırsat buldukça buna yeltenmeye çalışır. Ancak tehlikeyi sezer sezmez her türlü

değeri satmaktan ve ihanete batmaktan kurtulamaz. Bu Kürt egemen sınıflarının çok tipik bir özelliğidir. Kendi dışında gelişen halk hareketine düşmanca bakar ve kuşkuyla karşılar. Her türlü mücadeleyi kendi çıkarlarına karşı bir saldırı olarak görür. Eğer kendi çıkarlarına göre ise sahiplenir. Değilse düşmanlık besler.

Uzun bir tarih boyunca devlet gücü gibi bir araçtan yoksun kalan, kendini toplumun üst katında ortak bir egemen sınıf olarak devlet tarzında örgütleme gücüne kavuşturmayan Kürt egemen güçlerinin bu zayıf özelliği, hep dış güçlere yaslanmayı zorunlu kılmıştır.

ihanet, "toplumun olmazsa olmaz kabilindeki var oluş gerçekliğinin dışına çıkmak ve özgür yaşamın ilke ve amaçlarına karşıt hale gelmektir. Bireysel, ailesel ve sınıfsal çıkarlar için toplumun temel haklarına, özgürlük mücadelesine yüz çevirmek ve halkın hayati çıkarlarını hâkimiyet peşinde koşan sömürgeci ve inkârcı halk düşmanlarına peşkeş çekmektir."

Kendilerini devlet tarzında örgütleyen başka toplumların egemen güçlerinin siyasal ufukları ve dünyayı yorumlama düşünceleri gelişmiştir. Siyaset, yönetim ve egemenlik sanatında ustalaşmışlardır. Ellerinde biriken güçleri çok ustaca ve amaçlarına uygun yönlendirmeyi bilmektedirler. Hırslı sömürgeci-kapitalist Rhodes Cecil'in dediği gibi, bunlar "ellerinden gelse yıldızları fethederler." Kürt egemen sınıfları ise bunların minyatürleri bile olamazlar. O kadar dar, sığ ve bencildirler. Bunların bir gözleri önde, bir gözleri arkadadır. Fırsat buldular mı isyan eder ve saman alevi gibi parlarlar. Ancak işler tehlikeye düştüğünde geriye çark eder, yaltaklanır ve teslim olurlar. Çok uzun bir tarihsel süreç boyunca bu tarz bir politik ve düşünsel anlayış Kürt egemen sınıflarının değişmez kader çizgisi ve alınyazıları olmuştur.

Kürtlerde ihanetin bolluğu egemen sınıflarının ve bu kültürle yetişmiş bireylerin bu özelliğinden kaynaklanır. Bunlar çoğunlukla isyana kalktıklarında, daha işin başında iken nasıl zafere gideceklerini ve hedefe ulaşacaklarını değil, nasıl paçayı kurtarıp köşeyi dönerek sıvışacaklarını hesaplamaktadırlar. Kendi öz güçlerine karşı güvensiz, varmak istedikleri hedeflerinde kuşkulu ve kararsız oldukları için, onlarda ihanet ile direniş çizgisi belirgin değildir. Ne zaman ihanet, ne zaman direniş içinde olacakları kestirilemez. Onlara göre, kendi aile ve hanedanlıkları için bir halkı ve toplumu feda etmek ihanet değildir. Bütün toplum, ülke ve halk bir yana, onlar ve hanedanlıkları bir yana. İlk önce tercih edilmesi ve kurtarılması gereken onların aile ve hanedanlıkları olmalıdır. Oysa ihanet, "toplumun olmazsa olmaz kabilindeki var oluş gerçekliğinin dışına çıkmak ve özgür yaşamın ilke ve amaçlarına karşıt hale gelmektir. Bireysel, ailesel ve sınıfsal çıkarlar için toplumun temel haklarına, özgürlük mücadelesine yüz çevirmek ve halkın hayati çıkarlarını hâkimiyet peşinde koşan sömürgeci ve inkârcı halk düşmanlarına peşkeş çekmektir." Şimdi bu tanımla Kürt egemen sınıflarının kendi toplumları içinde oynadıkları rolü bir karşılaştırınız, nasıl uğursuz bir rol oynadıkları ve ihanet içinde oldukları açık değil midir?

Kısacası Kürt egemen sınıflarının bu özellikleri bilinmektedir ve bunlar üzerinde Kürt Halk Önderi A. Öcalan tarafından çok değerlendirme ve çözümleme yapılmıştır. Bütün Kürt isyanlarında bu gerçekleri görmek ve belgelerle birer birer saptamak mümkündür. Yakın zamanda, Türk basınında Genelkurmay arşiv belgelerinden alınan Kürt isyanları yayınlandı. Osmanlı ve Cumhuriyet dönemi isyanların sayıları kırka yakındır. Nerede ise isyansız geçen hiçbir dönem olmamıştır. Sadece cumhuriyet döneminde yirmi dört isyanın gerçekleştiği belirtilmektedir. Ama hepsinin

akıbeti aynı sonla noktalanmıştır. Aşiretin bir kolu direniş, bir kolu ihanet içindedir. Bedirxan Bey İsyanının bastırılmasında rolü olan önemli faktörlerden biri yeğeni Yezdanşer'in ihaneti olmuştur. Bir on yıl sonra kendisi de isyan edecek ve aynı akıbete uğrayacaktır. Şeyh Sait'i ele veren Kör Kasım dedikleri Binbaşı Kasım'dır. Seyit Rıza'ya tuzak kurup Alişer'i vuran, Seyit Rıza'nın yeğeni Rayber'dir. Şu da var ki, isyancı kesimi bastırmak için ihanet edenler düşmandan daha kindar, acımasız ve bir o kadar sabırsız bir tutum içine girerler. Esir düşen liderlerin ve savaşçıların infazları için esas resmi temsilciler, bu işbirlikçi hainlerden daha "merhametli" ve "temkinlidirler." Tıpkı tarihte olduğu ve Kürt Halk Önderliğinin ifade ettiği gibi: "İsa'yı çarmıha geren Roma valisi Pilatus değil, işbirlikçi Yahudi kâhinler sınıfıydı. Gılgameş, Humbaba'yı öldürmek istemedi. Onu teşvik eden ve ilk baltayı sallayan dağ (Kürt) adamı Enkidu oldu."

PKK'den kaçan ve ihanet edenler, PKK'yi bitirmek için Türk subaylarından çok daha sabırsız, zalim ve gözü kara davrandılar. Önderliğin Suriye'den çıkarılması için Suriye'ye karşı kıskacı ve savaşı öneren akıl hocası Şemdin Sakık'tı. PKK'yi bitirmek için dağ doruklarında Türk operasyon güçlerine öncülük yapıyordu. Ona kalsaydı, "Öcalan çoktan asılmalıydı." Şahin Dönmezl'er, Hüseyin Tilki'ler, Selim Çürükkaya'lar, Semir'ler, Hüseyin Yıldırım'lar, Fatma'lar, Şener'ler, Osman Öcalan ve Botan'lar hepsi PKK'yi bitirmek için çok gözü karaca saldırmaktan çekinmediler. Önderlik olmasaydı, Kongre Gel'in kuruluşunda Osman ve Botan'ın yaptıkları on PKK'yi bitirmeye yeterliydi. PKK'nin Celal Talabani'si olmak isteyen Bay Osman Öcalan kötülüklerinde sınır tanımıyordu. Utanmaz ve ar duymaz bir gözü karalılıkla saldırdı. PKK içinde Kürt işbirlikçiliği ve ihanetinin hortlağı biçiminde ortaya çıktı. Bu kadar acımasız saldırı, gözü karalık ve çılgınlık bir kadını kapatmak, bir çocuk sahibi olmak içindi. Adeta Harpagos yeniden diriliyordu. Oysa Osman hayatı boyunca hiçbir zaman Türk devletine bu kadar acımasız ve gözü kara saldırmamıştır. Tek bir mermi bile devlete sıkmamıştır. Talabani'ye benzemeye çalışıyordu. Ancak gerçeği olduğu için sahtesi para etmedi.

PKK'den kaçan ve ihanet eden itirafçılar, JİTEM'in asıl elemanı subayların cesaret etmeyip "temkinli" davrandıkları cinayetleri gözlerini kırpmadan işlemekten çekinmediler. Vedat Aydın'lar, Musa Anter'ler, Mehmet Sincar'lar, Kürt toplumunun en aydın ve bilge insanları bunların acımasız elleriyle vuruldular. Kürt Özgürlük Hareketi yola çıktığından günümüze kadar bu uğursuz hain ve işbirlikçi güruhun elinden yakasını kurtaramamıştır. Daha ilk çıkışında PKK, öncelikle Kürt egemen sınıfının bu ihanet sırıtan maskesini düşürerek ve bunları amansızca teşhir ederek işe başlamıştır. Bunun ne kadar doğru ve yerinde bir yaklaşım olduğunu sonraki yılların tecrübesi yeterince açığa çıkarmıştır. Hilvan'da, Siverek'te, Batman'da, ülkenin dört bir tarafında PKK bunlarla savaşarak ve nefes nefese mücadele içinde boğuşarak önemli bir ilerleme sağlayabildi. 15 Ağustos gerilla atılımına karşı Kürt egemen sınıflarının (ağa, şeyh, komprador, feodal aşiret reisi) tutumu çoğunlukla koruculuk, JİTEM elemanı, ajanlık ve itirafçılık biçiminde karşı durmak ve set oluşturmak oldu.

90'larda PKK'nin yükselişinin durdurulamayacağı anlaşılınca, 'Bize yeni bir iktidar kapısı mı açılıyor' anlayışıyla PKK saflarına akın eden bu baylardan Yaşar Kaya gibi birçok temsilci, Kürt Halk Önderliğinin esaret altına alınması, savaşın uzaması, zorlukların artması ve bunların bekledikleri ve umdukları iktidar ve rant kapılarının kendilerine bir türlü açılamaması nedeniyle yeniden karşı cepheye çark ederek PKK karşıtı bir söylem geliştirdiler. "Neçirvan Barzani'nin kendisine tahsis ettiği villanın 'soğuk' olması nedeniyle bir dostunun evinde gazeteci Yasemin Çongar'la röportajlar yapan", "49'lar mağduru" Bay Yaşar Kaya, "genç, dinamik ve liberal-demokrat bir lider aradığını" söylüyordu. (Bu vasıflara sahip kişiler Yasemin Çongar'a müracaat edebilirler.) Bu utanmaz tutum ve yaklaşım Kürtleri

her isyanda satan işbirlikçi ve haince bir yaklaşımdır. Ne var ki, bu baylar iyi bilinip tanınmakta ve Kürt halkı bunların zehir akan söylemlerini iyi bilmekte, anlamakta ve gereken cevabını vermektedir. İşte Kürt egemen sınıflarının Kürtlere bıraktığı uğursuz mirastır bu. Geçmişte oluğu gibi bugünde özgürlük hareketine dayatılmaya ve sürdürülmeye çalışılmaktadır.

Bu tarihi olayları ve geçmiş durumu kısaca hatırlatmamızın sebebi yakın dönem ve günümüzde yaşananlara tekrar dikkatleri çekmek ve gelecek günlerde yeniden tuzaklara düşmemek içindir. Bunlar geçmişte Kuzey Kürdistan'da ve PKK içinde olup bitenlerdi. Bu çelişki ve çatışmaların, olup bitenlerin Kürtlerin uğursuz ve kölelik tarihleriyle yakından bağlantılı oldukları açıktır. Ne yazık ki, Kürt toplumu dejenere edilmiş ve önemli oranda kendisi için toplum olmaktan çıkarılmıştır.

Benzer biçimde Güneyde gelişen Kürt egemen sınıf yapılanması da PKK'ye ve Kürt Özgürlük Hareketine az zarar vermedi. Osmanlı ve Birinci Dünya Savaşı döneminde ortaya çıkan aşiretçi isyanların bir devamı olarak süren, kimi zaman alevlenerek kimi zaman 'sönerek' devam eden Barzani önderlikli hareket, Talabani hizbi YNK'nin ayrışmasından sonra iki başlı bir liderlik biçiminde varlığını sürdürmüştür. Çok zayıfladığı ve neredeyse bittiği denilen bir aşamada ABD'nin Irak'a ve Saddam rejimine karşı giriştiği müdahaleden sonra -Körfez Savaşıyla- kendilerine yeniden gün doğmuş, PKK'nin verdiği özgürlük mücadelesine karşı alternatif olarak TC ve ABD tarafından desteklenerek iktidara getirilmişlerdir. ABD'nin Ortadoğu'ya yönelen yeni küresel hamlesinin yarattığı yeni konjonktürde Kürtlere yer verilmek istendi. Ancak Kürtler içinde iki çizgi, iki anlayış vardı. Bunlardan birincisi, Kürt toplumunun garibanlarını, 'baldırı çıplaklarını', ezilenlerini temsil eden PKK önderlikli özgürlük hareketi, diğeri ise klasik Kürt aşiretsel isyanlarının ve otonomileri sarsıldığı için konumlarından rahatsızlık duyan egemen sınıfların bir devamı olan ilkel Kürt milliyetçi hareketiydi. Birincisi tüm Kürtleri kapsayan özgür ve onurlu bir toplumun yaratılmasını temsil ederken, diğeri kendi sınıfsal çıkar ve amaçlarının gereği olarak kendisine bir statü tanıma karşılığında her türlü işbirliğine ve bağımlılığa hazır olduğunu ortaya koyan hareketi temsil ediyordu. Birincisinin sosyalizm ve özgür insanlık inançları ve söylemi vardı. Diğerinin 'Kürt olsun, az olsun, benim olsun' gibi çok sığ, dar ve yerel milliyetçi amaçları vardı. Bu süreçte, Kürt ilkel milliyetçiliği henüz zayıf dar ve sığdı. Uluslararası alanda siyaset ve diplomasiye açılmamıştı. "Burjuva rengine bürünen ve siyasallaşan", ancak feodal güçlerin anlayış ve yaşamıyla örülüydü. Özü feodal, biçimi burjuva milliyetçiliğine benzetilmek isteniyordu -İlkel milliyetçi denilmesinin nedeni de budur.- Her biri kendi bölgesinin, öncelikle de aşiret alanının 'kurtuluşu' için savaşıyordu. Bu yerel temelde hiziplere bölünmüştü. YNK soran, KDP Behdinan'a hâkim olmak istiyordu. Her biri kendi aşiret ve akraba çevresinde 'tabana' sahipti.

Elbette küresel sermayenin siyasi ve askeri gücüne liderlik yapan ABD gibi kapitalizmin Kâbe'si, PKK'yi değil Güneydeki ilkel milliyetçiliği tercih edecekti. Bunların önünü açmak için iki engelin aşılması gerekiyordu. Kürtler içinde yaygın ve güçlü bir örgütlenmeye sahip olan PKK'nin etkisizleştirilmesi ve Kürtlere karşı düşmanlıkta sınır tanımayan TC'nin Güneyli Kürtlerle uzlaştırılması. Körfez Savaşından sonra ABD bu anlayışı benimseyerek adım adım yürürlüğe koydu. İlk pratik uygulaması PKK Önderliğinin Suriye'den çıkarılarak esaret altına alınmasıydı. Başsız ve önderliksiz bırakılan PKK'nin dağılıp tasfiye olacağı veya Güneyli güçlere sığınacağı varsayılıyordu. TC ve ABD çok yönlü işbirliği ve ittifak içinde, PKK'ye karşı dünya çapında operasyonel faaliyetlere giriştiler. AB ve pek çok ülke zorlanarak bu çizgiye getirildi. Bütün dünyada PKK'nin teröristliği ilan edildi. Tasfiye edilmesi gereken terörist örgüt olarak yasadışı sayıldı ve kırmızı bültenlere alındı.

PKK'ye yönelik bu tasfiye ve imha operasyonları yürütülürken Adana-İncirlik'te üslenen NATO'ya bağlı Çekiç Güç, Irak'ta 36. paralelin kuzeyinde Güneyli güçlere güvenlik şemsiyesi sağlıyordu. TC tarafından kırmızı pasaportlarla dünyaya açılmalarına olanak sağlandı. Bu süreç Saddam'ın devrilmesine kadar böyle devam etti. Saddam devrildikten sonra 'Kürt Federe Devleti' kuruldu. Sadece Kürdistan'da değil, Irak'ın genel politikasında sözü ve ağırlığı olan bir Kürt yapılanması geliştirildi ve ABD'nin desteği ile güçlendirildi. Bütün bunlar TC'-nin de desteği ile sağlandı. TC sözüm ona taktiksel yaklaşıyordu. Ona göre, KDP ve YNK PKK'ye karşı kısa dönem için kullanılacak, PKK etkisizleştirilip tasfiye edildikten sonra bunları denetim altına alarak kendisine bağlayacak ve ileriye gitmeleri önlenecekti. Kürt'ü Kürt'e kırdırma politikasıydı bu. Ancak işler hiç de TC'nin umduğu gibi gitmedi ve ipleri elinden kaçırdı. PKK'yi tasfiye edemediği gibi, KDP ile YNK üzerindeki kontrolünü yitirdi. Çünkü bu işlerin arka planında TC değil ABD vardı ve Kürtler konusunda çıkarları çatışıyordu. Esas stratejiyi yürüten ABD olduğu için, TC Irak'ta ve Güneyde inisiyatifini yitirdi. Tezkere olayından sonra etkisizleşti ve bir kenara itildi. Olup bitenleri sadece izlemekle yetindi.

TC'nin önünde iki seçenek kalmıştı. ya ABD'nin dayatmalarını kabul ederek Güneyli Kürtleri kabul edecek ve onlarla uzlaşacaktı, ya da PKK'nin eylemlerine maruz kaldığında Güneye operasyon yapamazdı. TC bu dayatmalara bir müddet direnmeye çalıştıysa da, bu durumun kendisi için daha riskli olduğunu anlayınca çaresiz bir biçimde ABD'nin taleplerini kabul etmek zorunda kaldı ve kendini yeniden ABD'nin kucağında Sayın Bush'un sakallarını okşarken buldu. Türkiye'nin Güneyli Kürtlerin statülerini kabule razı edilmesi, ABD'nin de uyarı ve telkinleriyle Güneyli güçlerin TC'ye karşı politikaları bir gecede değişti. Bush-Erdoğan görüşmesinden önce, TC'nin olası bir Güney operasyonuna karşı olduklarını, eğer operasyon olursa kendilerini ve topraklarını savunacaklarını, PKK sorununun siyasal bir sorun olduğunu, siyasal ve barışçıl yöntemlerle çözülmesi gerektiğini, bu konuda üzerlerine düşen bir görev ve katkı varsa sunmaya hazır olduklarını söyleyen KDP-YNK temsilcileri, bu görüşmeden sonra PKK'yi suçlamaya ve Türk saldırılarına arka çıkmaya başladılar.

İşin doğrusu, bu beklenmeyen ve çok sürpriz karşılanan bir politik tutum değildi. ABD'nin Türkiye ile anlaşarak, PKK'ye karşı yeni adımlar atması durumunda bu güçlerin fazla bir direniş gösteremeyecekleri biliniyordu. Bunların TC'ye zaman zaman kafa tutmaları, bazı "sert" sözler sarf etmeleri PKK'yi ve Kürt Özgürlük Hareketini samimi destekledikleri için değil, "Neden federe devletimizi tanımıyor, bizimle uzlaşmıyorsun" amaçlı çı-kışlardı. Bu amaçlar için PKK üzerinden pa-zarlıklar yürütüldü. PKK'ye kurbanlık koyun gözüyle bakıldı. Her biri kendince daha iyi fiyat biçmeye çalıştı. Dolayısıyla bir dönem olası bir TC operasyonuna karşı takınılan ta-vrın PKK'ye verilen destekten dolayı olma-dığı daha iyi anlaşıldı. Bunun başka ve farklı nedenleri vardı. Türkiye'nin Güney Kürdis-tan'a geniş çaplı bir kara operasyonu Irak'ta ve Ortadoğu'da istikrar bozucu, kendi içinde bü-yük riskler taşıyan bir hareket olacaktı. PKK'nin üslendiği Güney Kürdistan'ın stratejik dağlık alanlarının TC ordusu tarafından iş-gal edilmesi durumunda, bir kez daha buradan geri çekilmesi çok zor olurdu. TC yıllardır Bamerni'de konumlandırdığı beş bin kişilik tank taburunu, KDP'nin pek çok defa dayatmasına ve istemesine rağmen geri çekmedi. Behdinan alanının işgali durumunda, buradan bir daha çekilmemesi söz konusu olabilirdi. Bu durumda Güney Kürtlerinin Kerkük'ü Kürt federal bölgesine bağlamak istemeleri, Kürtlerin statüsünü

daha da geliştirerek uluslararası alanda tanınma düzeyine getirmeleri, hatta bağımsız devlet kurma gibi beslenen ve şimdilik düşünülen tüm hayalleri suya düşecekti. Hewler ve Süleymaniye ovalarında "iktidar" kurmuş bir Kürt yapılanmasının, tepelerinde her gün bomba yağdıracak şekilde asılı duran Türk ordu gücüne karşı yapabilecekleri bir şey olamazdı.

Türkiye'nin tüm Kürtlere karşı bu istisnasız sınır tanımayan inkârcı ve düşmanca tutumu Güneyli güçleri de kaygılandırmakta ve endişeye sürükleyerek ürkütmektedir.

Onlar kendilerine saldırılamayacağına dair güvence istemekte, ABD'nin verdiği desteği uluslararası yasal güvenceye bağlamak istemektedirler. Türkiye'nin geniş çaplı karadan bir operasyonuna karşı Güneyli güçler iki seçenekle karşı karşıya kalacaklardı. Ya PKK ile ittifak yaparak ortak bir Kürt Cephesi etrafında direniş geliştireceklerdi -ki bu da büyük bir Kürt-Türk çatışması anlamına gelir-, ya da Türkiye'nin askeri ve siyasi baskılarına boyun eğeceklerdi. Her iki durum da Güneyli güçlerin çıkarına değildi ve büyük riskler taşıyordu. ABD açısından da Türkiye'nin geniş çaplı bir kara harekâtı çok olumsuz, istikrar bozucu ve içinden çıkılmaz zor durumlar yaratacaktı. Çünkü Güney'li güçlerin de içinde yer alacakları büyük bir Kürt-Türk çatışmasında ABD'nin nasıl bir politika izleyeceği belli değildi. Irak'ta önemli bir müttefik olarak Kürtlere karşı Türkiye'yi desteklemesi işine gelmezdi. Irak'taki bütün amaçlarına zarar verirdi. Türkiye'ye karşı Kürtleri desteklemesi ise, NATO üyesi Türkiye gibi önemli bir müttefik ile karşı karşıya gelmesi demekti. Dolayısıyla ABD için "iki derede bir arada" gibi içinden çıkılması zor bir durum ortaya çıkacaktı.

Bir de Türkiye'nin Güney Kürdistan'a geniş çaplı bir kara harekâtı, ABD'nin hükümranlık alanlarına meydan okuma anlamına gelir ki, bu da ABD için ciddi bir prestij kaybı olacaktı. Ayrıca Irak ve Ortadoğu'da yürüyen hassas dengeleri sarsabilecek ciddi ve riskli gelişmelere yol açabilirdi. Bundan dolayıdır ki, ABD Başkanı Bush ve hükümet yetkilileri geniş çaplı bir kara harekâtının Türkiye'nin çıkarına olmadığını vurgulayıp durdular ve ilk planda buna izin vermediler. Bunun yerine Güney Kürdistan'ın hava sahası Türk savaş uçaklarına açılarak havadan saldırmalarına izin verildi. Bu, ABD ve Güneyli güçler açısından sözüm ona en az risk taşıyan bir ortak karardı. Oysa bu, Türkiye'yi bir müddet oyalamak ve "rahatlatmak" için geçici bir "çözüm" olabilir. Ancak Türkiye için bu "tür geçici çözümler" ve Türkiye'ye boyun eğilerek taviz vermelerle ne Türkiye'de ne de Ortadoğu'da Kürt sorunu çözülemez. Türkiye'nin buna razı edilmesi Güney'li güçler için de bir çözüm olamaz. Yine ABD'nin her türlü politikasına ve çıkarlarına uygun davranmak Kürtlerin özgürlük problemine çözüm getirmez.

Oysa KDP ve YNK çok tutarlı ve yerinde bir tutum gösterebilirlerdi. Başta Kuzey Kürtleri olmak üzere, tüm Kürtlerin kaderini etkileyen tarihi adımlar atılabilirdi. Böyle onurlu bir tutumun ve Türk saldırılarına karşı sağlam duruşun hem güncel hem tarihsel koşulları vardır. Türkiye'nin Güney Kürdistan'a saldırması için Güneyli güçlerin desteği ve onayı olmaksızın hiçbir meşru gerekçesi olamaz. Bilinmektedir ki, TC Güneyi sindirmek, mevcut statüden geriye düşürmek ve Kuzey'de gelişen Kürt Özgürlük Hareketini ezmek için bu saldırıyı yapıyor. Türkiye en sıkışık ve çözümsüz dönemini yaşarken, sorunun çözümü için Kürtlerin ortak birlik oluşturmaları durumunda Türkiye'nin önünde çözümden başka bir seçenek olamaz. Türkiye'nin Güneyi de içine alan bir Kürt cephesini ve ittifakını karşıya alarak operasyona girişmesi Türkiye için büyük bir risktir. Türkiye bu çılgınlığa başvurabilirdi. Güney dahil, tüm Kürt güçlerine saldırabilirdi. Ancak bu durumda Türkiye'nin tüm dünyadan tecrit olması ve parçalanması kaçınılmaz hale gelirdi. TC bunun farkındaydı. Bu riski kolay kolay göze alamazdı. KDP ve Barzani'yi hedef gösteren Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt'ın açıklamaları, sınırda askeri yığınak ve gösteriler boyun eğdirmek ve caydırıcılık amacını güdüyordu. Bunlar birer siyasi, askeri ve diplomatik tehditti.

Ölümü gösterip sıtmaya razı etmek misali, çıtayı yüksek tutup esas hedefe razı etmekti. Ve nitekim bunu da başardılar. Belki tam istedikleri gibi olmadı, ancak TC, PKK konusunda Güneyli güçleri yanına çekmeyi ya da boyun eğdirmeyi başardı. Talabani zaten buna çoktan hazırdı.

Kendine yeni kapılar arayan Mehmet Metiner'in kendisi ile yaptığı mülakatta Talabani, PKK ve Türkiye'nin Güney'e yönelik operasyonları konusunda değerlendirmeler yaparak, "Erdoğan Hükümetine karşı savaşmak Kürt halkının çıkarlarına karşı savaşmaktır" dedi. AKP ve Erdoğan'ı desteklemeleri için Kürtlere çağrıda bulundu. Talabani'nin bu tür demeç ve açıklamaları elbette yeni değildir. Bir ara "Erdoğan Hükümetine karşı savaşmak ihanettir" diyordu. Türklerin son hava operasyonlarını değerlendirirken, "Bu operasyonlar PKK'ye yöneliktir" diyor ve TC'nin saldırılarına meşruluk kazandırıyordu. Bu saldırılardan önceden haberdar olduğu belliydi. Burada Talabani deyip geçmemek gerekir. Talabani'yi anlamak Kürt egemen sınıfının özgünlüğünü ve özeliklerini anlamak açısından önemlidir. O kendi amaçlarında, plan ve hedeflerinde söylediği her sözün, attığı her adımın ne anlama geldiğini çok iyi bilen, ona göre tartıp biçen ve konuşan biridir.

Ciddi bir halk desteği olmadığı ve çok zayıf bir konumda bulunduğu halde, güç dengelerini birbirine karşı kullanarak yol almış ve Irak'ta yönetimin tepesine gelmeyi başarmış biridir. ABD ve İran gibi iki düşmen devleti bir arada idare etmesini başarabilen yeteneğe sahiptir. Şu an PKK konusunda, ABD ve uluslararası alanda sözü geçerli olan koordinatörlük rolünü üstlenmiştir.

Ama bütün bunları ne pahasına, ne için ve kimler için yapmaktadır? Esas cevaplaması gereken can alıcı sorular bunlardır. Eğer bu yeteneklerini her dört parçada tüm Kürtlerin özgürlükleri için kullanmış ve toplumun hizmetine sunmuş olsaydı, kuşkusuz halk nezdinde "büyük bir Kürt lideri" olarak tarihe geçer; saygı, sevgi ve onurla anılırdı. Ama öyle midir? Öyle olmadığı, Kuzey'de Kürtler imha ile karşı karşıya bulunur ve her gün tepelerine bombalar yağdırılırken, Talabani'nin Erdoğan'a düzdüğü özgülerden ve verdiği destekten bellidir. Tarihte Kürtler için istisnai bir Önder olarak çıkan A. Öcalan gibi bir halk önderliği diri diri İmralı tabutluğunu gömülür ve zehirlenirken, Talabani sıradan bir insan hakları kuruluşu kadar sahip çıkmak bir yana, "Neden APO içerde bu kadar rahat konuşabiliyor, neden susturamıyorsunuz" diyerek Erdoğan'a sitemde bulunuyordu. Eğer Kürt halkı ve PKK'den korkmasaydı, açık açık "bunu asın da kurtulalım" demekten çekinmeyecekti. Talabani'nin ne kadar kinli ve hasmane bir tutum içinde olduğu açık değil midir?

1992 Güney Savaşı PKK için bir dönüm noktasıdır. Botan, Zagros ve Behdinan'ın bir kısmını da içine alan çok stratejik bir coğrafyada derinliğine yerleşmeye başlayan PKK'-nin gerilla gücü stratejik dengeye ulaşmak üzereydi. Birkaç yıl içinde Botan ve Zagros'un tüm kırsal kesimini ve sınır şeridindeki bazı şehir ve kasabaları (Hakkâri, Siirt ve Şırnak gibi) denetimine alabilecek hamlesel bir çıkışa hazırlanıyordu. Türk devleti küçük karakol güçlerini toplamaya başlamıştı ve kırsal kesimin büyük bölümünde denetimini yitirmişti. Devletin içinde önemli bir kesim "verelim de kurtulalım" deme noktasına gelmişti. Tam böyle kritik bir aşamada TC'nin imdadına koşan YNK ve KDP oldu. Bunların TC'ye verdikleri destekle Kuzey devriminin askeri gücünü yenilgiyle karşı karşıya getirdiler ve Kuzey devrimine ağır darbeler vurdular. Bunların eliyle PKK'ye vurulan bu darbe TC için büyük bir moral destek oldu. Türk devletinin kendisine olan güveni yeniden arttı. Dönemin Genelkurmay Başkanı Güreş, 92 Güney Savaşı'nın yarattığı moral gücüne dayanarak 94 ve sonrası büyük operasyonlarını başlatmış oldu. PKK'ye karşı Türkiye'ye verilen bu siyasi ve askeri destek kimi zaman artarak, kim zaman azalarak günümüze kadar devem etti. Eğer genelde Kürdistan özgürlük devrimi özelde ise Kuzey Kürt devrimi bugün varmak istediği hedefine varmaktan uzak kalmışsa, bunun başta gelen en

büyük nedeni, Güneyli güçlerin Türkiye'ye verdikleri destektir.

Keza bunlar Doğu Kürdistan'da Kasımlo önderlikli 79 halk ayaklanmasına karşı da İran devlet güçlerini destekleyerek Yoğu Kürdistan halk isyanına da benzer darbeler vurmuşlardı. Demek ki bunların amacı tüm Kürt halkına liderlik yapmak ve sorunlarına çözüm bulmak değildir. Kendilerini ayakta tutmak için diğer parçalardaki özgürlük hareketlerini bitirmeyi amaç edinmişlerdir. Bunlar TC ile ortak cephede PKK'yi zayıflatmak için canla başla yıllarca savaştılar, bunun karşılığında Çekiç Güç şemsiyesinin güvencesinde oluşturulan Kürt Federe devletini ve kırmızı pasaportlar aldılar.

Şimdi ise ABD ve TC ile beraber yeni plan ve konseptler oluşturdukları ve yürürlüğe koymaya başladıkları söyleniyor. ABD'nin yeni adımıyla Güney Kürtlerinin statülerinin Erdoğan ve TC tarafından tanınacağı anlaşılmaktadır. Bu yeni konseptle "PKK'nin tasfiye edileceği" belirtilmektedir. Bütün yorum ve değerlendirmelere, yine kara ve havadan yürütülen askeri operasyonlara bakılırsa. bunun yabana atılacak bir söylenti ve değerlendirme olmadığı açıktır. Bay Yaşar Kaya'nın "aranan yeni bir Kürt lider" için gazetelere ilan vermesi boşuna değildir. Bildiği ve duyduğu bazı gelişmelere "hazırlık olsa" gerekir. Erdoğan-Bush görüşmesinden sonra Kandil başta olmak üzere PKK üs alanlarının bombalanması, Güneyli güçlerin Türk hava saldırılarına verdikleri destek, ABD tarafından, PKK'yi "silahsızlandırmak, tasfiye etmek ve topluma entegrasyonunu sağlamak" amaçlı ortaya atılan derin ve kapsamlı oldukları söylenen planlar, Erdoğan'ın "Kürt vatandaşlarım" dediği AKP içindeki Kürt milletvekillerinin parlamentoda Kürt temsilcileriymiş gibi gösterilmeleri, AKP içinde kümelenen işbirlikçi Kürtlerin ellerini ovuşturarak "işte zamanımız geliyor, PKK bitiyor" biçiminde bir havaya girmeleri, Kuzeyde Barzani'nin desteklediği ve AKP'nin onayladığı Kürt versiyonlu yeni bir işbirlikçi partinin kurulacağı biçimindeki söylentiler ve ortaya atılan görüşler "Kürt sorununda yeni bir süreç mi başlıyor?" sorusunun sorulmasına neden olmaktadır. Ve en önemlisi de, "PKK tasfiye edilip" Barzani "ulusal önder" biçiminde öne çıkarılarak, Türkiye'de de Güneye benzer bir federasyon mu geliştiriliyor sorusuna aranacak cevap merak konusudur. Kuzey Kürdistan'da Abdülmelik Fırat, Şerafettin Elçi, Cüneyt Zapsu, Yaşar Kaya, Mehmet Metiner ve Ahmet Tan gibi işbirlikçiliğe yatmış çevrelerin bu amaçla AKP'den destek gördükleri ve kendilerine yeşil ışık yakıldığı vurgulanmakta ve söylenmektedir.

Şu açık ki, ABD başta olmak üzere, bölgede güç sahibi olmak isteyen ve yeni konjonktür içinde kendine yer arayan her gücün kendine göre bir planı ve amacı vardır. ABD kendi çıkarlarına uygun bir biçimde Kürt sorununun "biçim" kazanmasını istemektedir. Bunun için ille de sorun çözülsün diye bir amaç ve dayatması yoktur. Önemli olan ABD çıkarlarına göre "çözüm" bulması ve hizmet etmesidir. Bu bağımsız devlet mi, federasyon mu, özerklik mi ve hatta eğer sorun arz etmiyorsa inkâr mı olacak, ABD için fark etmemektedir. ABD'nin stratejik politikalarına İsrail gibi sıkı sıkıya bağlı bir Kürt elit kesiminin gelişmesi, her zaman ABD'nin tercih ettiği ve el altından desteklediği bir husustur. Ama eğer bu mümkün olamıyorsa, Türkiye gibi Kürdistan'a egemen devletlerle ilişkilerini uyumlu hale getirmek ve sürekli kendine bağımlı kılmak için Kürt sorununu çözmek yerine Demokles'in kılıcı gibi sürekli bunların başında tutmayı tercih edecektir. Nitekim mevcut durumda bölgenin inkârcı devletleri ile Kürt sorunu bağlamındaki ilişkilerini böyle sürdürmektedir. Özellikle de Güney'de federal bir Kürt devletçiğini geliştirip kendine bağladıktan sonra, diğer tüm parçalardaki Kürt sorununu da buraya endeksleyerek, bu devletleri Kürt sopasıyla kendine bağlama stratejisini sürdürecektir. ABD'nin Kürtler konusunda izlediği siyaset şimdilik böyle özetlenebilir.

Dolayısıyla ABD açısından "Büyük Ortadoğu Projesi" ile bölgeye yeni biçimler vereceğini söyleyen "o ateşli dönem" ve söylem artık geride kaldı. O politika Irak ve Ortadoğu

gerçeğine çarparak tuzla buz oldu. Baker-Hamilton Raporu ile bu politika ve strateji yenden dizayn edildi. ABD ve iktidardaki neo-conlar, BOP'un altından kalkamayacaklarını ve onun bir hayal ve Amerikan rüyası olduğunu anladılar. O stratejiye göre, "tüm Arap ve Ortadoğu'nun monarşik, teokratik ve antidemokratik rejimlerini değiştirip dönüştürerek küresel sermayenin ekonomik ve politik çıkarlarına göre uyarlanmış Batı tipi liberal demokrasiler yerleştirilecekti." Ancak bunların tek yanlı birer ABD ve Batı ütopyaları oldukları açığa çıkınca ABD bu stratejiyi gözden geçirmek ve yeni uygulamalara çark etmek zorunda kaldı. Şimdi neo-conların iktidarlarının son yılında Bush Ortadoğu'yu ziyaret ederken, Arap monarşi iktidarlarını İran'a karşı birleştirmek ve radikal Şiiliğe karşı ABD işbirlikçisi Sünni rejimleri güçlendirmek için diplomasi yürütmektedir.

**PKK şurada ya da burada
Bazı darbeler alabilir, zaman
Zaman daraltılarak zayıflatılabilir
Ancak mevcut koşullarda tasfiyesi
Ve bir aktör olarak devreden
Çıkarılması mümkün değildir**

Demek ki ABD'nin politikalarına bel bağlamamak, planlarını yutmamak önem taşır. Gelişmelerin böyle seyredeceğini Ortadoğu tarihini, toplumsal yapısını ve güncel sorunlarını çözümleyen Kürt Halk Önderi A. Öcalan bu stratejileri iyi değerlendirmiştir. ABD ve Batı son derece pragmatist ve çıkarcıdır. Bunların değişmeyen stratejileri ve politikaları yoktur. Her koşul altında kendi çıkarları nasıl el veriyor ve uyumlu hale geliyorsa öyle hareket edecek plan ve projeler geliştireceklerdir. PKK bunların uluslararası siyasetini bilerek hareket ettiği için bunlardan gelebilecek olan dengesiz tehlikelere karşı kendisini korumayı ve özgün kalmayı başarmıştır.

AKP ve Güneyli güçlerin durumuna gelince: Bütün bu yapılan değerlendirme ve ortaya sürülen görüşlere göre, gerçekten Güneyli güçlerin destekleriyle, AKP'nin de bunlara yakacağı yeşil ışıkla Türkiye'de PKK alternatifi bir ılımlı İslam partisi veya hareketi oluşturulabilir mi? Bir Kürt HAMAS'I gelişebilir mi? Veya Şerafettin Elçi ve HAK-PAR'ın programlarında ifade ettikleri gibi Kuzey'de bir Kürt federasyonu kurulabilir mi? Bunlar ortaya çıkan bazı koşulara bağlı olarak gelişebilir. Birincisi, PKK'nin tümden tasfiye edilerek bitirilmesi ve federasyon çizgisine uluslararası desteğin sağlanmasıyla mümkün olabilir. İkincisi ise, AKP ve genelde TC'nin Kürt sorunu konusunda eski inkârcı ve takıyyeci (aldatmaca) siyasetlerinden vazgeçerek samimi ve dürüst çözüme "evet" demekle mümkün olabilir. Bu her iki koşullun şimdilik gerçekleşmesi mümkün olmadığına göre, federasyon tarzı bir çözümün gelişmesi zor ve belki de bir hayal ürünüdür.

Öncelikle birinci koşulu değerlendirirsek, PKK şurada ya da burada bazı darbeler alabilir, zaman zaman daraltılarak zayıflatılabilir, ancak mevcut koşullarda tasfiyesi ve bir aktör olarak devreden çıkarılması mümkün değildir. PKK çok köklü, güçlü ve yaygın örgütlenmiş büyük birikime sahip bir harekettir. Yirmi bine yakın şehidi vardır.

Kürdistan'da yeni bir toplumsal direniş ve özgürlük bilincini ortaya çıkarmış ve Kürt toplumunda içselleşmiştir. Bunun için tasfiye olması imkânsız gibidir ve PKK'siz bir çözüm gelişemez. İkincisi, mevcut Ortadoğu kaosunda ve uluslararası çalkantılı güç dengelerinde, PKK'ye her zaman göz kırpan ve yer verenler olacaktır. Bütün dünya TC olmak zorunda değildir. Kaldı ki, TC eski müttefiklerini bile zorbela, o da geçici ve koşullu olarak bir araya getirmekte ve ikna etmektedir. İp üzerindeki cambaz gibi diplomasi yürütmektedir. Bu dengenin küçük bir esinti ile her an sarsılması ve ayaklarının kayması mümkündür. Pamuk ipliğine bağlı olarak yürütülen "ver gülüm, al gülüm" pazarlıkları ile yürüyen bu politikanın bir tarafın verebileceği bir şeyi kalmayınca bir yerde sonlanacaktır.

AKP'nin "çözümüne" gelince, eğer bunlar çözüm için dürüst bir yaklaşım göstermiş olsalardı, esas bu işin sahipleri olan Önder ÖCALAN ve PKK ile oturup sorunu konuşur ve çözerlerdi. Sorunun sahipleri ve tarafları varken, sahteleri ile çözmelerinin bir anlamı olamaz. Özerkliği ve bazı temel hakları kabul etmeyen inkârcı mantık, federasyonu nasıl kabul edebilir? Kalkıp bu işin gerçek yaratıcıları ve önderlerini imha etmek için her gün tepelerine bomba yağdıracaksın, İmralı tabutluğunda zehirleyerek her gün adım adım ölüme mahkûm edeceksin, yasal seçilmiş birkaç milletvekillerine göz açtırmayacaksın, her gün linç kampanyalarını yürüteceksin, dağ taş operasyon geliştireceksin, öte yandan "benim Kürt vatandaşlarım" dediğin bir takım işbirlikçi hain takımı ile Kürt sorununu çözeceksin! Bunun büyük bir yalan ve aldatmaca olduğu açık değil midir? Buna kim inanabilir? Bu siyasetin amacı PKK'ye olan Kürt orta sınıfının desteğini kesmek ve Kürtleri bölmektir. İşin gerçeği, 90 sonrası TC'nin Güney'de KDP ve YNK'yi Çekiç Güç korumasında destekleyerek PKK'ye karşı kullanmak için yürüttüğü politikanın bir benzerini şimdi Kuzey'de yürütmek istemektedir. Ancak TC, KDP ve YNK'ye bu desteği verirken, Güney'de Kürt federasyonu kurulsun diye değil, Kürtleri birbirilerine karşı kırdırarak, sözüm ona taktik bir yaklaşım içindeydi. Bu "iti ite kırdırma" politikasıydı. PKK'yi yalnızlaştırarak bitirmek istiyordu. PKK bitirildikten sonra sıra KDP ve YNK'ye gelecekti. KDP ve YNK'nin sonuna kadar kendilerine bağlı kalacaklarını ve denetimlerinde tutabileceklerini sanıyorlardı. Ama işlerin TC'nin umduğu gibi gitmediği ve tersine döndüğü bilinmektedir. Şimdi o dönemin politik ve askeri yürütücüleri bu konuda özeleştiri vermekte ve pişman olduklarını ifade etmektedirler. "Çamura düşen eşek bir daha aynı yoldan yürümez" diye bir söz vardır. Eğer Türk devleti bu kez de, Güney'de olduğu gibi aynı yoldan giderek, kendi elleriyle Kuzey'de de bir Kürt federasyonu yaratmak istiyorsa ve "bir eşek kadar yol değiştirecek aklı yoksa" bu ayrı bir meseledir. Kim bilir, belki de Güney'de yaşanan gelişmeler gibi, Kuzey'de de TC ve Erdoğan Hükümeti Kürtleri bölmek için "taktik yapayım" derken, Güney gibi yeni bir federasyon kurmanın ebelik rolünü oynayabilir. Çünkü "her zaman evdeki hesap çarşıya uymaz" ve "yanlış hesap Bağdat'tan geri döner" derler. Ancak KDP ve YNK örneğinden iyi dersini alan TC yönetiminin benzer siyaseti Kuzey'de de izleyeceğini beklemek hayal olur.

Ve bu bazı işbirlikçilerin bilerek kendilerini avutmasıdır. Tüm Kürtleri ve toplumu bölme amaçlıdır. Erdoğan'ın dillendirdiği "Kürt vatandaşlarım" denilen AKP politikaları ile önce Güney Kürtlerini Kuzey'den ayırıyor ve Kuzey'deki özgürlük mücadelesine karşı çıkarıyor; Kuzey'de de PKK'li ve PKK karşıtı biçiminde toplumu bölerek, sorunu yozlaştırarak tanınmaz hale getiriyor. Kafaları karıştırıyor, sahte umut ve beklentiler yaratıyor. Bunun çok sinsi ve ustaca yürütülen bir politika olduğu açıktır. Bunu görmemek için kişinin ya iflah olmaz bir hain ve işbirlikçi, ya da kör ve ahmak olması gerekir. Onun için bu politikaların deşifre edilerek gerçeklerin açığa çıkarılması önemlidir. Çok sahte yürütülen bir politika olduğu için gün geçtikçe bu gerçekler su yüzüne çıkacak ve durumları anlaşılacaktır. ABD'nin BOP planı gibi, AKP'nin Kürt planı da iflas edecektir. Çünkü bunlar sorunu çözmek için değil, PKK'yi bitirmek için uğraşmaktadırlar. "Düşünmezseniz sorun yoktur" noktasına Kürtleri sürüklemek istiyorlar. Onun için AKP mutfağında sofralar kurma hayalini besleyen hain ve işbirlikçilerin böyle keyif çatmaları, ellerini ovuşturup için için sevinmeleri boşunadır. Bunun onlar için bir rüya olduğunu 2008 yılı gösterecektir. 2008 sona erip bu baylar rüyalarından uyandıklarında, belki de kendilerinin AKP tarafından nasıl bir kazığa bağlandıklarını göreceklerdir. O zaman akılları başlarına gelecek ve Kürt Özgürlük Hareketine yeniden hak vereceklerdir.

Abdullah ÖCALAN
Sosyal Bilimler Akademisi

Pir Sultan Geleneği ve AKP'nin Alevileri

Xıdır Ali AMED

"Kalenin kapısı
Tunçtan demirden
Yanlarım çürüdü
Yaştan yağmurdan
Açılın kapılar
Şaha gidelim…"

Alevilik üzerine birçok yorum ve değerlendirme yapılır. Kimi bir felsefe, kimi İslam'ın bir mezhebi, kimi Zerdüştlüğün İslam'la bir sentezi, kimide "en elhak"çı felsefe, düşünce ve ahlak sisteminin yüzyıllarca şekillendirdiği bir kimlik olarak değerlendirir. Bunların hepsi bir yönüyle gerçek fakat diğer yönüyle derinliğine irdelenip tartışılması gereken konular. Alevilik Ortadoğu'da devletin denetimi dışında yaşayan bütün halkların yoksul dağlı ve çöllerde yaşayan topluluklarının sahip çıktığı bir kimlik. Bunların içerisinde Anadolu Aleviliğinin durumu biraz daha farklıdır. Diğer alevi eğilimler süreçle dönüşerek suni iktidar ve devlet eğilimi içerisine girerken, Anadolu Türkleri ve Kürt Aleviliği kültürü yaşam tarzı ve ibadet biçimleriyle orijinini biraz daha korumuşlardır. Elbette bunun bedeli de ağır olmuştur. Devlet tarafından sistematik bir baskı ve katliam politikası uygulanmış, bu durum sürekli bir direnişle karşı koyuşu da birlikte getirmiştir. Yukarıdaki dizeler uygulanan bu zulmü ifade ediyor. Bahsi edilen kale bir Osmanlı zindanıdır, bu tutsaklar için zindanların hayali cehennemi andıran bodrum katları kullanılıyor. Dibi taş çamur ve rutubet dolu ve tutsaklar darağacına gitmeden önce burada bekletiliyor. Belki de darağacına erken giden bir an önce kurtuluyor. Bu zindanlarda uzun tutulan dörtlükte de ifade edildiği gibi bedeninde zamanla yaralar açılıyor. Bedenleri çürüyor, kurtlanıyor, güçlü bir inanç ve iradeye sahip olmayanlar çıldırıyor, çoğu kez o şekilde halkın karşısına çıkarılıp teşhir ediliyor ve idam sehpasına gönderiliyorlar. Bazen de on binlerce insan toplu halde kuyulara dolduruluyor yâda derin kaya yarıkları ve mağaraların içine atılıyor. Bu nedenle isim sahibi olan paşalarda var. Kuyucu murat paşa gibi… Zindanlara atılanlar kuyulara doldurulanlar darağacına gönderilenlerin hepsi devletçi siyasi zulüm karşısında teslim olmayanlardan oluşuyor.

"Siyaset günleri;
Gelip çatmadan
Açılın kapılar
Şaha gidelim…"

Aradan yüzyıllar geçmesine rağmen şimdiki TC politikası ve AKP şeflerinin siyaset oyunlarına bakalım: zindanlar on binlerce insanla doldurulmuş. Bunların çoğu demokrat, ilerici, aydın ve özgürlük tutkusuyla bu kirli siyaset karşısında seslerini yükselten insanlar. Düzenin paslı çarkları arasında ezilmek istemeyen geleneksel alevi direnişinin bir kültür düzeyinde taşıyıcısı olan kesimler. Bu direniş geleneğinde mezhep, din, dil, etnik köken farkı yoktur.

Belki de bu geleneğe ait isyan dalgasının en önemli direniş halkalarında biri tarihteki "sorka âlem" isyanlarıdır. Eşitlik ve özgürlüğü esas alan bu gelenek zulüm ve zulüm siyaseti karşısında yüzyıllık bir direnişi kızıl bayrak taşıyarak sürdürmeyi başarmıştır. Bu direnişe birçok halk ve topluluk katılmıştır. İlk öncülüğünü de katledilen Mazdek'in eşi olan Hürrem adında bir kadının yapmış olması bir o kadar daha anlamlıdır. Bu nedenle bu isyanlara "Sorka Alem" isyanları dendiği gibi Hürremit isyanları da denir. Belki de insanlık tarihinde kurulu devlet ve iktidar olgusu karşısında kızıl bayarak taşıyarak bir isyana öncülük etme şerefine nail olan son kadındır Hürremit. Sınır tanımadan saldıran, tarihsel, kültürel, toplumsal ve etnik dini toplulukları adeta ortadan silmek isteyen İslam'ın siyasal yayılışı karşısında ki bu duruş, özgür dağ, çöl-kabile

aşiret ve topluluklarının bir karşı koyuşu, özgürlüğünü sürdürme ve mücadelesinde ifadesini bulur. İsyancılar savaşta yanlışlıkla birbirini vurmamak için başlarına kızıl şeritler bağlarlar. Kızıl başlılık kavramı bu direniş geleneğinden gelir. Yani direnen biraz daha tarihsel, toplumsal, kültürel değerlerine sahip çıkmak isteyen bu kesim "kızıl baş" adı altında adeta şeytan gibi taşlanır ve horlanır. Bunun için kullanılan bir deyim de var. "elim burnum yaş bana vuran Kızılbaş", yani dokunursan lanetlenirsin, çünkü Kızılbaşlılığı lanetlerken direniş kültürü ve geleneği de lanetlenmiş oluyor.

AKP hükümeti ve lideri Tayyip Erdoğan Dindeki Deccal rolünü üstleniyor Siyasetin her türlü hile oyun Entrika ve kirli yöntemlerini Halk üzerinde deniyor Bir yandan hümanizmi ve Din kardeşliğini işliyor Diğer yandan da "benim Sistemime karşı gelen kadın ve Çocukta olsa yok ederim diyor."

Kendi siyasal çirkinliğini gizlemek için halkları, toplulukları, kültürleri karalamak kirletmek teşhir etmek, sonrada bastırma ve katliamdan geçirmek bir gelenek halinde sürüyor. Bugün bu mirası AKP hükümeti ve lideri Tayyip Erdoğan üstlenmiş yürütüyor. Dindeki Deccal rolünü üstleniyor. Siyasetin her türlü hile oyun, entrika ve kirli yöntemlerini halk üzerinde deniyor. Bir yandan hümanizmi ve din kardeşliğini işliyor, diğer yandan da "benim sistemime karşı gelen kadın ve çocukta olsa yok ederim diyor." Ve bunu da yaptırıyor. Şimdilerde iktidar olunca siyaset günlerinin madrabazı rolüne bürünmüş bulunuyor. Kürt halk önderini pir sultanların yaşamaya zorlandığı kale bodrumlarını aratmaya şartlarda tecrit altında tutuyor ve zehirlettiriyor. Anaları ve çocukları ölümle tehdit ediyor. Hızır paşa geleneğine karşı dağları mesken edinip direniş kültürünü devam ettiren gerillalar karşısında her türlü teknikle donanmış yüz binlerce kişilik ordu ve polis gücünü teyakkuzda tutuyor. Halka hizmet etmek amacıyla kurulmuş sahra hastanelerini uçaklarla bombardıman ettiriyor. Sonra da Alevilerin geleneksel 12 imam (muharrem) sofrasına oturup yemek yiyor. Alevi camiasını da bu sofraya davet edip siyaset dostluğu öneriyor.

Toplumların tarihsel hafızaları zayıftır derler. Ama inanıyorum ki alevi topluluğunun tarihsel hafızası güçlüdür. Çünkü yazılı olmasa da çok güçlü bir sözlü tarihi ve kültürü vardır. Bizde bu gelenekten geliriz. Bu gelenekten gelenlerden ozanların, pirlerin, dervişlerin, ermişlerin vb. hafızaları güçlüdür. "7 alevi öldürürsen sorunsuz cennete gidersin." Diyerek toplumsal kin ve öfkeyi sınırsızca körükleyen ve soykırıma dönüştürmek isteyen gelenek unutulur mu? Peki, Alevilerin cem ayinleri hakkında yapılan karalamalar, kirletmeler unutulur mu? Eskiden pirlerimiz köyleri dolaşıp bir yoksulun evinde bağdaş kurup cem tutarlardı. Bu Cem kanunlarla yasaklanmıştı ve cemaat gizlice toplanıp ibadet ederdi. Pir, Cem'e başlamadan önce bütün cemaati karakolun haberdar olmaması için uyarırdı. Çünkü herkesin bellekleri katliamların izleriyle doluydu. Yine siyaset günleriydi, o zaman kan katliam ve yıkımla sürdürülüyordu. Şimdi ehlileştirme siyaseti yürütülüyor.

Peki, TC devleti Kürt kimliğini tanımadığı gibi alevi kimliğine de savaş açmış durumdayken nasıl oluyor da biden cem evleri ve dernekleri kurun dedi. Bu aşamaya nasıl gelindi? Bu önemlidir. Tarih belleğini iyi yoklamak lazım. Türkiye de egemen zihniyet "3 K" yi en tehlikeli gördüğü ve her türlü zulmü uyguladığı dönemde nasıl çark etti? "3K" (Kürt, Kızılbaş, Komünist) rejim için en tehlikeli iken nasıl bunda esneme oldu? PKK bu zulüm makinesine karşı direniş bayrağını yükselttiği zaman dağlara gerillaya yerleştiği ve tarihin yenilmezlik ordusu olduğunu kanıtladığı zaman... Bu çok önemlidir. Dersim valisi Ke-

nan Güven, önce her köye camii yaptırdı, bu oyun tutmadı. Kürt özgürlük hareketi güçlenmeye devam edince, bir yandan köyleri yakıp yıkarken alevi gençliğini fuhuş, uyuşturucu ve spor adı altında batağa çekerken diğer yandan "gelin alevi derneği kurun dedi." Gençliği tüketme hedefini önüne koymuştu ve "ben gençlere düşünecek zaman bırakmıyorum" diyordu. Yani açıkça belleksiz bir toplum, belleksiz bir gençlik yaratmak için uğraştığını itiraf ediyordu. Bunun yanında 12 Eylül cuntasının, Kürtlerin özgürlük kimliğini, Türk toplumunun demokratik mücadelesini ve her türlü etnik kültürel dini değerlerini yok etmek için, adeta son kalıntılar üzerinde bir silindir gibi geçtiği dönemdi. Bu direniş kültürünün en seçkin evlatları zulüm cenderesinden geçiyordu. Genç kızlar dağlarda katlediliyor, cesetleri çıplak teşhir ediliyordu. Bu halkın çocuklarının cesetleri parçalanıyor, beyinleri köpeklere yediriliyordu. İnsanlarımız köy meydanlarında toplanıp insan pisliği yediriliyordu. Köylerde aileler topluca katlediliyordu. Peki, zindanlar, kaleler ne durumdaydı? Sınır tanımayan işkenceler, ışık sızdırmayan kör hücreler, insan fiziğinin ve iradesinin tüketilmek istendiği mezbahalara dönüşmüştü. Kışın zemheri soğuğunda insanlar çıplak, aç, susuz, ateşsiz bırakılıyordu. Mazlum Doğan, Pir Sultanlardan gelen direniş geleneğinin bir halkası değil miydi: Bu direniş değil miydi ki dağlarda gerillaya dönüşen. Bu vahşetin sahipleri birden Alevileri hatırladı. "gelin dernek kurun, cem evi kurun" dediler. Çünkü son direniş közlerimizi de söndürmeyi düşündükleri anda İbrahim'i gelenekten gelen Reber Apo'nun yol göstericiliğinde alevi geleneğinden gelen Mazlumlar, Hayriler, Ferhatlar: Baba ishaklar ve Şeyh Bedrettin geleneğinden gelen Kemal PİR gibileri bedenlerini siper ettiler ve sönmeye yüz tutmuş közleri kendi bedenlerinde yeniden alevlendirdiler. Zulüm rejimi, ateşi söndüremeyeceğini anladığı zaman Alevileri kontrole almak için "gelin dernek kurun, gelin cem evi açın" dedi. Hâlbuki tarihsel geleneğimizde Cem, Ocak'ta, ziyarette ya da Pir'in misafir olduğu herhangi bir ev de tutulur. Bu alevi ibadetlerini diğer dinlerin ibadetlerinde ayıran bir özelliktir. Normalde Cem'in evi olmaz. Pir hangi eve giderse Cem orada tutulur. Yanlış anlaşılmasın cem evlerinin kurulmasına karşı değiliz. Ama bu bizim bir geleneğimizdir. Cem evleriyle Özgür alevi kimliği, cami gibi kilise gibi devlet kontrolüne alınmak isteniyor.

Büyük alevi dedelerinden Seyit Rıza (Alevilikte üst bir mertebedir) 75 yaşındadır, oğlu Reşik ise 17 yaşındadır. Oğlunun yaşı büyütülür kendisinin yaşı küçültülür ve idam sehpasına böyle götürülür. Olay Elazığ'da yaşanıyor. Seyit Rızanın gözleri önünde oğlu Reşik idam ediliyor. Sonrasında da Seyit Rıza idam sehpasına götürülüyor. Son sözleri bilgecedir.

"Evlade kerbelayıx
Be xetayığ
Bu cinayettir, zulümdür
Ayıptır, günahtır
Allahu Muhammed
Ya Ali" der ve yaşından beklenmeyen bir çeviklikle idam sehpasına tekmeyi kendisi vurur. Bu zulüm rejimi, Seyit rızaya ait ne bir mezar, ne de mezar taşı bırakmayacak şekilde cesedini yok eder.

Bu rejim tarafından en çok aleviler üzerinde uygulanan cinayet, zulüm, ayıp ve günahtır. Şimdilerde başbakan Erdoğan Alevi sofralarına oturmak istiyor. Uçaklarla hastaneleri bombalattırıyor ve alevi çocuklarını katlettiriyor. On binlerce insanını zindanlara dolduruyor. Kürt kimliğini tanımıyor, Alevileri düzen içerisine çekmeye çalışıyorken, kendisi tarikatları, cemaatleri yeraltına indiriyor. 25 yıldır dağlarda süren özgürlük mücadelesine karşı sınır tanımayan bir saldırı yürütürken; demokratik çözüm ve halklar, kültürler arası barış elini de Hızır paşanın kılıcıyla biçiyor.

"Ey Hızır paşa paşa
Bizi berdar etmeden
Açılın kapılar dosta gidelim."

Pir sultanı darağacına gönderen Hızır paşa devşirme bir alevidir. Hatta Pir Sultan'ın öğrencisi olduğu, sonradan da devlet tarafın-

dan da devşirildiği söylenir. Ne ilginçtir ki bu devşirme en büyük katliamların mimarı olur. Bu denli kendi özüne ihanet eder ve özüne savaş açar. Açtığı bu savaşta insanlık, Aleviliğin hümanizmi, ahlak vicdan acıma duygusu namına hiçbir şey kalmaz. İktidarla bütünleşmiş, iktidarın rantına bulaşmış, paşalık gibi bir görev almış, elinde kılıç, emrinde de askeri güç vardır. Devletin rantıyla beslenmektedir. Geçmişine savaş açmıştır. Pir sultanlara savaş açması kendi özüne savaş açmasıdır. Pir Sultan'ı asması geçmişini tümden silmek istemesidir. Şimdilerde de Reha Çamuroğlu, kendini bu çamura bulaştırmış görünüyor. Kürdün kimliğini tanımıyorsun ama Aleviliğini tanıyorsun. Bu annesinin sütünü tanıyıp, annesini tanımama gibi bir nankörlükten kaynağını alıyor. Emdiği sütle besleniyor ama anneyi tanımıyor. Senin emdiğin süt haramdır. Hz Ali "özünü inkâr eden haramzadedir." diyor. Özünü inkâr ederek Hızır paşanın rolüne soyunanların yaptıkları haramzadeliktir. Bir dönem Rıza Zelyut, İzzettin Doğan gibileri de bu uğursuz role soyundular. Şimdi de Çamuroğlu ve ekibi bu role soyunmuş. Soyadı gibi Çamur olup halkımızın binlerce yıllık değerlerini kirletmek istiyor. Hızır paşa padişahtan güç alıyordu. Çamuroğlu da Erdoğan'dan güç alıyor. Tarihinizi unutun, dilinizi, kültürünüzü, geleneklerinizi, inançlarınızı, kimliğinizi unutun ve dilsiz olun, gelin Hızır paşa sofrasına oturun diyor.

Bazı canlar büyük bir erdem göstererek Erdoğan'ın oturduğu sofrayı Hızır paşa sofrası: katılanları da düşkün ilan etmişlerdi.

Peki, nedir Hızır paşa sofrası ve düşkünlük?

Alevilikte muharrem ayı boyunca et yemek yasaktır. Gelenek daha eskiye dayanmasına rağmen son temsili 12 imamın katledilişi nedeniyle 12 gün boyunca su, içilmesini de yasaklamaktadır. Bir nevi yaşayan canların, haksız nedenle katledilenler karşısında duydukları vicdani bir azabı yaşarken paylaşmalarıdır. Çölde susuz bırakılmasına rağmen teslim olmayan bir geleneğe saygı ve ölümüne direniş sembolüdür. Katil Muaviye'nin oğlu Yezit'tir. Ve iktidar mücadelesi esas nedendir. Bu 12 gün boyunca kan akıtılmaz, küfür ve kötü söz ağza alınmaz, düşmanlık yapılmaz. Düşmanlıklar çözülür. Aşure günü herkes bir birine aşure dağıtır. Aşure dostluk ve dayanışmayı temsil eder. Bu kutsal günde aşure verilen her evle dostluk gelişir. Ve varsa kırgınlıklar, küskünlükler, düşmanlıklar son bulur. Aşure geleneği Nuh peygamberle anılan tufana kadar uzanır. Bu açıdan bakınca da Alevilik büyük bir tarihi birikim, dini, etnik ve kültürel mozaiğin bileşkesi görünür. Adeta binlerce yıllık Ortadoğu tarihinin ortaya çıkardığı kültürlerin güzel yönlerini alan bir mozaik gibidir. Her kavim yönünü bir mabede dönmüş, aleviler ise yönünü insana dönmüştür.

"Ne yerde ne gökte

Ne ararsan insanda ara" deyimi bundan geliyor. Bu kültürden dolayıdır ki, yüzlerce yıl Ermenilerle, Ezidi Kürtlerle Türkmenlerle Sünni halklarla barış içinde bir yaşam sürdürmüşlerdir. Ne zaman ki Türk milliyetçiliği siyasi İslamı da kullanarak bu halkları birbirine düşman edip kırmaya başlamış, o zaman doğallık bozulmuştur. Yani halklar dinler kültürler ve kimlikler arasında ki düşmanlıkların temel nedeni devlet iktidar ve ırkçılıktır. Bunların yanında siyasal İslamında çirkince kullanılmasıdır. Bugün de aynı gelenek devam ettiriliyor. Hızır paşa sofrasında pir sultanların kanı ve eti vardır. Ayrıca katliamlardan geçirilen on binlerce masum insanın kanı ve eti. Muaviye'nin ve yezidin sofrasında Ehli-beytin kanı canı eti ve kesik kelleleri... Erdoğan ve Çamuroğlu gibilerinin oturduğu sofrada ise uçaklarla bombalanan bir sahra hastanesinde şehit düşen, Sivaslı yarı Kürt yarı Türkmen Alevi bir aileden gelen

Sinan Şahin'in ve Müslüman bir aileden gelen Kürt kızı Doktor Dirok'un (Zeyna Hamdo) kanı ve canı var.

Bazı alevi canların bu anlamda Erdoğanın oturduğu sofrayı Hızır paşa sofrası olarak adlandırmaları ermişçe ve dervişçedir.

Alevilikte düşkünlük nedir? Buda önemlidir. Bu toplumsal ahlak ve değer yargılarıyla bağdaşmayan ağır yüz kızartıcı suçları kapsar. Bu tür insanlar Pir huzurunda dara çekilir sorgulanır ve cemaat huzurunda yargılanır. Anne, hala, bibi, kız kardeş, yeğen ve öz kızı gibi yakın derecede akrabalarla cinsel ilişki tecavüz gibi suçlarla, toplumun temel değer yargılarına ters düşen suçlar lanetlenir. Lanetlenen birey toplumca dışlanır. Selamı alınmaz ve selam verilmez. Misafir olarak hiçbir aile tarafından kabul edilmez. Toplum onu gördüğü yerde yüzüne tükürür ve dışlar. Öldüğü zaman da öldüğü yerde kalır. Mezarı kazılmaz. Toplumun mezarlığına kaldırılmaz. Ölünce düştüğü yerde kalır. Gelip geçen yerden bir taş alır üzerine tükürüp cenazenin üzerine atar. Yıllar sonra ölünün bulunduğu yerden bir taş kümesi yükselir ve lanetlinin mezarı diye bilinir.

Ayrıca kişisel menfaatleri için döneklik yapanlarda lanetlenir. Karın tokluğu, para, mal, mülk için topluluğunu satanlara da düşkün denilir. Bunların çıralığı alınmaz. Niyazı kabul görmez. Kurbanı alınmaz. Bir tür lanetlenir ve dışlanır. Düşkünlük ve lanetlilik aynı derecede olmasa da ikisi de ağır suçlar kapsamındadır. Belki düşküne yakın ailesi sahip çıkar ya da bazı derecelerden geçtikten sonra ocakta temizlenip affedilebilir. Ama lanetlilik için bu geçerli değildir. Şimdi Kürdistan'da gençlerin kanı akıtılırken, Dersim gibi bir alevi merkezinde aralıksız operasyonlarla halkın çocukları bombalanırken Erdoğan ile sofraya oturanlara ne demek gerekir? Düşkün mü? Lanetlilik mi? Bizce bunlar Hızır paşa soyudur. Hem düşkün hem de lanetliliktir. Biz bulara sahip çıkmayız ama Erdoğan'ın eli kanlı ekibi sahip çıkabilir. Erdoğan gibilerinin elinin kanıyla oturduğu sofranın kendisi de lanetliliktir. Çünkü bu sofrada dostluk, barış, birbirini kabul etme, çözüm yoktur siyaset vardır.

Bir de ikiyüzlüler yalancılar ve sahtekârlık yapanlar vardır. Bunlar halkı dolandıran, kandıran duygularıyla oynayan kişilerdir. Bunda dil öne çıkar. Geleneksel alevi ahlak ölçülerinde olan "eline, beline, diline sahip çık" sözü derinliklidir. Eline sahip çık demek; hırsızlık yapma, başkasının malına el uzatma, başkasına ait olana göz koyma, bunun üzerinde fitne fesat geliştirme, dalavere yapma anlamındadır. Elin disipline edilmesi düşüncenin disipline edilmesiyle bağlantılıdır. Beline sahip olma güdülerini kontrol etmeyi hedefler. Düşüncenin gelişmesi, güdülerin de gelişmesini ve kontrol edilmesini sağlar. Zina yapma, tecavüz etme, güdülerine hâkim ol ve kendini kontrol et anlamındadır. Diline sahip

Pir sofrasına oturup lokma
Yiyen biri diline sahip olmalıdır
Eğer bu yoksa o sofrayı kuranda
Oturanlarda hak katında
Sahtekâr ve ikiyüzlüdür

olama ise; yalan söyleme, iftira etme, yalancı tanık olma, dedikodu yapma anlamındadır. Belki de bu üç nasihat içerisinde en ağrı ve en kayda değeri dil ve dile hâkim olmadır. Başbakan Tayip Erdoğan'ın eli ve beline hâkimiyeti konusunda fazla bilgimiz yok bu nedenle diyeceğimiz de yok. Fakat diline hâkim olmadığı kesindir.

Pir sofrasına oturup lokma yiyen biri diline sahip olmalıdır. Eğer bu yoksa o sofrayı kuranda, oturanlarda hak katında sahtekâr ve ikiyüzlüdür. Başbakan halkı kandırdı. "Kürt sorunu benim sorunumdur" dedi. Arkasından bu sözünü unuttu ve savaş naraları atmaya başladı. Kendi ülkesinde demokratik çözüm ve uzlaşıyı esas alma yerine şiddet ve savaşta ısrar eden bir lider olarak hal karşısındaki durumu ikiyüzlülüktür. Bir yandan sözüm ona ölen askerlere, anaların gözyaşlarına üzülüyor görüntüsü verip diğer yandan yeni ölümlere sebebiyet veren anlayış ahlak dışıdır. Kan gözyaşı ve ölüm üzerinde siyaset yapan biri

riyakârdır. Erdoğan'la sofraya oturanlarda bu anlamda ikiyüzlü ve riyakârdır. Kişisel menfaatleri ve koltuk sevdaları için her şeyini feda eden döneklerdir. Çünkü bu sofra sıradan bir sofra değil, Ehli- beytin katline karşı duranların hoşgörü, barış ve kardeşlik sofrası olması gerekiyor. Bir yandan savaş kararı alıp diğer yandan kutsal barış sofrasına oturmak en büyük münafıklıktır. Halkın, anaların duygularıyla oynamaktır.

İslam kardeşliği de yüce duyguları paylaşır. Halkımız tarafından kabul edilen kültürel İslam da bir o kadar değerlidir. Fakat dikkat edilirse bunlar İslamı sadece siyasi maske olarak kullanıyor. Hemen hepsi masondur. Filistinler karşısında İsrail'in yanında yer alıyor. Kürt sorununda İsrail'le işbirliği yapıyorlar. İran karısında ABD ile uzlaşıyor. Peki, İslam'da halkları yok saymak, dillerini, kültürlerini, kimliklerini yasaklamak var mıdır? O zaman İslam Kültürünü de reddetmiş oluyor. Bu da özü ile dili arasındaki çelişkiyi ortaya koyuyor. Tarihte Hasan Sabah gibileri neden ortaya çıkıp bu türlere dünyayı zehir ettiler, gördüler ki Muaviye ve Yezit soyundan gelenler iktidar için gözü kara bir şekilde her değeri yok edebiliyor. İslamiyet adına Peygamberin torunlarını bile öldürtüyorlar. Kardeşlerini boğazlıyorlar. Buna bir tepki olarak fedailer örgütledi ve mücadele yürüttü. Bu yine dönemin iktidar sevdalıları tarafından karalandı, lanetlendi, ama kimse bunu iktidar heveslilerinin sahte ikiyüzlü gerçeğine karşı bir tepkisel çıkış olduğunu söylemek istemedi. Doğruluk, hak, eşitlik, demokrasi ve adaletin olmadığı her yerde direnişlerde olacaktır. AKP ve Başbakan Erdoğan Genelkurmaya boyun eğip pişmanlık belirttikten sonra herkesi pişmanlık duymaya davet ediyor. "Ya teslim olup pişmanlık duyacaksın ya da öleceksin" diyor. Aslında oturduğu sofrada yanına oturanlar bu nedamet getirenlerdir. Bir nevi itirafçılardır. Kimliğini kültürünü bırakıp kaçanlardır. Bu nedenle oturdukları sofra ehli beyt için yas sofrası değil zehir zıkkım sofrasıdır. Toplumu, halkı kandırma ve zehirleme sofrasıdır. İmam Hasanın karısının Yezit tarafından nasıl evlilik vaadiyle kandırılıp kendisine zehir verildiği ve kadınında sofrada bu zehri İmam Hasan'a yedirerek nasıl öldürdüğü biliniyor. Kocası ölünce kadını da suda boğarak yok ediyorlar. Çünkü asıl amaca ulaşılmış Hz Ali'nin sevgili oğlu yok edilmiştir. İktidar önündeki bir engel ortadan kaldırılmıştır. Şimdilerde AKP'nin siyaseti de Muaviye ve Yezit siyasetine benziyor. İktidar önündeki bütün engelleri temizlemek istiyor.

Aleviler tarih boyunca sultanlık, sadrazamlık kabul etmemişlerdir. Şaha gidelim derken de kastedilen İran şahı değildir. Zaten Kürt dilinde "Şahmeran, Şahmerdan" gibi tanımlar vardır. Ve bunlar yüceliği kutsallığı temsil eder. Yani en iyi, en erdemli, en yüce olanda ifadesini bulur… Eli, ulu-yüce demektir. Xızır İlyas (Xıdır nebi)'ye de Eli dendiği biliniyor. Hatta İsa Peygamber çarmıhtayken "Eli Eli beni neden yalnız bıraktın" diye serzenişte bulunduğu söyleniyor.

"Gelin canlar bir olalım
Münkir'e kılıç çalalım"
Tevekkeltü sultan Allah…" deyişinde de görüldüğü gibi tek sultan olarak Allah görülür. Allahın dışındaki saltanatlar kabul görmez. Şimdi 272 dernekten 8 dernek yöneticisi Erdoğan'ın sultanlığını kabul etmiş oluyor. Bu bile başlı başına bir tezatlık oluşturuyor. Erdoğan kendini Osmanlı sultanlığına hazırlıyor. Bunlarda biat ediyorlar. Bir nevi emirlik oluyor ve herkesimin kendisine biat etmesini istiyor. Bu biat listesine yüzyıllardır şeytan gibi taşlanan aşağılanan horlanan Alevilerin dâhil edilmeye çalışılması elbet boşuna değildir. Her kesin ve her kesimin kendisine boyun eğmesi isteminden kaynaklanıyor. Genelkurmayı da denetimine almayı başarmış ya da kerhen de olsa bir uzlaşma sağlanmış ve sınır tanımayan bir sürece doğru hızla ilerliyor. Hatta bazen kendisini Genelkurmay gibi görüp, saltanatını tehdit edenlere karşı cihat açabilecek düzeye geliyor. Tabi bütün bunları yaparken Kürdistan'da dağ taş bombalanıyor ormanlar kül oluyor. 18- 20 yaşındaki gençler dağlara ölüme sürülüyor. Kendi oğlunu ise askere göndermemek için çürük raporu aldırı-

yor. Bir dönem kılıçla dayandıkları Avrupa kapılarını şimdi kendi iktidarını sağlama almak için aşındırıyor. Kürtler ve diğer azınlık halkların, haklarını kabul etmediği gibi Alevilerinde kültürel haklarını yasal güvenceye kavuşturacak bir adım atmıyor.

"Ne kadar bilirsen bil dost dost
Bir bilene danış..."

Bilgelik ve bilgi tarih boyunca insanlığın değer verdiği bir olgudur. Hele bu bilgelik kişilikle buluşup nefis savaşında başarılı olmuşsa bu ermişlik derecesinde değer görmüştür. Ermişlik kendisini bireysellikten kurtarmış nefis savaşından zaferle çıkmış ve toplumsallaşmış, topluma hizmet eden, yol gösteren "bir lokma bir hırka" felsefesinde ifadesini bulan ve bilgelikle buluşan kişilik şekillenmesidir. Tarihte en despot sistemlerde bile bilgeler korunmuş ve değer verilmiştir. Çünkü bilgeliği öldürmekle bir toplumu öldürmek aynı görülmüştür. Düşünceleri tezat olsa bile bu insanlar uzmanlardan oluşan bir heyetle tartışmaya alınmış ancak düşünceleri mahkûm edildikten sonra hakkında hüküm ve ya karar verilmiştir. Eğer düşünceleri mahkûm edilmemişse o zaman herhangi bir yaptırıma gidilmemiştir. Bu hem İslam dünyasında hem de Hıristiyanlık âleminde böyle sürüp gitmiştir. Örneğin Ömer Hayyam (yıldızların efendisi) dini felsefi yönden ağır eleştirilmesine rağmen dokunulmamıştır. Şeyh Bedrettin ulemadan bir grupla tartışmaya girmiş ulema onu mahkûm edememiştir. Ne zaman ki isyan bastırılmış ve Şeyh Bedrettin susma hakkını kullanmış ondan sonra idam sehpasına götürülmüştür. Ve yine Bruno ile 6 yıl süren bir tartışma yürütülmüştür. Engizisyonun en vahşi dönemlerinde bile bu fırsat tanınmıştır. Galileo Dünya dönüyor deyince dine aykırı davranmış mahkemeye çıkarıldığı zaman düşüncesinden vazgeçerse affedileceği koşuluyla şans tanınmıştır. Bilgelerin ve bilgeliğin bu kadar arsızca tüketildiği başka bir toplum bulunmazken Türkiye de halen bu savaş orta çağ düzeyinde sürdürülmektedir. Kürt aydını konuşunca infaz, Ermeni aydını konuşunca infaz, papaz konuşunca infaz... Alevi demokrasi isteyince infaz... Sistem adeta örtülü bir infaz mangası gibi kendisini örgütlemiştir. 1990'dan başlayarak bu güne kadar dünyanın neresinden Türkiye'de olduğa kadar Aydın, Yazar, Gazeteci katliamı yapılmıştır. Bu konuda rekor TC'nin elindedir. Bu sistem örtülü bir şekilde bilgi ve bilgeliğe savaş açmıştır. Kalanlarında çoğu tehditle şantajla susmuş ya da susturulmuştur.

Alevi halk türkülerine yansıyan dizeler neden bu kadar felsefi bir içeriğe sahiptir. Çünkü toplumsallığı yoğunca yaşayan ve alışıldık düşünce kalıplarını kırarak reddederek özgür düşünceye imkân ve fırsat tanıdıkları içindir.

Bir çocuk bile çevresini doğayı, toplumu sorarak öğrenir. Alışıldık kalıplara ters gelen bir soru sorulduğu zaman "sorma kör olursun" demekle zaten düşünce başta donduruluyor. Başka bir güç tarafından kör edilmese bile rejim zindanla işkenceyle infazla darağaçlarıyla kör ediyor. Yani en büyük saldırı düşünce sistemi üzerinde gelişiyor. Başbakan Erdoğan, Rusya da halkın içine karışıyor sorunlarını sözde dinliyor. Bir Kürt genci de "Kürt sorunu hakkında ne düşünüyorsunuz" diye bir soru soruyor. "koca Başbakan" tehditkâr bir havayla gencin üzerine yürüyor. Genç geri çekilmiyor. Bakışlarıyla da ürkütemeyince "düşünmesen sorun yoktur" cevabını veriyor. Yani düşünme sorun ortadan kalkar, düşünceni dondur diyor. Şimdi sormak gerekiyor, kim daha erdemlidir. Düşünmeyen insan olur mu? Alevilik felsefi yönü derin bir düşünce hareketidir. AKP lideri ile Aleviliğin hangi özelliği uyuşuyor. Onlara da düşünmezseniz Alevilik diye bir sorun kalmaz mı diyecek... Bir özür bile dilemeden bu rejim tarafından katledilen binlerce sosyalist, demokrat, aydın, yurtsever için düşünmeyin her şey hallolur mu diyecek...

Kürt Halk Önderi 10 yıldır İmralı zindanında tecrit altında tutuluyor. Pir sultanın atıldığı kale bodrumu ile İmralı sistemi arasında ne fark var? Reber Öcalan sadece bir önder değil çağın bilgelerindendir. Düşüncelerini kullan ama sahibini de en kötü şartlarda

tut ve zehirleyerek imha etme planı yürüt. Bunun hangi dinde hangi vicdanda ve hangi hukukta yeri var. Bir alevi can için bu uygulamayı kabul etmek Hızır paşanın, Pir sultan'a yaptıklarını kabul etmekle aynıdır.

"Şalvarı şaltak Osmanlı
Eğeri kaltak Osmanlı
Ekende yok, biçende yok
Yiyende ortak Osmanlı"

Bu dizeler, Şeyh Bedrettin döneminde yaşamış ünlü halk ozanı Kaygusuz Abdal'a ait. Kaygusuz ismi o dönemde Osmanlı gibi bir sisteme karşı kelle koltukta kendini kaygısızca ifade etmesinden kaynaklanıyor.

Osmanlıda Sultan, Halife görevini üstleniyor. Ordularının başında elde kılıç yayıldıkça yayılıyor, değişik toplulukları biçtikçe biçiyor. Fethetmek, yeni toprakları sınırlarına katmak, yağma, talan, haremine yeni cariyeler getirmek ve yeniçeri devşirmek için buna ihtiyacı var. Ve devlet sürekli bir savaş durumunu yaşıyor. Hıristiyan halkın çocuklarından oluşan devşirme yeniçeri ordusunu yine Hıristiyan olan kendi halkına karşı kullanıyor. Sürekli savaş ortamında olunca daha fazla vergiye ihtiyaç duyuyor ve bu vergiyi de tarımla uğraşan köy topluluklarına bindiriyor. Halk hem asker hem de vergi vermek zorunda kalıyor. Ağırlaşan vergi yükleri karşısında birçok isyan da çıkıyor.

Şimdilerde başbakan T.Erdoğan PKK'nin tek yanlı savaşı durdurmasıyla oluşan kısmi ekonomik istikrarı kendi başarı paydasına sayıyor. Kürt sorununu çözme yerine savaş, imha ve bitirme naraları atması biraz orduya yaranma, biraz da kendine çıkardığı bu paydadan kaynaklanıyor. Halk AKP'ye oy verirken kuşkusuz çözüm gücü olma beklentisindeydi. Fakat oylarını arttırarak iktidar olunca Tansu Çiller'e özendi. Çiller politikası, toplumdan destek görmedi ve tükendi. AKP, bundan ders çıkarma yerine aynı girdabın içine düşüyor. 25 yıldır Kürdistan Özgürlük Güçleri ile Türk işgal kuvvetleri arasında bir savaş yaşanıyor. Bu savaşta demokratik çözüme gelmeyen bütün siyasi partiler silindiler.

Savaş demek, can kaybı, mal kaybı, ağır ekonomik yük demektir. Daha fazla borç alış, daha fazla halkın sırtına bindirilen vergilerdir. Yükselen enflasyon, turizm gelirlerin felç olması, doğal kaynakların tahrip edilmesi devlet içinde çetecilik demektir.

Güney Kürdistan'daki PKK kamplarına dönük ilk hava saldırısının faturası 36 milyon dolar olarak açıklandı. Arkasından yine fiyaskoyla sonuçlanan onlarca saldırı daha yapıldı. Bütün bir ordu top yekûn teyakkuza geçirildi ve aralıksız hareket halindedir. Bunun ortaya çıkardığı ağır fatura, ağır vergilerle halka bindirilecek. Halkın çocukları savaşa sürülecek, bürokrasi, ordu ve hükümet çevrelerinde rant yiyiciler, hortumcular ortaya çıkacak... Bu, yaratılan bütün fırsatlara rağmen sorunun çözümüne yanaşmayıp savaşta ısrar etmek başta Türk halkına en büyük düşmanlık anlamına gelmiyor mu? Bu politikalarla PKK'nin bitirilemeyeceği, hatta zayıf düşürme yerine daha da güçlendireceği gerçeği görülmüyor mu? Şimdiye kadar bu savaşa harcanan yüzlerce milyar Dolar halkın sırtına bindirildi. Bu fatura daha da kabaracağa benziyor.

Alevilik, deryada damla olmak, ama rengini kaybetmemektir.

Alevilik, her türlü kültüre, cinse, kimliğe, dini inanca saygılı olmak ve demokratik birlikteliği esas almaktır.

Alevilik, düşüncede, duyguda filozofça derinlik ve kötüden uzak durmaktır.

Alevilik, çağdaş zındıklara karşı meşru savunma hakkını kullanmak ve direnmektir.

Alevilik, cahil ve cehaletle mücadele demektir.

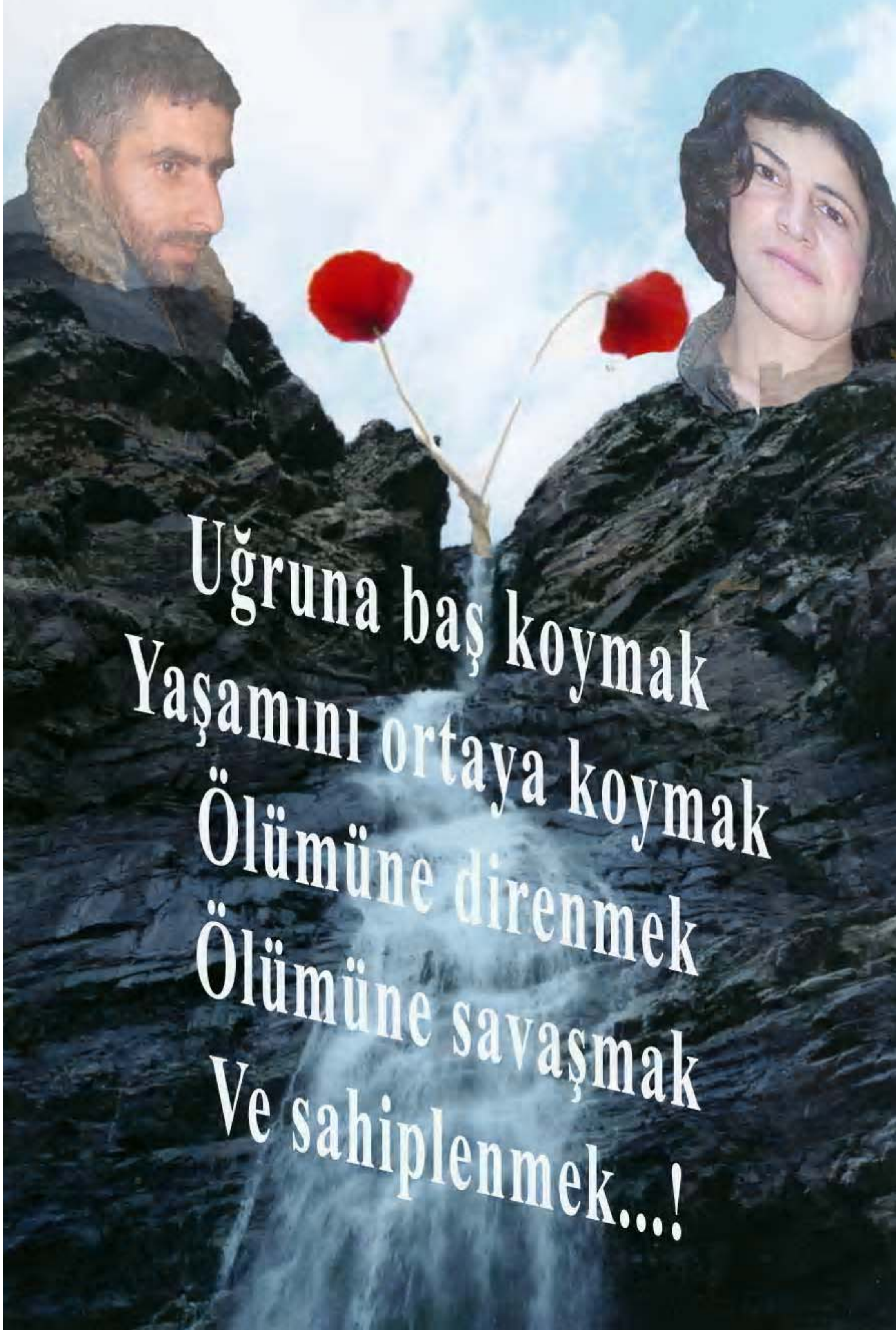
Alevilik, kabeyi insanda aramak, insan yüzünde yaratanı görmektir.

Alevilik, adalet ve doğruluktan yana olmak ve bilimle bütünleşmektir.

Alevilik, zindanlara, zulme karşı olmak, barışçıl çözümde ısrar etmektir.

Alevilik, bilgelik, toplumsal düşünmek ve paylaşmaktır.

Merak ediyoruz. Erdoğan'la Muharrem sofrasına oturanlar bunlardan hangisini O'nun yüzünde gördüler?

Uğruna baş koymak
Yaşamını ortaya koymak
Ölümüne direnmek
Ölümüne savaşmak
Ve sahiplenmek...!